

Bölüm O: Bir İhtilalin Tohumları

2022'de başlayan Ukrayna savaşı, Rusya'da beklenmedik ve derin yaralar açmıştı. Hükümet, resmi rakamları sürekli düşük tutmaya çalışsa da, sosyal medyanın ve cephe hattından sızan haberlerin etkisiyle, halk gerçeğin dehşet verici boyutlarını anlamıştı. Her gün, köylerden ve kasabalardan gelen yeni ölüm haberleri, cenaze konvoyları, ailelerin sessiz çığlıkları, propagandist medyanın yarattığı o sahte zafer tablosunu paramparça ediyordu. Savaş, bir zamanlar Rus halkının gurur duyduğu orduyu, halkın gözünde sürekli aşağılanan, modern savaşın gerçekleri karşısında çaresiz kalan bir güç haline getirmişti.

Ancak bardağı taşıran son damla, "Enerhodar kıyma makinesi" olarak adlandırılan olay oldu. Zaporijya Nükleer Santrali yakınındaki stratejik Enerhodar şehri için aylarca süren, kanlı ve anlamsız çatışmalarda, binlerce genç Rus askeri, adeta bir kıyma makinesinde öğütülür gibi yok edilmişti. Generallerin aldığı yanlış kararlar, yetersiz mühimmat ve teknolojik üstünlüğün eksikliği, bu gençlerin hayatlarına mal olmuştu. Bu vahşet, sadece cephedeki askerlerin değil, Rusya'nın dört bir yanındaki ailelerin de yüreğine bir kor düşürmüştü.

Bu savaşın getirdiği sefalet ve acı, ülkenin oligarklarının şaşalı hayatlarıyla keskin bir tezat oluştuyordu. Lüks yatlarda verilen partiler, pahalı arabalar, gösterişli konaklar... Bütün bunlar, halkın sosyal medyada paylaştığı, cepheden gelen kanlı fotoğraflar ve videolarla yan yana duruyordu. Bu durum, Rus halkının içindeki öfkeyi, nefreti ve adaletsizlik hissini daha da büyütüyordu. Halk, sadece savaşın getirdiği sefaletle değil, aynı zamanda ülkenin kaynaklarını sömüren bu zengin sınıfın ahlaksızlığıyla da mücadele ediyordu.

General Anatoly Zhukov, gidişatı büyük bir dehşet ve öfkeyle izliyordu. Askeri akademide, strateji dersleri verdiği öğrencileri, o "kıyma makinesinde" can vermişti. Zhukov, sıradan bir subaydan çok daha fazlasıydı; o, Sovyetler Birliği'nin yıkılışından, Rus onurunun Batılı emperyalistler tarafından sürekli aşağılanmasına kadar yaşanan bütün acı ve utançların tek sebebini Batı olarak görüyordu. Bu düşünce, onu en radikal yola itmişti. Kurmay kadrosuna sürekli olarak "nükleer savaş" senaryoları yazdırıyor, görev bölgesindeki sığınak örneklerini bizzat denetleyerek geleceğe hazırlanıyordu. O, sadece bir ihtilalcı değil, aynı zamanda Doğu Bloğu'nu yeniden radikalize edecek, nükleer kıyametin doğudaki derebeyi olacak, kıyametin dört atlısından biri olacaktı. Ona göre, bu savaş, yozlaşmış rejimin sonunu getirecekti ve gerçek sonun mimarı olacaktı. İhtilalin tohumları, dökülen kanda, harcanan hayatlarda ve kaybolan onurda yeşermişti.

Zafer Günü kutlamaları, Moskova'nın kalbinde, tarihin en büyük ironilerinden birine sahne oldu. Putin, oligarklar ve onların destekçileri, tam da askeri geçit törenini izlerken, General Zhukov'un 92. Rus Muhafız Tankçı Alayının ateşli baskınıyla karşılaştılar. Tankların palet sesleri, bir zafer marşı değil, acımasız ihtilalin gürültüsüydü. Rus ordusu, lider kadrosunu korumaya gönüllü değildi. Yıllardır süren aşağılanmanın, sefaletin ve yozlaşmanın bedeli, şimdi öfke dolu bir kurşun yağmuruyla ödeniyordu.

Moskova, bir anda alevler içinde bir savaş alanına döndü. "İktidara" sadık kalan az sayıda birlik, Rus istihbarat unsurları ve polis güçleri, Novaya Sovyetov ihtilalcileriyle çatışmaya girdi. Eski Sovyet binalarının önünde, yeni bir SSCB'nin hayali için kurşunlar sıkılıyordu. Sokaklar, tankların ve zırhlı araçların demir gürültüsüyle, otomatik silahların aralıksız ateşiyle yankılanıyordu.

Zafer Günü için sokaklarda olan halk, şaşkınlık ve korkuyla başladı bu çatışmayı izlemeye. Ancak halkın içindeki öfke, kısa sürede bu korkuyu bastırdı. "Novaya Sovyetov" sloganı, dilden dile yayıldı. İnsanlar, sovyet ihtilalcileriyle birlikte, o günlere, o gurur duydukları geçmişe dönmek için harekete geçti.

"За Родину! За Советы! За Великую Победу!"

"Za Rodinu! Za Sovety! Za Velikuyu Pobedu!"

(Vatan için! Sovyetler için! Büyük Zafer için!)

Bu slogan, halkın dudaklarından döküldükçe iç savaşın dehşeti daha da artıyordu. Kardeş kardeşe düşman olmuştu, komşu komşuya silah çekiyordu. Moskova'nın eski, tarihi binaları kurşun delikleriyle doluyor, bombaların etkisiyle yıkılıyordu. Rus gerçekliğinin o acımasız ve soğuk yüzü, bir kez daha ortaya çıkıyordu. İnsanlar, karınlarını doyurmak için bir fırının önünde değil, silah depolarının kapılarında bekliyorlardı. Umutsuzluğun ve açlığın getirdiği o ilkel vahşet, her yerde hüküm sürüyordu.

İç savaşın dehşeti, sadece Moskova'yla sınırlı değildi. Ülkenin her yerinde, Zhukov'un çağrısına uyan birlikler, yozlaşmış hükümete karşı ayaklanıyordu. Rusya, bir anda, kendi içinde parçalanmış, kanlı bir arena haline gelmişti. General Zhukov'un planları çoktan işlemeye başlamıştı.

Zafer Günü'nün kanlı sabahında başlayan ihtilal, Moskova'nın alevleri arasından tüm ülkeye bir salgın gibi yayılıyordu. Putin, Medvedev ve diğer lider kadro, o gün yakalanmış, Kremlin'in yeraltı sığınaklarında tutulmak yerine, halkın gözleri önünde, televizyon kameraları eşliğinde yargılanmışlardı. Yargılama, adeta bir tiyatro oyunu gibi, önceden yazılmış senaryolarla ilerliyordu. "Vatan

hainleri", "Batı'nın kuklaları" gibi suçlamalar, milyonların önünde, her biri halkın nefretiyle doldurulmuş cümlelerle okunuyordu. Sonunda, o güne dek dokunulmaz sayılan bu adamlar, Kızıl Meydan'ın ortasında, Zafer Günü'nün görkemli anıtının gölgesinde, infaz edilmişlerdi.

Bu, sadece bir ihtilal değil, ülkenin ruhunda biriken kinin, intikam arzusunun bir dışavurumuydu. Ülke genelinde aniden başlayan "yargılamalar" cadı avının fitilini ateşledi. İktidarla ilişkisi olan her kimse, her an, her yerde hedef haline geliyordu. Komşular komşularını ihbar ediyor, eski arkadaşlar birbirine sırt dönüyordu. Sibirya'nın en ücra köşelerinden, Baltık kıyılarına kadar, "Sovyetlere karşı olanlar" tek tek avlanıyordu. Rus iç savaşlarının o acımasız doğası, bir kez daha ortaya çıkmıştı; sadakat, korku ve hayatta kalma üçgeninde, insanlık tüm değerlerini yitiriyordu.

Belarus'ta, o güne dek Putin'in sadık bir müttefiki olan Lukaşenko'nun rejimi, kendilerine "Belarus Halk Ordusu" adını veren sovyet yanlıları tarafından, Rusya'daki ihtilalden cesaret alarak, devrilmmişti. Lukaşenko ve üst düzey yetkilileri, Minsk'in merkezi bir meydanında, kurşuna dizilmişlerdi. O infaz, televizyonlardan ve sosyal medyadan canlı yayınlanmış, bu grotesk şiddet gösterisi, tüm Doğu Bloğu'ndaki Sovyet yanlılarına ilham vermişti.

"Za Rodinu! Za Sovety! Za Velikuyu Pobedu!" (Vatan için! Sovyetler için! Büyük Zafer için!) Sözü, artık bir slogan olmaktan çıkmış, savaş çılgınlığına dönüşmüştü. Sovyetler, kanlı bir zafer kazanıyorlardı. Ama bu zafer, ülkenin canına mal oluyordu. Şehirler harabeye dönüyor, milyonlarca insan ya ölüyor ya da kaçıyor. O eski Rusya'nın, o acımasız ve aynı zamanda gururlu ruhu, bu iç savaşın ateşiyle yeniden şekilleniyordu. Ve bu ateş, tüm dünyayı, yeni bir kıyametin eşiğine getirecekti.

Bölüm 1: Kıyametin Tohumları

General Anatoly Zhukov'un liderliğindeki Novaya Sovyetov, Rusya'nın kanlı iç savaşından galip çıkmış, ülkenin yönetimini tamamen ele geçirmişti. Putin, Medvedev ve diğer lider kadronun infazı, bu yeni düzenin acımasızlığını tüm dünyaya göstermişti. Moskova'nın üzerindeki dumanlar hala dağılmamışken, Zhukov, büyük hesaplaşma için hazırlıklara başlamıştı. Ordu, ülkeye hakim olmuş, demir yumruğuyla isyanları bastırmış, yeni rejime karşı çıkan herkesi acımasızca ezmışti.

Ancak bu zafer, sadece bir başlangıçtı. Zhukov'un gözü, Batı'nın kirli elleriyle yozlaştırdığı eski Sovyet topraklarındaydı. Sovyet güçleri, Balkanlardan Polonya'ya kadar uzanan geniş bir coğrafyada, "proxy" hareketler yürütüyordu.

Gizli ajanlar, sosyalist ve Sovyet yanlısı grupları finanse ediyor, silahlandırıyor ve ayaklanmalar için kışkırtıyordu. Bir zamanlar "Demir Perde" ile bölünmüş olan Avrupa, şimdi bir kez daha ideolojik ve kanlı bir çatışmanın eşiğindeydi. Sırbistan'da, Bosna'da ve Romanya'da çıkan ayaklanmalar, Batı'nın ve NATO'nun müdahalesiyle kanlı bir iç savaşa dönüşüyordu.

İnsanlığın sonunu getirecek bu son savaşın tohumları, sadece Rusya'da değil, tüm dünyada atılıyordu. Batılı emperyalistler, Rusya'da oluşan güç vakumunun heyecanına kapılarak, Afrika'dan Avrasya'ya çok sayıda ülkeye müdahaleler yapmaya başlamışlardı. Petrol zengini Ortadoğu'da, stratejik öneme sahip ülkelerde, Batılı şirketlerin ve hükümetlerin desteklediği darbe girişimleri ve iç savaşlar patlak veriyordu. Dünya, bir anda, kendi içinde parçalanmış, kanlı bir arena haline gelmişti.

En büyük felaket, Ortadoğu'da yaşandı. İsrail ve İran, yıllardır süren gerilimi artık açık bir savaşa dökmüşlerdi. Tel Aviv, devasa patlamalarla sarsılırken, Tahran, havadan gelen bombalarla yerle bir ediliyordu. Nükleer silahların kullanılıp kullanılmadığı bilinmiyordu, ancak yıkımın boyutu, konvansiyonel silahların çok ötesindeydi. Bölge, bir anda, tarihin en kanlı savaşlarından birinin merkezine dönüşmüştü.

Türkiye Cumhuriyeti'nde ise, yıllardır bastırılan bölücü isyanlar, bu küresel kaostun ortasında yeniden alevlenmişti. Sınır bölgelerinde başlayan çatışmalar, kısa sürede büyük şehirlere sıçradı. Ankara'da, panik hüküm sürüyordu. Büyük şehirlerdeki terör saldırıları, halkı korkuya ve güvensizliğe itiyordu. Hükümet, olağanüstü hal ilan etse de, ülkenin içindeki bu bölünmüşlük, kontrol altına alınması zor bir hal almıştı.

Dünya, bir anda, kendi içinde parçalanmış, kanlı bir arena haline gelmişti. Barış ve huzur, sadece uzak bir anı olarak kalmıştı. Gökyüzünde, yıldızlar yerine roketler parlıyor, yeryüzünde, gülen insanlar yerine, korku içinde kaçışan kalabalıklar görünüyordu. Kaos, her yerde hüküm sürüyordu. Bu, insanlığın son savaşıydı. Ve o savaşın, bu yıkımın sonu, Hasan ve Nagihan'ın yürüdüğü o çürümüş yollara çıkıyordu.

Bölüm 2: Fırtına Öncesi Sessizlik

Kızıl Meydan'daki kan kurumuş, sokaklardaki kurşun izleri aceleyle silinmişti. General Anatoly Zhukov'un liderliğindeki Novaya Sovyetov, Rusya'nın kanlı iç savaşından galip çıkmış, ülkeyi demir yumruğuyla kontrol altına almıştı. Ancak bu, dünya sahnesinde sadece bir perdenin kapanışındı. Zhukov, o devrimci coşkunun ve intikam ateşinin soğumasını beklemeden, büyük hesaplaşma için on

sekiz ay sürecek olan hazırlık aşamasını sessizce devreye almıştı. Zhukov, tarihin sadece bir tekrarı değil, bir sonraki, çok daha acımasız ve nihai perdesinin açılacağını biliyordu.

Kremlin'in altındaki derin sığınaklarda, yeraltı şehirleri inşa ediliyordu. Uralların sert, dağlık kalbi, binlerce kilometre karelik bir alana yayılan, kendi kendine yetebilen bir medeniyetin beşiği haline geliyordu. Burası, nükleer kıyamet sonrası için hazırlanan, sadece ordu ve sivillerden oluşan bir 'Nuh'un Gemisi' değil, aynı zamanda Zhukov'un 'Yeni Dünyası'nın ilk karakoluydu. Ordunun modernizasyonu, sadece yeni tanklar ve füzelerle sınırlı değildi; aynı zamanda nükleer savaşın getireceği kaos ve yıkıma dayanıklı, yeni nesil bir asker yetiştirme projesini de içeriyordu. Her bir asker, radyasyonun getireceği genetik bozulmalara karşı, biyo-mühendislik ürünleriyle güçlendirilmiş, birer 'post-apokaliptik' gladyatör olarak tasarlanıyordu. Zhukov, bütün bu hazırlıkların, "Batılı emperyalistlerin" çöküşünü garanti edeceğini düşünüyordu. Onun hesapsız nefreti, Batılıların yıkıcı kudretini kabullenmesine engeldi. Onları kendi çapında, bir düşman olarak görüyor, ancak onların da kendisi kadar ileri ve acımasız planlar yapabileceğini aklına dahi getirmiyordu. Batı, bu ölümcül hazırlıklardan tamamen habersizdi. Gözleri, Rusya'daki iç savaşın yarattığı güç vakumunun tadını çıkarmakla meşguldü. Washington ve Londra'da, dünya haritaları yeniden çiziliyordu. Batılı emperyalizm, Afrika'nın zengin kaynaklarına, Orta Doğu'nun enerji damarlarına ve Avrasya'nın stratejik noktalarına, birer akbaba gibi çullanıyordu. Böl ve yönet politikası, yeni bir küresel hegemonyanın temellerini atıyordu. Uzun zamandır süren ekonomik kriz, bu yeni kaynaklarla bir nebze olsun durulmuş gibi görünüyordu. Ancak bu, sadece bir yanılsamaydı. Amerikalılar, Zhukov'un bildiği 'Perseus' sistemi gibi kinetik silahları geliştirmekle kalmamış, bu silahları uzaydaki platformlara çoktan entegre etmişlerdi bile. Rusya'nın içinde yanan ateş, onlara karşı yeni bir silah geliştirme, hatta var olanı daha da gizli ve güçlü hale getirme fırsatı sunmuştu.

Çin, bu kaostan faydalananarak, yıllardır hayalini kurduğu şeyi gerçekleştirdi: Tayvan'ı işgal etti. Batılı güçler, Ortadoğu'daki, Afrika'daki ve Doğu Avrupa'daki müdahalelerle öyle meşguldüler ki, Çin'in bu hamlesine ciddi bir tepki veremediler. Sadece diplomatik kınamalar ve sembolik yaptırımlarla yetindiler. Bu, Çin için bir zaferdi, Batı içinse bir utanç. Ama kimse, bu durumun, Zhukov'un planının bir parçası olduğunu düşünmüyordu. Türkiye, bu küresel fırtınanın ortasında, kendi içinde bir yeniden doğuş yaşıyordu. Hükümet, ülkenin bölünme tehlikesine karşı, tüm partileri bir araya getiren bir "Milli Mutabakat Hükümeti" kurmuştu. DGM'ler (Devlet Güvenlik Mahkemeleri) geri dönmüş, bölücü isyanlar, acımasız ama etkili bir şekilde bastırılmıştı. Ordu, modernizasyon ve reformlarla

yeniden yapılandırılıyor, ülkenin iç ve dış düşmanlarına karşı kendisini güçlendiriyordu. Türkiye, bu kaotik dünyada, kendi kendine ayakta durmaya çalışan bir kale gibiydi.

Göreceli olarak sakin bir döneme girilmişti. Dünya, bir nefes alma fırsatı bulmuş gibiydi. Ancak bu, sadece bir yanılsamaydı. Novaya Sovyetov, nükleer kıyıma hazırlanırken, Amerikan ve İngiliz emperyalizmi, yuttukları kaynakları hazmetmekle meşguldü. Televizyonlarda ahmak eğlenceleri, popüler kültürün anlamsız, boş içerikleri, insanların dikkatini dağıtıyordu. Küresel ısınma, su ve gıda krizi, arka planda, sessizce büyüyen bir tehdit olarak duruyordu.

Hiç kimse, bu sakinliğin, fırtına öncesi sessizlik olduğunu düşünmüyordu. Kimse, Zhukov'un Uralların altındaki yeraltı şehirlerini, o ölümcül orduyu bilmiyordu. Kimse, Amerikalıların uzayda gizlice konuşlandığı "Perseus" sistemini bilmiyordu. İnsanlık, kendi yarattığı yanılsamaların içinde, sonunu bekliyordu. Geriye sayım başlamak üzereydi. Ve o geri sayım bittiğinde, dünya, daha önce hiç görmediği bir kaosa sürüklenecekti.

Sahne: Bodrum Sahili - 4 Mayıs 2026 - Öğleden Sonra

Ege'nin ılık güneşi, Bodrum sahilindeki bir kafenin beyaz tentelerini ısıtıyor. Turistler, dalga sesleri eşliğinde kahvelerini yudumlayıp, telefonlarında tatil fotoğraflarını düzenliyor. Bir genç kız, parlak mavi denizin videosunu canlı yayında paylaşıyor.

Aniden, kızın telefonunun ekranında belirsiz bir mesaj beliriyor: Испытание Началось. Altında, tanınmayan bir kaynaktan gelen bir ses dalgası ikonu titriyor. Kız, kaşlarını çatarak ikona dokunuyor.

Cafenin hoparlörlerinden yayılan pop müzik kesiliyor. Yerini, boğuk, elektronik bir uğultu alıyor. Uğultu yavaş yavaş tanıdık bir melodiye evriliyor: Svyaşçennaya Voyna. Ama bu, orkestranın görkemli tınıları değil. Neon ışıklı bir distopyadan fırlamış gibi, karanlık, titreşen synth dalgalarıyla yeniden yorumlanmış, ürkütücü bir versiyonu.

İlk başta, kafedekiler şaşkınlıkla birbirlerine bakıyor. Birkaç kişi gülererek "Yanlış anons galiba?" diyor. Genç kız, canlı yayınında "Garip bir müzik başladı," diye mırıldanıyor.

Ama sonra, aynı anda, birçok telefon çalmaya başlıyor. Haber siteleri, birbiri ardına başlıklar geçiyor: "Bilinmeyen Siber Saldırı!", "Rus Kaynaklı Şifreli Mesaj İddiası!", "Dünya Geneline Medya Organlarına Tuhaf Bildiriler Sızdırılıyor!".

Ekranlarda, aynı Kiril alfabesi beliriyor: Испытание Началось.

Sahildeki neşeli sohbetler kesiliyor. İnsanların yüzlerinde yavaş yavaş bir şüphe, sonra da belirsiz bir korku beliriyor. Denizin huzurlu sesi bile artık tekinsiz geliyor. Gökyüzü aynı parlaklığını koruyor, ama aşağıda, bir şeyler geri dönülmez bir şekilde değişiyor. O an, Bodrum'un güneşli sahilinde, hiç kimsenin tam olarak anlayamadığı, dehşet verici bir şeyin başladığının işareti olarak havada asılı kalıyor.

Sahne: Bodrum - Bir Otel Odası - Anlık

Otel odasının loş ışığında, yaşlı bir Alman turistin yüzü titrek televizyon ekranından yansıyor. Emekli fizik profesörü, pencereden Ege'nin sakin sularına bakıyordu ki, birdenbire yayındaki futbol maçı kesildi.

Ekran karıncalanmaya başlıyor. Beyaz ve siyah noktalar dans ediyor, 80'lerin sonundaki analog yayınların o tanıdık, statik gürültüsü odayı dolduruyor. Adam, uzaktan kumandayla kanalları değiştirmeye çalışıyor ama her kanalda aynı parazitli görüntü ve o sinir bozucu "şşşş" sesi var. Tam televizyonu kapatacakken, parazitin arasından silik bir görüntü beliriyor. Yeşilimsi, titrek bir ekran... Sanki eski bir Sovyet televizyonundan alınmış gibi, geometrik desenler ve test kartları beliriyor, sonra kayboluyor. Arada sırada, anlaşılmaz Kiril harfleri kayıyor.

Odayı saran statik gürültüsünün altından, uzaktan gelen bir melodi duyulmaya başlıyor. Boğuk, distorsiyonlu... Birkaç saniye sonra, adam bunun Svyaşçennaya Voyna olduğunu fark ediyor. Ama bu, hışırtılı bir radyodan gelen, soluk bir hatıra gibi. Synthwave yorumunun aksine, bu versiyon daha çok eski bir gramofonda çizilmiş bir plak gibi cızırtılı ve derinden hüzünlü.

Ekranında, bir an için, soluk bir görüntü beliriyor: Sovyetler Birliği'nin eski bayrağı... Dalgalanmıyor, sanki bir zamanlar gururla asıldığı yerden sökülmüş ve unutulmuş gibi, cansız bir şekilde duruyor. Altında, yine o Kiril kelimeler beliriyor: Испытание Началось. Yazı kayboluyor, yerine yine karıncalı ekran ve o hüzünlü marşın cızırtıları geliyor.

Profesör, kırıksık elleriyle televizyonun kenarına tutunuyor. Soğuk Savaş'ı ve o günlerin gerilimini hatırlıyor. Ama bu farklı... Bu, geçmişin bir hayaleti gibi değil, geleceğin ta kendisi gibi hissediliyor. Odanın huzurlu atmosferi kayboluyor, yerini belirsiz bir korku ve ürperti alıyor. Penceredeki Ege bile artık tehditkar görünüyor. Televizyonda titreyen o retro görüntü ve hüzünlü melodi, dünyanın

bambaşka bir çağa, karanlık ve belirsiz bir çağa girdiğinin sessiz ve ürkütücü bir ilanı gibi yankılanıyor.

Sahne: Moskova Metrosu - Derin İstasyonlardan Biri - 4 Mayıs 2026 - Akşam

Metro istasyonunun loş, acil durum aydınlatmaları altında, yüzlerce insan birbirine sıkışmış vaziyette bekliyor. Hava ağır, ter kokusu ve endişe sinirleri germiş durumda. Çocuk sesleri ara sıra duyuluyor, annelerinin sakinleştirme çabaları nafile kalıyor.

Svetlana, kırklı yaşlarında bir mühendis, titreyen elleriyle oğlunun saçlarını okşuyor. Dışarıdaki siren sesleri saatlerdir susmadı. Radyodan gelen cızırtılı sesler dışında hiçbir bilgi yok. Sadece "Durum kritik" ve "Sığınaklarda kalın" anonsları tekrarlanıyor.

Aniden, istasyonun hoparlörlerinden bir cızırtı duyuluyor, ardından tanıdık bir melodi... Boğuk, elektronik bir uğultu yavaş yavaş yükseliyor: Svyasçennaya Voyna. Ama bu, bildikleri o görkemli marştan çok farklı. Daha karanlık, daha mekanik, sanki bir makinenin çığlığı gibi.

İnsanlar şaşkınlıkla birbirlerine bakıyor. Ne anlama geldiğini kimse çözemiyor. Birkaç genç, telefonlarını çıkarıp internete bağlanmaya çalışıyor ama şebeke çökmüş durumda.

Tam o sırada, istasyonun duvarlarındaki hoparlörlerden metalik bir ses duyuluyor: "Dikkat! Dikkat! Velikoye Ispytaniye! Tüm sığınak kapıları kapatılacaktır."

Panik dalgası istasyonu kasıp kavuruyor. İnsanlar kapılara doğru koşmaya çalışıyor, çığlıklar yükseliyor. Svetlana, oğlunu sıkıca kavrayarak kalabalığın arasında ilerlemeye çalışıyor.

İstasyonun iki ucundaki devasa, çelik kapılar, hidrolik bir uğultuyla yavaş yavaş kapanmaya başlıyor. Dışarıda kalanlar, kapılara vurup yalvarıyor. Gözyaşları ve feryatlar, çelik soğukluğunda yankılanıyor.

Svetlana ve oğlu, kapanan kapıların hemen önünde duruyor. Son bir bakışla dışarıdaki karmaşayı görüyorlar. Son bir çığlık duyuluyor, sonra kapılar birbirine kenetleniyor.

Ağır bir sessizlik çöküyor. Sığınaktaki insanlar, hayatta kaldıklarını düşünerek derin bir nefes alıyor. Ama Svetlana'nın gözlerinde belirsiz bir korku var.

"Velikoye Ispytaniye"nin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyor. Ama bu kapıların sadece dışarıdaki tehlikeyi değil, aynı zamanda başka bir şeyi, çok daha korkunç bir şeyi de mühürlediğini hissediyor. Dışarıdaki dünya karanlığa gömülürken, içeridekiler, bilmedikleri bir geleceğe doğru hapsolmuş durumda beklemeye başlıyorlar.

Yeraltı komuta merkezinin soğuk, metalik ışıkları, Yarbay Viktor Kuznetsov'un yüzündeki ter damlalarını aydınlatıyor. Telefonunda beliren emirler ve sığınak listeleriyle uğraşırken, etrafındaki sirenlerin uğultusu hiç durmuyor. Viktor, panik içindeki bir şehri yönetmekle görevli, ama kendi içindeki korkuyu bastırmaya çalışıyor. Karısı Yelena ve küçük kızı Lena'nın da, kendilerine atanan sığınağa doğru yolda olduklarını biliyor. Mesajlar, onlara ulaştı.

Ancak, ekranındaki şifreli askeri terminallerden gelen yeni bir emir, Viktor'un nefesini kesiyor.

Komuta kodları, sadece standart taktik ve stratejik nükleer saldırı planlarını içermiyor. Haritada, Moskova'nın anahtar noktaları işaretlenmiş, yanlarında ise korkunç bir kod yazıyor: КОБАЛТ.(KOBALT.)

Bu kelime, beyninde bir şok dalgası gibi yankılanıyor. Normal bir nükleer saldırı, şehri yok ederdi. Kobalt bombaları ise, şehri yüzyıllarca yaşanmaz kılacak, radyoaktif toz bulutuyla zehirleyecekti. Bu, basit bir askeri hareket değil, topyekün bir soykırım ve toprağı tamamen yok etme kararıydı.

Viktor, yüzündeki dehşetle oturduğu yerden fırlıyor. Telefonunu titrek ellerle çıkarıyor, karısını arıyor. Hat kesik. Sadece statik bir uğultu.

"Yelena! Lena!" diye fısıldıyor kendi kendine, sesi kayboluyor. Onların sığınağa vardığını umuyor. Ama sığınakların amacının ne olduğunu şimdi anlıyor: hayatta kalmak için değil, sonun bir parçası olmak için.

Komuta merkezinin içinde, o anın ağırlığını hisseden tek kişi o. Herkes, savaşın zaferle biteceğini düşünürken, Viktor, bu savaşın amacının zafer değil, yok oluş olduğunu biliyor.

Ekranındaki saate bakıyor. 72 saatlik geri sayım çoktan başlamış. Ama o, bu saatlerin sadece bir illüzyon olduğunu, geri sayımın çoktan bittiğini biliyor.

Viktor, komuta merkezinin ana kapısından değil, kimsenin dikkatini çekmeyen, ölülerin ve atıkların dışarıya çıkarıldığı dar, hizmet kanalından kaçıyor. Varlığından sadece en üst rütbelilerin haberdar olduğu, dış dünyaya açılan bu gizli tünelin ucu, yerin yüzlerce metre altındaki karanlıkta kayboluyor.

Viktor, tünelin sonundaki küçük, kurşun kapıya ulaşıyor. Kalın, paslı metalin ağırlığı altında eziliyor. Tüm gücüyle kapıyı ittiriyor. Kapı, yavaşça ve dehşet verici bir gıcırtilayla açılırken, dışarıdan gelen hava bir an için yüzüne çarpıyor. Ancak bu hava, taze bir bahar meltemi değil, yoğun bir yanık kokusu ve radyoaktif bir sıcaklık taşıyor.

Kapının açıldığı o anda, Moskova semalarında, bir mantar bulutu yükseliyor. Ancak bu bulut, bildiğimiz nükleer patlamaların o parlak, göz kamaştırıcı aydınlığına sahip değil. Patlama, ölüme ve yok oluşa dair tüm korkuları içeren, turuncu-soluk bir renkte parlıyor. Bu, sadece bir hidrojen bombasının gücü değil, aynı zamanda kobalt bombasının zehirli, ölümcül rengi. Gökyüzü, bir anlığına zehirli bir resim tablosuna dönüşüyor.

Viktor, gözleri patlamanın soluk ışığıyla kamaşmışken, elindeki telefonda gelen son mesajı görüyor: 00:00.

O an, "Velikoye Ispytaniye"nin başladığını ve artık geri dönüşün olmadığını anlıyor. Patlamanın turuncu ışığıyla aydınlanan, etrafında her şeyin eriyip yok olduğu bu cehennem manzarasında, bir an için karısı Yelena ve küçük kızı Lena'nın yüzlerini görüyor gibi oluyor. Onların da bu manzarayı gördüğünü, bu soğuk, soluk ışıktaki yok olduğunu biliyor.

Viktor için kalan süre, 22 dakika. Bu, kobalt bombasının radyoaktif tozunun onu ve ailesini tamamen yok etmesi için gereken süre. Bu süre zarfında, Viktor için sadece hayatta kalma çabası değil, aynı zamanda ailesinin ve insanlığın son anlarına şahit olmanın tarifsiz acısı vardır. O son 22 dakika, bir insanın yaşayabileceği en uzun ve en acı verici anlardır. Sonunda, Viktor için de geriye kalan, sadece bir sessizlik ve o turuncu-soluk ışığın son yankısı olur.

Sahne: Londra - Hackney - 4 Mayıs 2026 - Öğleden Sonra

Billie, yirmili yaşlarının ortasında, Doğu Londra'daki dairesinin penceresinden puslu şehre bakıyordu. Sanat okulundan yeni mezun olmuş, ilk freelance işlerinin heyecanı içindeydi. Telefonunda bir arkadaşıyla mesajlaşıyor, hafta sonu için sergi planları yapıyorlardı.

Hava normalden biraz daha boğucuydu. Gri bulutlar gökyüzünü kaplamış, öğleden sonra olmasına rağmen loş bir ışık hakimdi. Billie, içgüdüsel bir huzursuzluk hissediyordu ama bunun şehrin olağan karmaşasından kaynaklandığını düşünüyordu.

Tam o sırada, telefon ekranında belirsiz bir mesaj belirdi: Испытание Началось. Billie, Rusça anlamını bilmesine de, mesajın yarattığı genel tedirginlik sosyal medyada hızla yayılıyordu. Birkaç saniye sonra, telefonundan cızırtılı bir ses duyulmaya başladı. Tuhaf, elektronik bir uğultu... Sanki eski bir radyo frekansına girilmiş gibi.

Billie, ne olduğunu anlamaya çalışırken, gökyüzünde, tam tepesinde, inanılmaz derecede parlak bir ışık çaktı. Gözlerini kamaştıran, yoğun beyaz bir ışıktı. Sanki binlerce flaş aynı anda patlamış gibiydi. Işık o kadar ani ve şiddetliydi ki, Billie refleks olarak gözlerini kapattı ve geriye doğru sendeledi.

O an, Londra'da, gökyüzünde devasa bir görünmez elin bir anahtarı kapattığı hissedildi. Şehirdeki tüm elektrikler anında kesildi. Billie'nin dairesindeki lambalar söndü. Dışarıdan gelen araba kornaları sustu. Telefonu tamamen sessizleşti, ekranı karardı.

Billie, birkaç saniye kör gibi kaldıktan sonra gözlerini açtı. Dairesi zifri karanlıktı. Pencereden dışarı baktığında, tüm Londra'nın aynı karanlığa gömüldüğünü fark etti. Ne bir ışık, ne bir ses... Sadece ürkütücü bir sessizlik.

Aşağıdaki caddede, insanların panikle bağırdığı duyuluyordu. Araçlar çalışmıyor, trafik sıkışmış, tam bir kaos hakimdi. Billie, pencere camına dokundu. Garip bir statik elektrik hissediyordu.

O an, internette okuduğu bir komplo teorisi aklına geldi: Atmosfer dışı nükleer EMP saldırısı. Tüm elektronik cihazları yok eden görünmez bir bomba. O parlak ışık... İşte o an olmuştu.

Billie, karanlık dairesinde, modern dünyanın tüm konforundan ve iletişiminden bir anda koparılmış bir şekilde, dehşet içinde kaldı. Telefonu işe yaramıyordu. İnternet yoktu. Radyo suskundu. Londra, bir gecede taş devrine geri dönmüştü. Ve Billie, bu yeni, karanlık çağda yapayalnızdı. Dışarıdaki bağırışlar ve panik, asıl korkunun şimdi başladığının uğursuz bir işaretiydi. Görünürde bir patlama olmamıştı ama Londra, görünmez bir düşman tarafından felç edilmişti.

Sahne: Berlin - Brandenburg Kapısı - 4 Mayıs 2026 - Öğleden Sonra

Gertrude, torunları Hans ve Greta ile Brandenburg Kapısı'nın hemen yanındaki çimlik alana, güneşin tadını çıkarmak için serdikleri kırmızı beyaz kareli piknik örtüsünün üzerinde oturuyordu. Kapının görkemli sütunları ve zafer arabası, barış ve birleşmenin bir sembolü olarak dimdik ayakta duruyordu. Greta, elindeki sandviçten bir ısırık alırken, Hans ise elindeki oyuncak uçağını havaya fırlatıp duruyordu.

Hava normalden daha sıcaktı ve rüzgar hafif esiyordu. Gertrude, torunlarının kahkahalarına gülümsüyordu. Hayat, o an, kusursuzdu.

Aniden, şehrin gürültüsü, bir anda sustu. Korna sesleri, insan bağırışları, her şey, görünmez bir el tarafından kesilmiş gibiydi. İlk başta kimse bunun farkında değildi. Herkes bu sessizliğin huzurunu hissediyordu.

Ama kısa süre sonra, Gertrude'un burnuna garip, metalik bir koku geldi. Kokunun kaynağını anlamak için etrafına bakınmaya başladı. Havada, havadan ağır, renksiz bir duman beliriyor gibiydi. Kimse dumanı tam olarak fark edemedi.

Kısa süre sonra, yakınlarda piknik yapan bir genç, aniden öksürmeye başladı. Öksürüğü, kısa süre içinde bir boğulma krizine dönüştü. Çevredeki insanlar, neler olduğunu anlamadan, panikle bakışırken, aynı kriz başka insanlarda da görölmeye başladı. Gözleri yaşıyor, solunumları hızlanıyor ve göğüslerini tutarak yere yığılıyorlardı.

Gertrude'un gözleri, dehşetle genişledi. Havada görünmez bir şey, herkesi sessizce zehirliyordu. Örtüyü hızla topladı, torunlarını yanına çekmeye çalıştı. "Greta! Hans! Gel buraya!" diye bağırdı. Ama sesi, kendinden çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

Çocuklar, neler olduğunu anlamadan, annelerinin etrafında dönüp duruyordu. Hans'ın elindeki oyuncak uçak, yavaşça yere düştü. Greta'nın gözleri, tıpkı diğeri insanlar gibi, kontrolsüzce yaşarmaya başlamıştı.

Gertrude, kendi soluklarının da hızlandığını hissediyordu. Göğsü sıkışıyor, ciğerleri havayı kabul etmiyordu. Gözlerini kapının üzerinden ayırmadan, son bir kez torunlarına bakmaya çalıştı. Onları korumak için ne kadar çabalasa da, çaresiz olduğunu anlıyordu.

Son gördüğü şey, Brandenburg Kapısı'nın üzerine doğru süzülen, renksiz ölüm bulutuydu. Ve son hissettiğı şey, bu kutsal barış sembolünün, sessizce, bir zehir bulutunun altında yok oluşuydu. Gertrude, barış içinde geçirdiğı o son anı, korkunç bir kabusla dönüşürken, sadece torunlarının ismini fısıldadı. Ama sesi, artık kimse duyamıyordu.

Sahne: Varşova - Banliyö - 4 Mayıs 2026 - Öğleden Sonra

Janek, bahçesindeki elma ağacının altında, torunu Zosia ile salıncak kuruyordu. Gökyüzü bugün tuhaf bir şekilde sessizdi. Hava saldırı sirenleri birkaç saat önce kısa bir süre çalmış, sonra susmuştu. Herkes bunun bir yanlış alarm olduğunu düşünüyordu.

Tam Zosia'yı salıncakta biraz daha yukarı iterken, uzaktan gelen, derinden gelen bir uğultu duyuldu. Önce zayıftı, sonra giderek güçlendi. Janek başını yukarı kaldırdı ve gökyüzünde, batıya doğru alçalan üç silüet fark etti. TU-95 Bear bombardıman uçakları. Hem de çok alçaktan uçuyorlardı.

O anda, hava saldırı sirenleri yeniden, bu sefer daha uzun ve kesik kesik çalmaya başladı. Janek, Zosia'yı kucaklayarak hızla evin bodrumuna indirdi. Daha önce de sirenler çalmıştı ama bu farklıydı. Uçakların sesi çok yakındı.

Saniyeler sonra, Varşova semaları cehenneme döndü. Ağır bombardıman uçaklarının bıraktığı bombaların patlama sesleri, yeri göğü inletiyordu. Ev sallanıyor, camlar titriyordu. Janek, Zosia'yı sıkıca sararak onu korumaya çalışıyordu. Art arda gelen patlamalar, banliyöleri bir savaş alanına çevirmişti.

Bombardıman yaklaşık yirmi dakika sürdü. Sonra, sanki bir anda başlamış gibi, sesler kesildi. Sirenler sustu. Janek, tedirgin bir sessizlik içinde bekledi. Dışarıda duman ve yanık kokusu vardı.

Yavaşça yukarı çıktıklarında, mahallenin büyük bir bölümünün enkaza döndüğünü gördüler. Birkaç ev yanıyordu. Ama gökyüzü garipti. TU-95'ler gitmişti. Yerlerine, daha küçük, daha çevik jetler belirmişti. Ancak bu jetler NATO uçaklarına benzemiyordu. Tanıdık olmayan silüetler hızla doğuya doğru uzaklaşıyordu. Sovyet uçakları... Hem de bombardımanın hemen ardından çekiliyorlardı. Bu tuhaftı.

Janek, torununu sakinleştirmeye çalışırken, gökyüzünde, şehrin üzerinde, ani ve kör edici bir ışık çaktı. Onu takip eden devasa bir şok dalgası, onları yere serdi. Kulakları uğulduyor, gözleri kamaşıyordu. Mantar şeklinde bir duman bulutu, Varşova'nın üzerinde yükseliyordu.

O an, Janek her şeyi anladı. Bombardıman bir hazırlıktı. Sovyet uçaklarının ani çekilmesi... Bu, sadece konvansiyonel bir saldırı değildi. Gözleri Zosia'ya kaydı. Onu sıkıca tuttu. Artık saklanacak bir yer yoktu. Gökyüzündeki o dehşet verici bulut, her şeyi yutmak için büyüyordu.

Sahne: Tokyo - Shibuya Kavşağı - 4 Mayıs 2026 - Akşam

Shibuya'nın neon ışıkları her zamanki gibi göz kamaştırıyordu. Kojiro, yirmili yaşlarının sonunda, kalabalık kavşakta bekleyen yayaların arasındaydı. İş çıkışıydı ve eve dönmek için trenini bekliyordu. Telefonunda bir sonraki konser için biletlere bakıyordu, heyecanlıydı.

Her şey bir anda, beklenmedik bir şekilde başladı. Yanındaki genç bir kadın aniden öksürmeye başladı. Öksürüğü kuru ve şiddetliydi. Kojiro, istemsizce kadına doğru döndü ki, kadının ağzından parlak kırmızı bir sıvı fışkırdı.

Şok içinde bir adım geri çekilirken, aynı anda başka insanlar da öksürmeye başladı. Ama bu normal bir öksürük değildi. Kısa süre içinde, öksürenlerin ağızlarından, burunlarından, hatta gözlerinden kan sızmaya başladı.

Panik hızla yayılıyordu. İnsanlar çılgık atarak birbirlerinden uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Kojiro, dehşet içinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sanki görünmez bir şey, havadan bulaşan korkunç bir hastalık, insanları içten dışa doğru parçalıyordu.

Bir iş adamı, elini yüzüne bastırırken yere yığıldı. Parmaklarının arasından koyu kırmızı kan fışkırıyordu. Bir öğrencinin burnundan şeritler halinde kan akıyordu, beyaz gömleği anında kırmızıya boyanmıştı.

Kojiro'nun kalbi dehşetle çarpıyordu. Etrafındaki manzara, canlı ve renkli Shibuya Kavşağı'ndan, bir anda kanlı bir kabusla dönüşmüştü. İnsanlar, saniyeler içinde sağlıklı bireylerden, kan kaybeden, çaresiz yaratıklara dönüşüyorlardı.

Kojiro, istemsizce öksürdü. Boğazında hafif bir yanma hissetti. Parmağını dudaklarına götürdü ve titreyerek baktı. Parmağının ucunda, parlak kırmızı bir damla kan vardı.

O an, korku onu tamamen ele geçirdi. Bu bir kaza değildi. Bu bir saldırıydı. Görünmez, sessiz, ama ölümcül bir saldırı. Etrafındaki çılgınlıklar, boğulmalar ve kanlı öksürükler, sonunun geldiğinin uğursuz bir korosuydu. Kojiro, kalabalığın içinde yapayalnız, kanlar içinde kalan insanlarla dolu bu cehennemde, kendi vücudunun da ihanet etmeye başladığını dehşetle fark etti.

Sahne: Sicilya Açıkları - Uluslararası Sular - 4 Mayıs 2026 - Gece

Enzo, kırklı yaşlarında bir İtalyan deniz subayı, Andrea Doria destroyeri'nin köprü üstünde, gece karanlığında radar ekranını inceliyordu. Gergin bir bekleyiş hakimdi. Doğu ve Batı donanmaları, Akdeniz'in bu stratejik noktasında burun burunaydı. Diplomatik gerilim tırmanmış, havada elektrik yüklü bir bekleyiş vardı.

Aniden, radar ekranı bir ışık cümbüşüne döndü. Birden fazla hedef, inanılmaz bir hızla üzerlerine geliyordu. "Torpidorlar! Birden fazla torpido geliyor!" diye bağırdı bir subay.

Kaos patlak verdi. Geminin sirenleri çaldı, mürettebat savaş pozisyonlarına koştu. Enzo, komutlar yağdırırken, denizin altında ölümcül tehdidin yaklaştığını biliyordu.

İlk darbe, sancak tarafındaki bir Amerikan kruvazörünü vurdu. Devasa bir patlama denizi aydınlattı, alevler ve duman göğe yükseldi. Ardından, onların destroyeri sarsıldı. "EMP saldırısı! Tüm sistemler çevrim dışı!"

Köprü üstündeki ışıklar söndü, elektronik cihazlar sustu. Gemi kör ve sağır kalmıştı. Enzo, karanlıkta, çaresizce emirler vermeye çalışıyordu.

Sonraki saldırılar acımasızdı. Nükleer başlıklı torpidolar, suyun altında dehşet verici patlamalar yaratarak gemileri parçalıyordu. Enzo, güverteden aşağıya, zırhlı bir sığınağa doğru koşarken, etrafındaki dehşeti görüyordu. Alevler içinde yanan gemiler, suya gömülüyordu.

Sığınağın ağır çelik kapısı kapanırken, Enzo, dışarıdan gelen korkunç sesleri duydu. Batan gemilerin erirken çıkardığı o dayanılmaz, metalik gıcırtilar... Sanki devasa canavarlar acı içinde kıvranıyordu. Sesler o kadar yoğun ki, kemiklerinde hissediyordu.

Sığınağın güvenli karanlığında, Enzo, o metal çıgıllıklarının yankıları kulaklarında çınlarken, yüzlerce denizcinin son anlarına şahit olduğunu biliyordu. Deniz, bir anda barışçıl mavisinden, eriyen çeliğin ve yanan cesetlerin karanlık yansımalarına dönüşmüştü. Enzo, sığınağın soğuk duvarlarına yaslanırken, denizin üzerindeki o korkunç metal senfonisinin, savaşın ve yok oluşun sesi olarak sonsuza dek zihnine kazındığını biliyordu.

Sahne: Bodrum - Hasan'ın Mütevazı Evi - 4 Mayıs 2026 - Akşam

Elektrikler kesik olduğundan, Hasan eski, pille çalışan radyosunu açtı. Cızırtılı bir frekanstan sonra, tanıdık bir ses duyuldu. Televizyonda, o öğleden sonra başlayan tuhaf yayınlar kesilmiş, yerini ciddiyetini koruyan spikerlerin anonsları ve coşkulu kahramanlık türküleri almıştı. Sanki ülke büyük bir zafer kazanıyormuş gibi bir hava yaratılmaya çalışılıyordu.

Hasan, bu yapay iyimserliğe aldırış etmeyerek, frekansı değiştirmeye devam etti. Bir süre sonra, keskin ve acil bir tonla bir acil durum mesajı duyuldu. Ardından, Cumhurbaşkanı'nın sesi titrek bir frekanstan yankılandı:

"Değerli vatandaşlarım, ülkemiz zorlu bir süreçten geçmektedir. Bölgemizde artan gerilim ve büyük güçlerin çatışmaları endişe vericidir. Ancak, Türkiye Cumhuriyeti olarak, bizler büyük önder Atatürk'ün 'Yurtta sulh, cihanda sulh'

ilkesine bağılıyız. Savaşan tüm tarafları, diplomasi masasına dönmeye ve akliselimle hareket etmeye davet ediyoruz. İlkemiz nettir: Eğer topraklarımıza yönelik mütecaviz bir hareket gerçekleşmeyecekse, bu savaşa doğrudan katılmayacağız. Halkımızın huzur ve güvenliği en büyük önceliğimizdir. Ancak, ordumuz her türlü olasılığa karşı tam teyakkuz halindedir. Gelişmeleri yakından takip ediyor ve milletimizin menfaatleri doğrultusunda hareket ediyoruz. Lütfen sakın olun ve yetkili makamların açıklamalarını takip edin..."

Hasan'ın kalbi sıkıştı. Cumhurbaşkanı'nın sesi endişeliydi. "Topraklarımıza mütecaviz bir hareket gerçekleşmeyecekse..." Bu ifade, aslında çoktan bir tehdidin var olduğunu ima ediyordu.

O anda, Hasan'ın komşusu Ali, telaşla kapıyı çaldı. "Hasan! Radyoyu duydun mu? NATO, Türkiye'yi resmen savaşa katılmaya çağırıyormuş! Televizyonda alt yazı geçiyor!"

Hasan, başını salladı. "Evet, duydum." Pencereden dışarı baktı. Bodrum'un karanlık sokaklarında endişeli fısıltılar yayılıyordu. Elektrikler yoktu, iletişim zayıftı. Resmi söylem ne olursa olsun, Hasan, ülkesinin bir uçurumun eşiğinde olduğunu hissediyordu.

Biliyordu. O Испытание Началось mesajını ilk görenlerden biriydi. O an anlam verememişti ama şimdi, parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu. O tuhaf yayınlar, sirenler, şimdi Cumhurbaşkanı'nın endişeli konuşması...

Türkiye, görünürde tarafsızlığını korumaya çalışsa da, Hasan içten içe biliyordu. Türk Ordusu, sınır boylarında, hava üslerinde, denizlerde tam teyakkuz halindeydi. Her an bir emir gelebilir ve ülke, geri dönülmez bir şekilde bu korkunç savaşa sürüklenebilirdi. O sahil kasabasında, karanlığın içinde, Hasan, büyük bir fırtınanın sessizliğini yaşıyordu. Ve bu sessizlik, çok geçmeden dehşet verici bir gürültüyle bozulabilirdi.

Bölüm 0 sahne 5: Minsk - Bağımsızlık Meydanı - 4 Mayıs 2026 - Akşam

Minsk'in geniş meydanında, hava alarm sirenlerinin kesik kesik çalan sesi panik dalgalarını körüklüyordu. Kalabalık, nereye gideceğini bilmeden koşuşturuyor, yüzlerdeki korku her şeyi yutuyordu. Ancak, meydanın ortasındaki bir figür, bu kaostan farklı bir duyguyla doluydu. Alexei, orta yaşlı, sakallı bir vaiz, elindeki İncil'i havaya kaldırmış, ses tellerini zorlayarak bağıırıyordu. Gözlerinde neşe, hatta bir coşku vardı.

"Tövbe edin, tövbe edin! Büyük Duruşma başladı! Tanrı, dünyayı günahlarından arındırıyor! Artık günahkâr bir dünyada yaşamıyoruz, artık Tanrı'nın arındırıcı ateşi üzerimize geliyor!" diye haykırıyordu. Etrafındaki insanlar, onun sözlerinden etkilenmek yerine, daha da korkuyorlardı.

O sırada, meydandan birkaç kilometre uzaktaki Hollanda konsolosluğunun yeraltı sığınağında, genç bir askeri telsizci olan Jan, kulaklığında cızırtılı sesleri dinliyordu. Diplomatik kanallardan gelen kaotik mesajlar, durumun hızla kötüye gittiğini gösteriyordu. Henüz kimse ülkesinden ayrılmamıştı ama bu, bir an meselesiydi.

Jan, bir frekansı değiştirdiğinde, beklenmedik bir mesaj yakaladı. Telsizci, duyduğu sesin, Rusya ordusunun komuta frekanslarından birine ait olduğunu hemen anladı. Ancak, gelen mesaj, bir askeri emir değil, soğuk ve mekanik bir sesti. Telsizci, duyduğu sesle donakalıyor.

"Rakety vypushcheny. Bog s nami!" (Füzeler ateşlendi. Tanrı bizimle!)

Jan, mesajı duyduğu an, kanı çekildi. Saniyenin binde biri kadar bir zamanda, Moskova'nın fırlatma emrini verdiğini, füzelerin çoktan ateşlendiğini, bu mesajın bir uyarı değil, zafer ve inanç cıvıltısı olduğunu anladı. Jan, bir Avrupa ülkesinde çalıştığı için, bu füzelerin ilk hedeflerinden birinin ülkesi, Hollanda, olacağını da biliyordu.

Jan, kolundaki saate baktı. Birkaç dakika sonra, Amsterdam'daki ailesi, karısı ve çocukları, bu füzelerle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Onlara ulaşacak bir yolu yoktu. Bir konsolosluk telsizcisi olarak, dünyanın sonunun geldiğini en erken öğrenenlerden biriydi, ama bu bilgi ona hiçbir şey kazandırmıyordu. Sadece, ailesinin son anlarını, uzakta, Belarus'un ürkütücü sessizliğinde, çaresizce hayal etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Sahne: Minsk - Hollanda Konsolosluğu Sığınağı - 4 Mayıs 2026 - Akşam

Hollanda konsolosluğunun yeraltı sığınağındaki askeri telsizci Jan, kulaklığındaki cızırtılı seslere odaklanmıştı. Hava kararmış, şehirde siren sesleri yankılanıyordu. Konsolosluk personeli endişeyle beklerken, Jan, uluslararası diplomatik kanallardan gelen karmaşık ve çelişkili bilgileri süzmeye çalışıyordu.

Tam o sırada, daha önce dinlediği bir Rus askeri frekansında aniden net bir yayın başladı. Duyduğu ses, soğuk ve mekanikti, bir emir tonlaması taşıyordu. Jan nefesini tuttu.

"Rakety vypushcheny." (Füzeler ateşlendi.)

Bir anlık sessizlik oldu. Jan'ın kalbi boğazında atıyordu. Bu kadar erken miydi?

Ardından, aynı mekanik ses, daha vurgulu ve kesin bir ifadeyle devam etti:

"Velikoye Ispytaniye načalos!" (Büyük Duruşma başladı!)

Mesaj henüz bitmemişti. Ses tonunda bariz bir ideolojik fanatizm seziliyordu:

"Gnev Bozhiy da sruşitsya na vragov!" (Tanrının gazabı düşmanların üstüne olsun!)

Jan, duyduğu bu üç cümleden beyninin zonkladığını hissetti. Füzeler ateşlenmişti. "Büyük Duruşma" dedikleri şey başlamıştı. Ve bu mesajın sonundaki nefret dolu ifade, bunun sadece askeri bir hareket olmadığını, ideolojik bir savaşın, hatta dini bir fanatizmin tetiklediği bir kıyamet olduğunu gösteriyordu.

Oturduğu sandalyeye çöktü. Zihni karmakarışık. Füzeler ateşlendiyse, Hollanda... Amsterdam... Karısı Inge ve iki küçük çocuğu, Lisa ve Tom... Onlara ulaşması imkansızdı. Belarus'taydı, binlerce kilometre uzakta. Uluslararası hatlar muhtemelen çoktan kilitlenmişti. Havaalanları kapanmıştır. Gözlerini kapattı. Inge'nin gülümseyen yüzü, çocuklarının neşeli kahkahaları zihninde canlandı. Artık hepsi, o füzelerin insafına kalmıştı. Tanrının gazabının düşmanların üzerine çökmesini diliyorlardı, ama o düşman kimdi ki? Inge ve çocuklar... Onlar düşman değildi. Onlar sadece, bu deliliğin ortasında yaşamaya çalışan masum insanlardı.

Jan, askeri bir telsizci olarak, dünyanın sonunun geldiğine dair kesin bilgiyi belki de herkesten önce almıştı. Ama bu bilgi, ailesini kurtarmasına hiçbir şekilde yardımcı olmuyordu. Tek yapabildiği, kulaklığındaki cızırtılara ve zihnindeki çaresizlik çığlıklarına kulak vermektir. Ailesi için çok geçti. O bunu acı bir kesinlikle biliyordu.

Bölüm 2: Samsun - Şehir Merkezi ve Açıkları - 4 Mayıs 2026 - Gece

Bodrum'daki belirsizliğin aksine, Karadeniz'in incisi Samsun, bir savaşın en acımasız yüzüyle karşı karşıyaydı. Sahil şeridinde, dalgaların uğultusuna karışan motor sesleri, yaklaşan Sovyet Karadeniz Donanması'nın habercisiydi.

Hava alarm sirenlerinin kulakları tırmalayan çığlıkları, insanların panik içinde ne yapacağını bilemediği anları işaret ediyordu. Türk Deniz Kuvvetleri ve Hava Kuvvetleri hızla bölgeye intikal etmeye çalışırken, denizden ve havadan gelen saldırılarla şehrin üzerine bir karabasan çöktü. Sovyet deniz piyadeleri

ekranoplanlar (yer etkisi araçları) ile sahile çıkarma girişiminde bulunuyor, ancak Türk savunma hatlarının amansız direnişle karşılaşılıyorlardı.

Bu sırada gökyüzü, işgalin en korkunç belirtisine tanıklık ediyordu. Sovyet nakliye uçaklarından, meşhur elit **VDV (Vozdušno-desantnye voyska)** taburları havaya atılıyordu. Paraşütçüler, gökyüzünden birer birer inerek şehrin stratejik noktalarına doğru süzülüyordu. Bu, Samsun'un sokaklarında başlayan bir ölüm kalım mücadelesiydi.

Melek, Samsun'da yaşayan genç bir kadın, evinin penceresinden dehşetle olanları izliyordu. Şehirde yeterli sığınak yoktu ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Dışarıdaki sirenlerin ve patlamaların sesi, jet motorlarının gürültüsü ve makineli tüfeklerin tıkırtısı şehri sarsıyordu.

Ancak Melek, pencereden dışarı baktığında, sadece askerlerin değil, sıradan vatandaşların da mücadele ettiğini gördü. Sinop'ta olduğu gibi, Samsun halkı da bir anda örgütlenmeye başlamıştı. Yaşlı bir fırıncı, elindeki pompalı tüfekle bir sokağın köşesinde siper almıştı. Yanında bir üniversite öğrencisi, babasının eski av tüfeğini sıkıca tutuyordu. Samsun'un sıradan insanları, bu elit birliklere karşı direniyordu.

Melek'in kalbinde filizlenen korku, yerini yavaş yavaş bir hayranlık ve umuda bırakıyordu. Bu insanlar, profesyonel askerler değildi. Ama şimdi, topraklarını savunmak için çelik gibi bir iradeyle savaşılmaya hazırdılar. Şehir, o anda, beton binaları ve tarihi sokaklarıyla değil, halkının sarsılmaz direnişle çelik bir kaleye dönüşmüştü.

Sokaklarda çatışmalar şiddetleniyor, ama düşman ilerleyemiyordu. Rus paraşütçüleri her ne kadar elit olsalar da, şehrin her köşesinden gelen beklenmedik direnişle karşılaşılıyorlardı. Türkiye, cephede değil, her bir vatandaşının yüreğinde direniyordu. Ve Melek de, bu direnişin bir parçası olmaya karar vererek, evinden dışarı doğru adım atıyordu.

Sahne: İngiltere - Yüksek Bir NATO Erken Uyarı Merkezi - Gece

Loş ışıklandırılmış, hummalı bir faaliyetin sürdüğü NATO erken uyarı merkezinde, dev ekranlar titrek verilerle doluydu. Elektronik harp sistemlerinden yayılan yoğun sinyaller, radarları aşırı yüklüyor, anlamlı bilgiyi gürültünün içinde kaybettiriyordu. Teknikerler, aralıksız çalışarak filtreleme algoritmalarını yeniden düzenlemeye çalışıyorlardı.

Gökyüzünde, NATO ve batılı güçlere ait istihbarat uyduları, sanki çıldırmış gibi, Doğu Avrupa ve Rusya üzerindeki olası füze fırlatma rampalarını tarıyordu. Her bir ısı imzası, her anormal telemetri verisi, kıyametin habercisi olabilirdi.

Birdenbire, bir veri analisti, ekranında beliren kaotik sinyallerin arasından bir anormallik tespit etti. Birkaç saniye sonra, başkaları da aynı şeyi gördü. Birden fazla, eş zamanlı fırlatma. Hem de kitlesel bir ölçekte.

"Tanrım... Bu gerçek!" diye fısıldadı genç bir kadın subay, gözleri dehşetle açılmıştı.

Merkezde bir anda şaşkınlık ve panik havası esti. Yüksek rütbeli subaylar ekranların başına toplandı. Veriler inkar edilemezdi. Topyekün bir nükleer taarruz başlamıştı.

"Alarm çalın! Kırmızı alarm!" komutları yankılandı. Ama kelimeler boğazda düğümleniyordu. Bu, tatbikat değildi. Bu, beklenen ama asla inanılmak istenmeyen andı.

Tecrübeli subayların bile yüzleri bembeyaz kesilmişti. Bazı genç subayların gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ama eğitilmişlerdi. Görevlerinin bilinciyle, ağlayarak da olsa, prosedürleri uygulamaya devam ettiler. Parmaklar titrek tuşlara basıyor, emirler boğuk seslerle veriliyordu.

Derin bir nefes alan kıdemli bir subay, kriptu iletişim sistemine doğru yöneldi. Parmakları, NATO ve batılı güçlere ait nükleer ateşleme kodlarını içeren karmaşık diziyi çevirdi. Sonunda, beklenen kelimeler, şifreli kanallardan yankılandı:

Skyking: Skies Unknown.

Bu, geri dönüşü olmayan bir emirdi. Uçaklar havalanacak, denizaltılardaki füzeler hedeflerine kilitlenecekti.

Fırlatma kontrol merkezlerinde, titreyen eller ateşleme kartlarını yuvalarına takıyor, anahtarlar çevriliyordu. Yüzlerde korku ve kabullenme karışımı bir ifade vardı. Ruhlar belki derinden sarsılıyordu, ama görev bilinci onları tereddütsüz kılıyordu.

Kıyamet saati gelip çatmıştı. Geri sayım başlamıştı.

Sahne: Kore Yarımadası - Sınır Bölgesi - 4 Mayıs 2026 - Gece

Kore'nin kuzey sınırı, saatlerdir topçu atışları, makineli tüfek sesleri ve insan çığlıklarıyla yankılanıyordu. Güney Koreli askerler, aylar süren yoğun çatışmaların ardından, yorgun ve bitkin bir halde mevzilerinde bekliyordu. Kuzey Kore ve Çin ordularının amansız saldırıları, bitmek bilmez bir karabasana dönmüştü.

Ancak, bir anda, tuhaf bir sessizlik çöktü. Topçu atışları durdu, piyade saldırıları kesildi. Çin ve Kuzey Kore askerleri, bulundukları mevzilerden paniğin ve dehşetin yansıdığı gözlerle hızla geri çekiliyordu. Bu ani ve anlaşılmaz geri çekilme, Güney Koreli askerlerin kafasını karıştırmıştı.

Askerler, bu durumu bir zafer olarak algıladı. "Kazandık!" fısıltıları yayıldı siperlerde. Yüzlerde, haftalardır süren korku ve yorgunluğun yerini, saf bir sevinç ve aptalca bir zafer hissi almıştı. Birkaç asker, mevzilerinden çıkarak sevinç çığlıkları atmaya başladı.

Tam o anda, gökyüzünde, kuzeyden gelen parlak bir ışık belirdi. Ardından bir diğeri, bir diğeri daha... Bir anda, düzinelerce, hatta yüzlerce, gökyüzünü bir nevi "yıldız yağmuruna" dönüştüren, ICBM'ler (kıtalararası balistik füzeler) uçuyordu. Füzeler, o kadar hızlı ve yüksekti ki, arkalarında bıraktıkları beyaz izler, gece gökyüzünü bir nevi aydınlatıyordu.

Güney Koreli askerlerin sevinç çığlıkları, boğazlarında düğümlendi. Yüzlerindeki zafer ifadeleri, yerini korkunç bir kabullenişe bıraktı. O an, neden düşman askerlerinin çekildiğini anlamışlardı. Bu, bir zafer değil, bir felaket çağrısıydı. Onlar, ölmeden önce son bir kez gökyüzünde bir "gösteri" izlemişlerdi. Ve bu gösteri, hem kendilerinin hem de tüm dünyanın sonuydu.

Füzeler, başlarının üzerinden geçerken çıkardığı korkunç bir uğultuyla, sevinç çığlıklarının yerini, saf bir dehşetin fısıltılarına bıraktı. Gökyüzündeki o muhteşem manzara, sadece bir başlangıçtı. Asıl dehşet, füzelerin hedeflerine ulaştığı anda başlayacaktı. Ve Güney Koreli askerler, hayatlarının o son anlarında, zaferin aslında tam da kıyametin başlangıcı olduğunu fark etmenin getirdiği korkunç gerçeğe baş başa kaldılar.

Sahne: Enerhodar - Zaporijya Nükleer Enerji Santrali - 5 Mayıs 2026 - Gece

Zaporijya Nükleer Enerji Santrali'nin silüetleri, gece karanlığında devasa, karanlık canavarlar gibi yükseliyordu. Birkaç saat önce başlayan çatışmalar,

santralin etrafında ölümcül bir dansa dönüşmüştü. Uçaksavar mermileri, karanlık gökyüzünü kısa süreliğine parlatan renkli izler bırakıyordu; sanki cehennemin fenerleri yanıp sönüyordu.

Oleg, santralin güvenlik ekibinden genç bir mühendis, titreyen elleriyle telsizini tutuyordu. Dışarıdaki çatışmalar giderek yoğunlaşıyor, patlama sesleri santralin beton duvarlarını sarsıyordu. Kimin saldırdığı, kimin savunduğu belirsizdi. Ortada sadece, nükleer bir felaketin eşiğindeki bir savaş alanı vardı.

Birden, gökyüzünde, diğerlerinden çok daha parlak bir ışık çıktı. Bunu sağır edici bir patlama izledi. Santralin birkaç yüz metre ötesinde, bir mantar bulutu yavaşça göğe yükselmeye başladı. Ama bu, alelaide bir patlama değildi. Etrafa yayılan o keskin, metalik koku... Bu, nükleer bir silahtı.

Oleg ve diğer güvenlik görevlileri, dehşet içinde birbirlerine baktılar. Santral, bir "no man's land" yaratmak, devasa bir radyoaktif bölge oluşturmak ve Dnipro Nehri'ni, dolayısıyla Güney Ukrayna'nın su kaynaklarını zehirlemek amacıyla vurulmuştu. Bu, geliştirilmiş en şeytani senaryolardan biriydi: düşmanı değil, toprağı ve geleceğı yok etmek.

Patlamanın etkisiyle santralin bazı binaları çökmeye başladı. İçerideki alarm sistemleri çığlık çığlığa bağıırıyordu. Radyasyon seviyeleri hızla yükseliyordu. Oleg, kusmaya başladı. Ağzında metalik bir tat vardı.

Dışarıdaki uçaksavar mermilerinin ışıkları kesilmişti. Yerini, santralin yanan kısımlarından yükselen ürkütücü, yeşilimsi bir parıltı almıştı. Bu, radyoaktif bozunmanın ölümcül ışıltısıydı. Oleg, koridorlarda koşuştururken, gördüğü manzara kabus gibiydi. Beton duvarlar çatlamış, borulardan buhar ve tanımlanamayan sıvılar fışkırıyordu. Yaralı ve can çekişen insanlar yerde yatıyordu. Yüzlerinde, patlamanın şokunun ve radyasyonun dehşetinin izleri vardı.

Santralin kalbine, reaktörlere doğru ilerlemeye çalışırken, bir an için duraksadı. Bu sadece bir enerji santrali değildi. Şimdi, devasa bir radyoaktif bomba haline gelmişti. Ve bu bombanın yaydığı ölümcül zehir, sadece bu bölgeyi değil, yüzlerce kilometre karelik bir alanı etkileyecekti.

Oleg'in son gördüğü şey, çatlamış bir reaktör binasının içinden sızan, yoğun, fosforlu bir ışıktı. Ardından, her şey karanlığa gömüldü. Zaporijya Nükleer Enerji Santrali, insanlığın en büyük korkularından birini gerçeğe dönüştürmüş, yeryüzünde devasa, kalıcı bir lanet yaratmak için tasarlanmış bir cehenneme dönüşmüştü.

Bölüm 3: Sessizlik

Derin suların zifiri karanlığında, metal bir canavar gibi süzülüyordu HMS Implacable denizaltısı. Komuta merkezi, her zamanki o monoton uğultu yerine, ağır bir sessizliğin baskısı altındaydı. Yarbay Alistair Finch, periskopun başından ayrıldı. Otomatik sistemler, birkaç saat önce 3. dalga saldırı emrini iletmişti. Anonsun metalik sesi, bir feryat gibi yankılanıyordu zihninde: "Hayatta kalan tüm düşman hedefleri imha edilecek."

Finch, yüzündeki yorgun ifadeyle, masanın etrafında toplanmış subaylarına baktı. Gözlerinde, kendi sorularını görüyordu. Genç teğmenlerin kararsızlığı, kıdemli astsubayların sessiz hıçkırıkları... Bu, emir-komuta zincirinin bozulduğu, vicdanın en ağır bastığı andı.

Finch'in zihninden bir monolog geçti:

"Ne yaptığımızı sanıyoruz? Bu emir, kimden geldi? Geriye kalan bir komuta merkezi mi var, yoksa sadece bir algoritma mı? Bu canavarlar, bu füzeler... onlarla bir şehir yok ettiğimizde, geriye sadece harabe ve radyasyon kalacak. Ama kime karşı? Kendi çocuklarımıza mı? Kendi vicdanımıza mı?

Ben bu askerleri biliyorum. Onların yüzlerinde gördüğüm korku, ölüm korkusu değil. Yaptıkları işin anlamsızlığının korkusu. Onlar, bu çeliğin altında saklandıkları için utanıyorlar. Dışarıdaki o dehşeti gören ve emirle yok etme gücünü elinde tutan masum çocukların vicdanına sahip olmak korkunç. Onlar sadece birer robot değil, onlar da birer baba, birer kardeş, birer evlat. Dışarıdaki çılgınlık, kulaklarımızdan süzülüp bu çelik duvarlardan içeri giriyor.

Ben bu yükü onlara taşıtamam. Bir kumandanın görevi sadece emir vermek değildir. Bir kumandan, insanlığını kaybetmeyen, bir avuç insanı hayatta tutandır. Onların onurunu koruyandır. Onları birer canavara dönüştürmektense, onlarla birlikte bu denizin dibinde çürümeyi yeğlerim."

Tartışma, Yarbay Finch'in son sözleriyle sona erdi. "Ateş etmiyoruz. Savaş bizim için bitti." Emri, bir itirazdan çok, derin bir rahatlama getirdi. Genç teğmenler bile başlarını saygıyla salladılar. HMS Implacable'ın rotası değişti. Hedefleri artık düşman üsleri değil, evleriydi. İngiliz kıyılarına doğru ilerliyorlardı. Belki de bir daha asla karaya ayak basamayacaklardı. Ama bu, bir kaçış değil, bir karardı. Eğer öleceklerse, kendi topraklarına en yakın yerde, vatanlarının kokusunu hissederek öleceklerdi.

Sonar operatörü, yorgun sesini duyurdu. "Komutanım, sancak tarafımızda bir temas. Çin denizaltısı."

Okyanusun derinliğinde, iki devasa çelik tabut, sessizce birbirinin yanından geçti. Ne bir torpido ateşlendi ne de bir sonar sinyali gönderildi. İki düşman, aynı kaderin birer parçası olduklarını anlamış gibiydiler. Savaş onların için de bitmişti. Evlerine dönüyorlardı.

Yarbay Finch, periskoptan dışarı baktı. Gördüğü tek şey, karanlık ve dipsiz bir sudan ibaretti. Ancak biliyordu ki, o karanlığın bir yerinde, yanan bir dünya ve insanlığın en büyük trajedisi yatıyordu. Ama onlar, bu trajediyi sonlandıranlar değildi. Onlar, bu trajedinin en acı dersini alanlardı. Ve eğer öleceklerse, bu dersin onuruyla öleceklerdi.

Bölüm 4: Dünyaya Veda

Gökyüzü, bir zamanlar mavi ve berrakken, şimdi kara dumanın ağırlığı altında boğuluyordu. Güneş, dünyanın yüzünden silinmiş, yerini eriyen şehirlerin ve yanık toprağın rengi olan garip bir turuncuya bırakmıştı. Elektromanyetik darbe (EMP) saldırıları, yeryüzündeki tüm elektronik cihazları felç etmişti. Birkaç uçak, bu ilk darbeden kurtulmuş, ancak şimdi inecekleri bir havaalanı kalmamıştı.

Bir kısmı, umutsuzca nehir ve denize inmeyi denemiş, ama çoğunlukla bu girişimler başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Birkaçı "intihar" etmiş, bilinmeyen bir araziye düşerek enkaz yığınınna dönüşmüştü. Ve birkaç tanesi, hala o zehirli, karanlık havada süzülüyordu. İnsanlığın havadaki son taşıyıcı kuşlarıydılar. Bir zamanlar gökleri fethetmiş, kıtaları birbirine bağlamış, mesafeleri yok etmişlerdi. Şimdi ise, bir zamanlar fethettikleri gökler, onlara ait değildi. O gökler, artık sadece birer mezarlık, birer veda sahnesiydi.

Bir yolcu uçağıydı bu; içinde bir avuç dolusu insan, umut ve umutsuzluk arasında sıkışıp kalmıştı.

Kokpitten gelen ses, yolculara son kararlarını bildiriyordu. "Havaalanları... hepsi kullanılamaz durumda. Nehirler... nehirler de aynı durumda. Yakıtımız bitmek üzere." Yolcular, birbirlerine baktılar. Gözlerde ne korku ne de panik vardı. Sadece... yorgunluk vardı. Saatlerdir, her birinin aklında aynı soru vardı: Sonumuz ne olacak?

Bir adam, elindeki çocuk fotoğrafına bakıyordu. Bir kadın, yanındaki yabancının elini tutuyordu. Bir genç kız, pencereden, aşağıda yanan dünyayı izliyordu. Onlar, ne bir savaşın kahramanıydı ne de bir komutanın emrindeki askerler. Onlar, sadece sıradan insanlardı. Şimdi, kaderlerinin en zor anında, son bir karar vermeleri gerekiyordu.

Pilot, kokpitten son bir seslenme yaptı: "Beyler, bayanlar... Son bir şansımız var. Yakıtımız bitmeden, yakınlardaki bir araziye, sert iniş deneyeceğiz. Bu, bir garanti değil... Ama belki..."

Yolcular, birbirlerine baktılar. Belki... Bu kelime, onlar için bir umut kırıntısıydı. Başlarını salladılar. "Deneyin," diye fısıldadı bir kadın. "Lütfen deneyin."

Uçak, yavaşça irtifa kaybetmeye başladı. Aşağıdaki dünya, daha da belirginleşiyordu. Şehirlerin yerinde, sadece kor halindeki alevler ve devasa kara duman bulutları vardı. Ancak, umutları, acımasız gerçeklikle yüzleşti. Zehirli duman, uçağın motorlarına girmeye başladı.

Önce bir motorun sesi değişti, hırıltılı, boğuk bir sese dönüştü. Ardından, bir patlama... Motorlardan biri, bir alev topu gibi gökyüzünde patladı. Uçak, bir kuşun kanadı kırılmış gibi yana yattı. Korku, nihayet, tüm yolcuları sarstı. Çığlıklar, hıçkırıklar...

Pilot, son bir kez, çaresizce anons yaptı: "Motorlar... motorlar durdu..."

Uçak, kontrolsüz bir şekilde, döne döne düşmeye başladı. Pencereden dışarı bakanlar, yanan dünyanın onlara doğru hızla geldiğini görüyordu. Bir an için, bu korkunç hızla gelen görüntü, bir illüzyon gibiydi. Ama değildi. Yolcular, bu son anlarında, hayatlarının bir filmi gibi, geçmiş anıları zihinlerinde canlandırıyorlardı.

Bir kız, babasının elini tuttuğu o anı hatırlıyordu. Bir adam, eşiyle son kez güldükleri anı. Bir annenin, çocuğunun gülümsediği o masum yüzü. Onlar, uçak enkazına dönüşmeden, onurlu bir şekilde, sevdiklerinin hatırasıyla ölüme gidiyorlardı.

Son saniyelerde, çığlıklar kesildi. Yerini, sessiz bir kabulleniş aldı. Ve sonra, demir ve çelik yığınlarının toprağa çarptığı korkunç bir gürültü...

Bir uçak dolusu yolcu, dünyaya veda etmişti. Geride kalan tek şey, yanan bir enkaz ve gökyüzüne doğru yükselen kara bir duman iziydi.

Bölüm 14: Toprak ve Onur

Ankara, Genelkurmay Karargahı... Dışarıdaki soğuk Ağustos gecesi, içerideki gergin ve boğucu havayı dağıtmaya yetmiyordu. Orgeneral Altay, uzun bir masanın başında oturuyor, önündeki devasa haritada, Avrupa'nın yanan şehirlerini izliyordu. Telsizlerden gelen son bilgiler, Moskova'nın kendi eliyle yok oluşunu, Polonya'nın ve diğer Avrupa ülkelerinin savunma hatlarının çöküşünü

anlatıyordu. Masada oturan kuvvet komutanlarının yüzlerinde, umutsuzluk ve öfkenin karışımı vardı.

Orgeneral Altay, bir gaziydi. Yıllarca terörle mücadele etmiş, vatan toprağı için savaşmıştı. Ama bu savaş, bildiğı hiçbir şeye benzemiyordu. Bu, düşmanın göğüs göğüse geldiğı bir savaş değildi. Bu, medeniyetin, insanoğlunun kendi elleriyle yarattığı bir kıyametti. Oğlu... terörle mücadelede şehit düşmüştü. O zaman, bir amaç uğruna savaşmanın ne demek olduğunu anlamıştı. Ama bu... bu, anlamsız bir yok oluştu.

Altay'ın zihninden derin bir monolog geçti:

"Oğlum... Oğlum, sen bir amaç uğruna öldün. Bir vatan, bir bayrak, bir onur için can verdin. Ama şimdi... şimdi ne için ölüyoruz? Bu, bir vatan savaşı değil. Bu, bir intikam savaşı. Bir delinin kibrinin, bir medeniyetin sonu. Onlar, 'Velikoye ispytaniye' (Büyük Sınav) diyorlar. Sınavın ne olduğunu sanıyorlar? İnsanlığın hayatta kalıp kalmayacağını mı? Hayır. Sınav, bu utancın altında ezilmeden ayakta kalabilmek. Bu anlamsızlığa bir anlam verebilmek. Dışarıdaki o toz ve kurum bulutu, sadece şehirleri değil, ruhlarımızı da karartıyor. Hükümet, kritik ne varsa şehir dışına taşıyın diyor. Kaçın diyor. Ama biz nereye kaçabiliriz? Nereye kaçarsak kaçalım, bu utanç bizi takip edecek. Bu, sadece bir savaş değil, bu, ruhlarımızın son savaşı. Eğer bu savaş, onurla kaybetmezsek, her şeyi kaybetmiş olacağız."

Odaya bir subay girdi, yüzünde hüznü bir ifadeyle. "Komutanım, emirleriniz yerine getiriliyor. Özel Kuvvetler'den iki tim, Anıtkabir'e intikal etti. Topraklar alındı."

Orgeneral Altay, bu haberi duyduğunda, gözlerini kapattı. Bir an için, geçmişin hatıraları zihninde canlandı. Atatürk'ün o kararlı yüzü, İnönü'nün derin bakışları... Onlar, bir ulusu küllerinden yaratmışlardı. Şimdi, o ulus, küllere karışmaya hazırlanıyordu. Ama bir fark vardı. Onlar, savaşarak kazanmışlardı. Biz, savaşarak ölecektik.

"Savaşın," diye fısıldadı Orgeneral Altay, sesi titreyerek. "Hazırlanın. Sonuna kadar savaşın. Bu, bir zafer savaşı değil. Bu, bir veda savaşı."

O sırada, Özel Kuvvetler'e ait iki tim, Ankara'nın karanlık sokaklarında, Anıtkabir'e doğru ilerliyorlardı. Şehir, sanki son nefesini alıyormuş gibi sessizdi. Hava, yaklaşan bir fırtınanın gerginliğiyle doluydu. Askerler, saygıyla, Atatürk'ün ve İnönü'nün mezarından, bir avuç toprak aldılar. Bu, sadece toprak değildi. Bu, bir ulusun ruhuydu, onuruydu.

Askerler, karargaha döndüğünde, Orgeneral Altay, elindeki toprağı aldı. Elinde, sadece bir avuç toprak değil, bir tarihin, bir milletin onurunun ağırlığını hissediyordu. Ankara, ölmek için hazırlanıyordu. Ama bu ölüm, bir yenilgi değil, onurlu bir vedaydı.

Bölüm 15: Namus Uğrunda

Ankara, Genelkurmay Karargahı... Vakit geceydi, ama içerideki ışıklar bir an bile sönmüyordu. Dışarıdaki gökyüzü, artık tanıdık bir koyulukta değildi; yerini, savaşın kızıl alevlerinin yansıması olan garip, turuncu bir parıltı almıştı. Nükleer savaşın dehşeti henüz kapıyı çalmamıştı, ama savaşın kendisi, tüm vahşetiyle devam ediyordu. Haberciler, karargahın önünde toplanmış, içeriden çıkacak her bir subayın yüzündeki ifadeyi yakalamaya çalışıyorlardı.

Ekranlardan gelen görüntüler, cephedeki direnişin son durumunu gösteriyordu. Edirne'den gelen birlikler, karadan gelen düşman zırhlılarına karşı bir duvar gibi duruyor, her karış toprak için kan döküyordu. Kuzeydoğu'da, dağların sert ve soğuk rüzgarı, düşmanın ilerleyişini yavaşlatıyordu, ama her iki taraftaki kayıplar da ağırdı. Asıl destan ise, deniz

kıyısında yazılıyordu. Samsun ve Sinop'a ekranoplanelerle inen düşman birlikleri, kıyı şeridinde bir işgal girişimi başlatmışlardı.

Orgeneral Altay, gözlerini monitörlerden ayırmıyordu. Görüntüler, Samsun'un sokaklarında, sivillerin silahlanarak askerlerle omuz omuza direnişini gösteriyordu. Gençler, yaşlılar, kadınlar... hepsi, bir onur, bir namus uğruna savaşıyordu. Bu, bir askeri operasyon değildi. Bu, bir milletin varoluş mücadelesiydi.

Ekranlardan birinde, Samsun'daki düşman birliklerinin denize döküldüğünü gösteren bir görüntü belirdi. Orgeneral Altay'ın yüzünde, uzun zamandır kaybolmuş bir gurur ifadesi belirdi. Bütün subaylar, birbirlerine baktı, gözlerinde bir umut pırıltısı belirdi.

Orgeneral Altay, ayağa kalktı. Sesi, bir komutanın kararlılığıyla, ama aynı zamanda bir babanın şefkatiyle doluydu. "Yoldaşlar," dedi, sesi titreyerek. "Biliyorum, her birinizin aklında bir soru var. Neden? Ne için? Biz, ne kadar dayanabiliriz? Siz, bu savaşın, bir delinin kibri uğruna olduğunu düşünüyorsunuz. Öyle de olabilir. Ama biz... biz bu savaş onurumuz için veriyoruz. Dışarıdaki dünyada, milletler ya yok oluyor ya da onursuz bir şekilde teslim oluyor. Ama bakın... Samsun'a bakın. Sinop'a bakın. Oralarda savaşanlar,

sadece askerler değil. Onlar, bizim annelerimiz, babalarımız, kardeşlerimiz. Onlar, ölerak onurunu koruyan bir milletin fertleri."

Sesi yükseldi. "Biz, bu topraklarda savaşarak ölmeye hazırlanıyoruz. Bu, bir yenilgi değil. Bu, bir ders. Bu, tüm dünyaya, bir milletin onurunun, atom bombasıyla bile yok edilemeyeceğini gösteren bir ders. Biz bu savaşı kazanmayabiliriz. Ama biz, bu savaşı kaybederken, tüm dünyaya örnek olacak bir onur dersi vereceğiz. Bu, bizim 'Velikoye ispytaniye'miz. Bu, bizim sınavımız."

Toplantı bittiğinde, subaylar, sessizce odadan çıktılar. Yüzlerinde, bir yandan duydukları acı, bir yandan da gurur vardı. Haberciler, onları kapıda bekliyorlardı. Mikrofonlarını onlara uzattılar. "Komutanım, neler oluyor? Savaş ne durumda?"

Subaylardan biri, dayanamadı. Gözleri yaşlarla doluydu, ama sesi kararlıydı. Habercilere döndü, sesi bir çığlık gibi yükseldi:

"Ne mi oluyor? Milletimiz namus uğrunda ölerak yaşıyor! Daha ne istiyorsunuz!"

Sözler, soğuk gece havasında yankılandı. Ankara, bir şehirden çok, bir mezarlığa dönüşüyordu. Ama bu mezarlık, utancın değil, onurun mezarlığı olacaktı.

Bölüm 16: Kıyamete 120 Saniye

Ankara, Genelkurmay Karargahı... Hüzün, öfke ve kararlılığın birleştiği bir atmosferde, subaylar yeni bir emrin duyurulması için Orgeneral Altay'ı bekliyorlardı. Dışarıdaki gökyüzü, turuncu ve mor renkleriyle yanarken, habercilerin çaresiz fısıltıları Genelkurmay'ın duvarlarında yankılanıyordu. Telsizler, Edirne ve Kuzeydoğu'dan gelen direniş haberlerini aktarırken, Samsun ve Sinop zaferinin gururu hala subayların yüzlerindeydi. Ama her bir subay, bu küçük zaferlerin, büyük bir fırtınanın sadece küçük bir soluğu olduğunu biliyordu.

O sırada, alarm zilleri, bir felaketin habercisi gibi çaldı. İran'dan gelen bir saldırı haberi, karargahın sessizliğini paramparça etti. Ekranlara yansıyan görüntüler, güneydoğu sınırından giren düşman zırhlılarını, onlara katılan bölücü terör örgütlerini gösteriyordu. Durum nazikti, cephe hatları zayıftı, yedek kuvvet yoktu.

Orgeneral Altay, masanın başında oturan subaylara baktı. Yüzünde ne şaşkınlık ne de korku vardı. Sadece, bir komutanın, son görevini yapmak üzere olan bir komutanın kararlılığı vardı. Ayağa kalktı, sesi gürledi:

"Kardaşlar! Düşman, dört bir yandan üzerimize geliyor. İran, güneydoğudan yeni bir cephe açtı. Onlara katılan bölücü terör örgütleri, bu vatanın sırtına hançer saplamaya çalışıyor. Durum, tehlikeli. Ama emir, nettir. Emir, 'Ölene kadar savaş'tır! Her birimiz, bu emre uyacağız. Onlar her ileri adımları için binlerce askerini feda etmek zorunda kalacaklar. Her bir metre toprağımızı almak için kanlarını dökecekler. Biliyorum, bu savaşın bir sonu yok. Ama bizim için, bu savaşın bir onuru var. Bu, bir son değil. Bu, bir onur mücadelesi! Bu, bizim son dersimiz, tüm dünyaya vereceğimiz son dersimizdir!"

Subaylar, ayağa kalktılar, ellerini selam duruşuna getirdiler. Gözlerindeki acı, artık yerini kararlılığa bırakmıştı. Onlar, ölümü değil, onursuzluğu reddetmeye hazırlanıyorlardı. Ama o an, Ankara'dan binlerce kilometre uzakta, Moskova'nın altındaki bir sığınakta, tarihin en karanlık anlarından biri yaşanıyordu. Zhukov, o devasa komuta merkezinin ortasında, yüzünde o bilindik soğuk ifadeyle, ekrandan gelen son bilgileri izliyordu. Telsizlerden gelen, kesik ve anlaşılmaz emirler, dünyanın dört bir yanına gönderiliyordu.

Saat, tam olarak 23:58'i gösteriyordu.

Zhukov, son emri verdi:

"Şimdi."

Kıyamete... 120 saniye kalmıştı.

Bölüm 17: Sessizliğin İçinde Bir Çılgılık

Ankara, Genelkurmay Karargahı... Alarm zillerinin sesi, henüz kulağa yabancı gelmiyordu. Ancak, saat 23:58'i gösterdiğinde, televizyon ekranlarında beliren parazitler, alışılmışın dışında bir gariplik taşıyordu. Medya kuruluşlarının yayınları birbiri ardına kesiliyor, yerini anlamsız, bozuk görüntülere ve korkunç bir fısıltıya bırakıyordu. Bir süre sonra, bu fısıltı, bir Rus hacker saldırısının eseri olan, tek bir mesaja dönüştü: "Velikoye ispytaniye!" (Büyük Sınav!). Bütün radyo kanalları, televizyonlar, sosyal medya akışları, bu tek mesajla felç oldu.

Orgeneral Altay, bu durumdan şüphelendi. Bu, sadece bir siber saldırı değil, daha büyük bir şeyin habercisiydi. Bir fırtına öncesi sessizliği değil, bizzat fırtınanın kendisiydi. "Habercilere söyleyin," diye gürledi, "genelkurmay önünden derhal uzaklaşsınlar. Milletimize acil bir mesaj gönderin: Sığınaklara, yeraltı istasyonlarına... Herkes en güvenli yere çekilsin. Sessiz bir tahliye başlatın. Hiçbir siren çalmasın. Kimse panik olmasın. Sadece, gitmeleri gerektiğini bilsinler."

Komutanlar şaşkınlıkla baktı. "Ankara'yı boşaltıyor muyuz komutanım?"

Altay'ın yüzünde, derin bir acı ve bilgelik vardı. "Ankara'yı... değil. Ankara'nın ruhunu kurtarıyoruz. Eğer bu bir son ise, milletim bu sonu, bir mezarlıkta değil, kendi evlerinde, sevdiklerinin yanında karşılamalı. Onları korumalıyız. Düşmanın bize atacağı bir bomba, ruhumuzu yok edemez. Ama bizim, onları son ana kadar koruyamadığımız gerçeği... bizi sonsuza dek yok eder."

Altay'ın zihninden, tüm bu karmaşanın ortasında, felsefi bir monolog geçti:

"Tüm hayatım boyunca savaşmanın anlamını aradım. Terörle mücadele ettim, vatanın birliği için savaştım. Bir amacı vardı. Bir düşmanı vardı. Ama bu savaş... bu savaşın ne bir amacı var, ne de bir düşmanı. Düşmanımız, kendi cehaletimiz, kendi kibrimiz. Bizler, birbirimizi yok ederek, Tanrı'dan daha büyük olmaya çalışan, zavallı birer böcek gibiyiz. Onlar, 'Velikoye ispytaniye' (Büyük Sınav) diyorlar. Sanıyorlar ki bu sınav, kazanmak ya da kaybetmek üzerine. Hayır. Gerçek sınav, insan kalabilmek. Yıkım ve dehşet karşısında, ruhumuzu kaybetmeden ayakta durabilmek. Yeryüzü, bir ateş topuna dönüşürken, bir insanın hayatının bile atom bombasından daha değerli olduğunu hatırlayabilmek.

Bizim milletimiz, on bin yıldır bu topraklar üzerinde, bir destan yazdı. Yedi düvele karşı savaştık. Her seferinde, küllerimizden yeniden doğduk. Ama bu sefer, küllerden değil, toprağın altından yeniden doğacağız. Bu toprakları, sadece bizim değil, atalarımızın, onlardan önceki medeniyetlerin de kutsal mirası.

Son ana kadar, son damla kana kadar, milletimi koruyacağım. Onlar, bizim son umudumuz. Eğer bir millet, onurunu kaybetmiş bir şekilde yaşayacaksa, o milletin yaşaması anlamsızdır. Oysa ki bizim milletimiz, namus uğrunda ölerек, aslında en onurlu şekilde yaşıyor.

Bizler, bu gece, birer asker olmaktan çıkıp, birer koruyucu melek olacağız. Şehirlerin ışıkları söndüğünde, biz, ruhlarımızı aydınlatacağız. Bu gece, Ankara'dan, İstanbul'dan, İzmir'den... yavaşça, sessizce... birer ruh, yeraltına inecek. Ve biz, onların bekçisi olacağız. Ne bir siren, ne de bir feryat... Sadece sessiz bir tahliye, bir veda. Çünkü en büyük sevgi, en büyük fedakarlık, sessizlikte yatar."

Dışarıdaki haberciler, sığınaklardan sessizce çıkan insanlara şaşkınlıkla bakıyorlardı. Hiçbir şey anlamıyorlardı. Askerler, sessizce, halkın tahliyesine yardım ediyordu. Kimseden bir ses çıkmıyordu.

Kıyamete... 100 saniye kalmıştı.

Bölüm 18: Son Bakış

Ankara, 23:59...

Saat, bir saniyenin bile paha biçilmez olduğu bir anı gösteriyordu. Genelkurmay'ın önündeki kalabalık haberciler, bir süre önce sessizce uzaklaştırılmış, şehir, bir fırtına öncesi sessizliğine bürünmüştü. Türk Silahlı Kuvvetleri ve Türk Polisi'nin yüksek gayretiyle, önceden belirlenmiş bir milyon vatandaş, Ankara'nın yeraltındaki labirent gibi sığınaklarına, metrolarına, bir yılan gibi sessizce akıyordu. Hiçbir siren çalmadı, hiçbir feryat duyulmadı. Yüzlerdeki ifade, korkunun değil, derin bir kabullenişin ve bir onurun ifadesiydi.

Bu, bir panik değil, bir veda töreniydi.

Aynı anda, Türkiye'nin dört bir yanındaki limanlarda, devasa bir hareketlilik vardı. Deniz Kuvvetleri'nin, üslerinde bekleyen bütün savaş gemilerine, denizaltılarına, fırkateynlerine ve korvetlerine emir iletildi: "Denize açılın. Belirlenen noktalarda emir bekleyin." Yıllardır

böyle bir gün için hazır tutulan donanma, birbiri ardına limanlardan ayrılıyor, karanlık sulara doğru yol alıyordu.

Subaylar ve denizciler, gemilerin güvertelerinde, doğup büyüdüğü, uğruna savaşacakları vatanlarına son bir kez bakıyorlardı. Bir çoğu, bu gemilerin bir daha limana dönmeyeceğini biliyordu. Belki de bir daha karaya ayak basamayacaklardı. Bildikleri dünya, son nefesini vermek üzereydi ve onlar, bu vedanın sessiz tanıklarıydı. Bir teğmen, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde, İstanbul Boğazı'nın ışıklarına bakıyor, son bir kez o tanıdık silueti zihnine kazıyordu. Bir amiral, İzmir'in körfezinden çıkarken, eşinin ve çocuklarının gülümsediği bir fotoğrafı elinde sıkıyordu. Bu, bir kaçış değil, bir görevin başlangıcıydı.

Denizcilerin her birinin aklında, Orgeneral Altay'ın o son sözleri yankılanıyordu: "Biz, bu savaşı kaybederken, tüm dünyaya örnek olacak bir onur dersi vereceğiz." Onlar, bu dersin en önemli öğrencileriydi.

Saatler, Ankara'daki Genelkurmay Karargahı'nda, bir kum saatinin son taneleri gibi akıyordu. Monitörlerdeki saat, 23:59'dan, 00:00'a doğru geri sayıyordu.

Kıyamete... 10 saniye... 9... 8...

Gemi fenerleri, karanlık denizin üzerinde birer yıldız gibi parlıyor, yeni bir dünyanın, yeni bir karanlığın habercisiydi.

7... 6... 5...

Yeraltındaki sığınaklarda, anne ve babalar çocuklarının başını okşuyor, gözyaşları sessizce akıyordu.

4... 3...

Gökyüzü, artık turuncu ve mor değil, kırmızı ve siyahtı.

2... 1...

Ve sonra... sessizlik.

Orgeneral Altay'ın Son Monologu

Sığınak kapısından dışarıya, Ankara'nın kararır gökyüzüne adımını attığında, Orgeneral Altay'ın yüzüne vuran rüzgar, bir zamanların tozlu cephelerinin kokusunu taşıyordu. Oğlu... terörle mücadelede gencecik bir fđanken, düşman ateşine doğru, bir onur anıtı gibi koşmuştu. Şimdi, bu son anında, Altay'ın zihninde, o gencecik ruhların görüntüleri canlanıyordu.

"Ah... benim aslanlarım... benim yiğit evlatlarım... O genç, o lekesiz yüzler... düşman ateşine doğru koşarken, kalplerinde ne vardı biliyorum. Bir korku yoktu o kalplerde. Sadece... bir vatan sevgisi vardı. Bir onur arzusu vardı. Benim de bir zamanlar koştuğum gibi...

Ben, bu ülkenin, siyasi çalkantılarla, bölünme tehditleriyle sarsıldığı zamanlarda genç bir subaydım. Atatürk'ün devrimlerini korumak için, bu vatanın birliğini yeniden tesis etmek için savaştım. Bir zamanlar, bu vatani, içimizdeki ve dışımızdaki düşmanlara karşı birleştirmek için ne kadar kan döktüğümüzü unutmadım.

Zaferler kazandık. Küllerimizden bir ülke yarattık. Ama şimdi... Şimdi bu sonun eşiğinde, o zaferlerin ne kadar kırılğan olduğunu görüyorum. O düşmanlar... o deliler... onlar, bir vatani yok edebilirler. Ama bir milleti yok edemezler. Çünkü millet, beton duvarlar, demir kapılar, ya da nükleer başlıklar demek değildir. Millet, onurdur. Şereftir. Küllerden yeniden doğma inancıdır.

Ve ben... ben bu inancı koruyacağım. Gencecik subaylarımı, askerlerimi sığınaklara gönderdim. Onların yaşaması için. Bu milletin yeniden doğabilmesi için. Ama ben... Ben bu şerefli vatanın toprağında doğdum. Bir askerın onuru, kaçarak yaşamak değildir. Bir askerın onuru, cephede, canını feda ederek, vatani için ölmesidir.

Bu, bir intihar değil. Bu, bir veda. Bu, en büyük fedakarlık. Bu, insanlığımı kaybetmeden, askerce, onurlu bir şekilde, atalarımın şerefli u mağına yürüme kararıdır. Bu, Mustafa Kemal'in subayına yakı an bir vedadır.

K llerim vatan toprağına karı acak. Hudutlar belki kavrulacak, şehirler belki ufalanacak, denizler kanla kabaracak.

Fakat yeraltına çekilen vatan, zamanla, oradaki köküne büyük gelecek, ve tekrar fı kırarak topraktan göklere. Türklük yaşayacak. Bu katliama bile direnecek, büyüyecek.

 şte o kutlu günün arzu ve inancıyla yürüyorum  l me.

Vatanımın gökyüzü... bu son ı ığınla beni aydınlat. Bu toprağın kanı... bu toprağın ruhu... artık benim de kanım, benim de ruhum olacak. Ben ka mıyorum. Ben  lm yorum. Ben, bu toprakla birle iyorum."

Yeraltındaki sığınağın derinliklerinde, lo  ışıkların aydınlattığı komuta merkezinde, bir avuç subay ve yanlarında birkaç sivil vatandaş, titreyen ellerle tutundukları ekranlara kilitlenmi lerdi. Orgeneral Altay'ın sığınağın kapısından çıkışını, o vakur ve kararlı yürüyüşünü, kameraların titrek görüntüleriyle izliyorlardı. Herkesin nefesi tutulmuştu. Gözlerde ya lar birikmi ti ama kimse sesini çıkarmıyordu. Bu, bir vedanın en hüzünlü, en onurlu anıydı.

Ekranda, Altay'ın gökyüzüne son bir kez baktığı an belirdi. Yüzündeki o tarifsiz ifade, sanki bir veda değil, bir vaatti. Dudaklarından dökülen o son sözler, sığınağın sessizliğinde yankılandı: "Mustafa Kemal'in subayı düşmandan kaçmaz!"

O an, bir ışık huzmesi gökyüzünü yardı.  nce uzaktan gelen bir uğultu, sonra artan bir titreşim... Ekranlar sallanmaya başladı. Sığınaktaki herkes, birbirine sıkıca sarıldı. Gözlerini kapattılar, o dehşet anının gelmesini beklediler.

Ve sonra... beyaz bir ışık her şeyi yuttu. Kamera, o dayanılmaz parlaklığa dayanamadı ve görüntü kesildi. Ekranda sadece sonsuz bir beyazlık kaldı.

Sığınaktaki subaylar, gözlerini açtıklarında, birbirlerine baktılar. Yüzlerinde, kaybettikleri komutanlarının acısı, dünyanın sonunun korkusu ve bir milletin onurunun gururu vardı. Birbirlerine baktılar ve o anda, sanki tek bir vücut gibi, dindik durdular. Gözlerindeki ya lara rağmen, titremeyen elleriyle, o sonsuz beyazlığa doğru, askerce bir selam verdiler.

O selam, sadece bir komutana değil, bir kahramana, bir babaya, bir lidereydi. O selam, kaybedilen her şeye, ama kazanılan onura yapılan bir sayęı duru uydu.

Tam o anda, video kaydını tekrar izleyenlerden biri, kulaklığını çıkarıp sessizce diğerlerine baktı. "Bir... bir fısıltı duydum," dedi, sesi titreyerek. "Tam görüntü çökerken... çok belli belirsiz..."

Merakla videoyu geri sardılar ve sesi en yüksek seviyeye getirdiler. Görüntü, beyaz bir ışıqla dolup taşarken, derinden, sanki başka bir zamandan geliyormuş gibi, boğuk bir fısıltı duyuldu:

"...baş üryan, sine püryan, kılıç al kan..."

Fısıltı kaybolduğunda, sığınaktaki herkes birbirine şaşkınlıkla baktı. Ne anlama geldiğini kimse bilmiyordu. Ama o an, o nükleer kıyametin dehşeti içinde, sanki tarihin derinliklerinden bir ses gelmiş, bu sonun, aslında bir başlangıcın habercisi gibi fısıldamıştı. Bu fısıltı, onların zihinlerine kazınacak, Hasan'ın yolculuğunun en zor anlarında, bir gölge, bir his, bir tanıdık yabancılık olarak yeniden yankılanacaktı.

Kıyamet anı... Ve tarihin fısıltıları, geleceğin karanlığına karışıyordu.

Bölüm O: ISS'in Sessiz Çılgılığı

Uluslararası Uzay İstasyonu'nun (ISS) dinginliği, Dünya'daki kaostan bihaber, bir zamanlar insanlığın en büyük umudu olan o pürüzsüz huzurla doluydu. Kaptan Andrei Volkov, yerçekimsiz ortamda yavaşça süzülürken, bir yanda okyanusların mavi ve yeşil tonlarına bakıyor, diğer yanda ise sabah rutinini tamamlayan mesai arkadaşlarını izliyordu. Amerikalı Astronot Sarah Jensen, kablo panelleriyle uğraşıyor, Fransız Jeanne Dubois ise uzay istasyonunun karbon filtresinin bakımını yapıyordu. Her şey, o ana kadar, olağandı. Uzayda, milletlerin sınırları anlamsızdı.

Ancak bu pürüzsüzlük, Kaliningrad üzerinde beliren, anlık, kör edici bir parlamayla paramparça oldu. Parlama, göz kamaştırıcı bir beyazlıktı; adeta güneş, bir an için Dünya'ya daha yakınlaşmış gibiydi. İstasyonun içerisindeki her bir elektronik cihaz, anlık bir cızırtı ve statik sesle durdu. Işıklar, ekranlar, iletişim panelleri... Her şey bir anda öldü. O korkunç, mutlak sessizlik, yerçekimsiz ortamın kendi huzurunu bile yutmuştu.

Kaptan Volkov'un sesi, şaşkınlık ve korkuyla titriyordu: "Ne oldu? Güç kesildi. Her şey kapandı."

İlk on altı dakika, panik ve anlama çabasıyla geçti. Neler olduğunu anlamaya çalıştılar, manuel sistemleri devreye soktular, ama iletişim kuramıyorlardı. Dünya'dan gelen her ses, her sinyal, bir anda yok olmuştu. Onlar, uzayda,

insanlığın son sesini duymayan, son görüntüsünü görmeyen, kör ve sağır tanıklarıydılar.

Ve sonra... On altı dakikalık o korkunç sessizlikten sonra, Dünya'nın farklı noktalarında, birbiri ardına yüzlerce parlama belirdi. İlk başta dağınık, sonra bir zincirleme reaksiyon gibi, gezegenin farklı kıtalarında, farklı şehirlerinde... Her parlama, bir şehrin, bir milletin, bir umudun sonu demekti.

ISS'in metalik gövdesi, ansızın şiddetli bir sarsıntıyla titredi. Ardından, arka arkaya gelen küçük, keskin darbeler... "Bu ne?" diye bağırdı Jensen, dengesini kaybetmemek için bir panele tutunurken. Volkov, alarm panellerine baktı. Basınç düşüşleri, küçük çaplı hasarlar...

"Uydu parçaları," dedi Dubois, dehşetle. "Dünya'daki patlamalar... Uyduları da vurdular. O parçalar..."

ISS, yörüngede dönen enkazın, savaşın uzaya sıçrayan ilk acımasız kalıntılarının hedefi olmuştu. İletişim sistemleri tamamen devre dışı kalmış, yaşam destek ünitelerinde arızalar baş göstermişti. Sıkışmışlardı. Aşağıda milletler birbirini yok ederken, yukarıda, uzayın sonsuz boşluğunda, farklı milletlerden insanlar, hayatta kalmak ve o küçük metal yuvayı tutmak için umutsuzca mücadele ediyorlardı. Dünya'nın sessiz çılgınlıklarına uzayda yankı bulan, kendi sessiz çılgınlıklarıyla cevap vermeye çalışıyorlardı. Kör ve sağır bırakılmışlardı, kendi kaderlerine terk edilmişlerdi.

Şokun ilk dalgası yavaş yavaş dinerken, ISS ekibi, profesyonelliklerini yeniden topladı. İçlerindeki korku hala derindi ama hayatta kalma içgüdüsü, bir anlığına millet kavramını bile bastırmıştı. Volkov, Jensen ve Dubois, hasar kontrolü yaparken, bir yandan da Dünya ile bir şekilde iletişim kurmanın yollarını arıyorlardı. Belki, sadece belki, birileri hala dinliyordu.

Volkov, eski, analog yedek sistemleri devreye sokmaya çalışırken, derin bir umutsuzluk hissediyordu. O parlak ışıklar... O ardı arkası kesilmeyen patlamalar... Biliyordu. Aşağıda bir şeyler korkunç derecede ters gitmişti.

Tam o sırada, hasar gören ana ekranlardan birinde, anlamsız, kayan glifler ve bozuk metinler belirmeye başladı. Jensen, şaşkınlıkla ekrana yaklaştı. "Bu ne? Bir arıza mı?"

Volkov kaşlarını çatarak yaklaştı. "Hayır... Bu bir sinyal. Bir tür veri akışı." Ama bu, bildikleri hiçbir iletişim protokolüne benzemiyordu. Ekrandaki karmaşık desenler, bir anda tanıdık bir mesaja dönüştü. Aynı mesaj... Haftalar önce, internet çöktüğünde, haber sitelerinin karardığı anlarda beliren o korkunç yazı:

ПРОБУЖДЕНИЕ БЛИЗКО. ЦЕНА БУДЕТ ЗАПЛАЧЕНА. МИР ГОРИТ ДЛЯ
НОВОГО ПОРЯДКА.

PROBUŽDENIE BLIZKO. CENA BUDET ZAPLAČENA. MIR GORIT DLYA NOVOGO
PORYADKA.

(UYANIŞ YAKIN. BEDEL ÖDENECEK. DÜNYA YENİ BİR DÜZEN İÇİN YANIYOR.)

Volkov'un kanı dondu. Bu mesaj... Bu, o Rus hacker grubunun imzasıydı. O zamanlar, bunun sadece küresel bir siber saldırı olduğunu düşünmüşlerdi. Ama şimdi... Şimdi, bu mesaj, uzayın derinliklerinde, yok olan bir dünyanın enkazı üzerinde belirliyordu. Savaş, sadece gezegeni değil, bilginin kendisini de yok etmişti. Ve bu mesaj, onlara, en karanlık gerçeği fısıldıyordu: Onlar, sadece fiziksel olarak değil, enformasyonel olarak da kopmuşlardı. Aşağıdaki kaosun, nefretin ve yıkımın, buraya kadar, uzayın boşluğuna kadar uzandığını gösteriyordu.

Volkov, ellerini önünde çaresizce açtı. Etrafına baktı. Jensen'ın şaşkın ve korku dolu yüzü, Dubois'nın çaresiz bakışları... Onlar, uzayın sonsuz boşluğunda, bir zamanlar ait oldukları dünyaya yabancılaşmışlardı.

Anlamsız... Her şey anlamsız, diye düşündü Volkov. Bütün o yılların eğitimi, bütün o fedakarlıklar, bütün o hayaller... Hepsi bir anda kül oldu. Aşağıda, milletler birbirini boğazlarken, biz burada, uzayın bu teneke kutusunda, onların deliliğinin yankılarını izliyoruz. Ve kimse bizi duymuyor. Kimse gelmeyecek.

Gözleri, Dünya'ya çevrili pencereye kaydı. O güzelim mavi gezegen, şimdi üzerinde sayısız yara izi taşıyordu. O yaralar, insanlığın kendi kendine açtığı yaralardı.

Hiçliğin ortasındayız. Koskoca evrende, birer toz zerresi bile değiliz artık. Bütün o gurur, bütün o kibir... Hepsi yok oldu. Burada, uzayın bu sessizliğinde, hepimiz eşitiz. Hepimiz, ölüme terk edilmiş, küçük, çaresiz yaratıklarız.

Derin bir iç çekti. Ciğerlerine dolan hava, sanki uzayın soğuk nefesiydi.

Sonumuz geldi. Burada, bu metal kutunun içinde, yavaş yavaş öleceğiz. Belki oksijenimiz bitecek, belki de o enkaz parçalarından biri, son sığınacağımızı da yok edecek. Ve kimse bilmeyecek. Kimse hatırlamayacak bile.

Volkov'un yüzünde, derin bir kabullenmişlik ifadesi belirdi. Korku hala oradaydı, ama şimdi yerini, daha büyük, daha derin bir duygu almıştı: Tamamen yalnız olmanın, tamamen unutulmanın o ürpertici hissi. Onlar, uzayın sessizliğinde, insanlığın son çığlığını atmadan öleceklerdi. Ve o çığlık, asla duyulmayacaktı.

Volkov ve ekip, şokun ardından hayatta kalma mücadelesine odaklandı. ISS ciddi hasar almıştı; basınç düşüşleri, oksijen sızıntıları ve arızalı enerji panelleriyle uğraşıyorlardı. Bir yandan da kararlı bir şekilde Dünya ile iletişime geçmeye çalışıyorlar, belki bir mucize olur da bir sinyal yakalayabilirler umuduyla telsiz frekanslarını tarıyorlardı.

Tam o anda, istasyonun hiç kullanılmayan, gizemli bir bölümünden mekanik bir uğultu duyuldu. İki ay önce, "yapay zeka destekli deney bölümü" olduğu söylenerek entegre edilen sistemin kapakları yavaşça açılıyordu. İçeriden yayılan soğuk, metalik parıltı, ekibin merakını ve korkusunu aynı anda tetikledi. Bu bölümün gerçek amacı hakkında kimse tam olarak bilgi sahibi değildi.

Açılan kapakların ardında, yuvalarına kilitlenmiş, uzun, silindirik nesneler belirdi. Kinetik rodlar.. "Perseus" sisteminin ölümcül yükü. O rodlar, Erik von Daniken'in kadim tanrıların silahları hakkındaki çılgın teorilerinden fırlamış gibi, ürkütücü bir mükemmellikle parlıyorlardı. Volkov ve ekibin barışın, ortak anlayışın ve uzayın insanlığın yeni imparatorluğuna dönüşmesinin ilk adımı olarak gördükleri ISS, aslında çoktan bir yıkım aracına dönüştürülmüştü. Cehennemin atlıları, yeryüzüne ilk füze atılmadan çok önce, kendi sessiz ve ölümcül silahlarını konumlandırmıştı.

Sistem harekete geçti. Elektromanyetik bir uğultu eşliğinde, rodlar yuvalarından fırladı ve Dünya'ya doğru, sessiz ve amansız bir şekilde yöneldi. Volkov ve ekip, dehşetle ekranlara yapışmışlardı. Gördükleri, birer metal mızrak gibi atmosfere giriş yapan rodların izlediği yörüngelerdi. Hedefleri, doğunun kalabalık metropolleriydi.

Rodlar, atmosfere sürtünmeyle ısınıp korlaşırken, gökyüzünde kısa süreliğine yapay yıldızlar oluşturdular. Sonra... Sonra, hiçbir patlama sesi duyulmadan, hedeflerine ulaştılar. Kinetik enerjinin saf gücü, şehirlerin tam merkezinde, devasa, görünmez yumruklar gibi indi. Binalar, içten dışa doğru parçalandı, beton ve çelik, kağıt gibi buruştu. Yeryüzü yarıldı, lavlar değil, erimiş metal ve toz bulutları yükseldi. İnsanlar... İnsanlar, anında buharlaştı ya da paramparça oldu. Gölgeleleri, bir zamanlar bulundukları duvarlara kazındı. Şehirler, bir anda, devasa, oyulmuş kraterlere dönüştü. Geriye kalan, sadece toz, duman ve tarif edilemez bir yıkımın silütiydi.

Volkov ve ekip için artık bir görev kalmamıştı. Onların barış hayalleri, Perseus'un kinetik gücüyle birlikte yerle bir olmuştu. ISS, bir umut sembolü değil, yıkım tanrılarının balyozu haline gelmişti. Uzayda, çaresizce bekleyen bu insanlar, kendi elleriyle inşa ettikleri barış tapınağının, kendi türlerini yok etmek için kullanılan bir silaha dönüştüğüne tanık olmuşlardı. Gözlerinde sadece boşluk ve

anlamsızlık vardı. Aşağıdaki kaosun mimarları, yukarıdaki sessizliğin mahkumları olmuşlardı.

Bölüm 0: ISS'in Sessiz Çılgılığı - Son Perde

Volkov ve ekibin barış hayalleri, Perseus'un yıkımıyla birlikte yerle bir olmuştu. Şimdi, bu donmuş cehennemin ortasında, hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Ama umutsuzluk, o ince oksijen tüpleri gibi, yavaş yavaş tükeniyordu. Tam o sırada, Jensen'in kurcaladığı yedek sensör paneli, yüksek hızlı bir cismin yaklaştığına dair zayıf bir sinyal yakaladı.

"Ne o?" diye fısıldadı Dubois, sesi korkuyla titreyerek.

Volkov ekrana baktı ve kanı dondu. "Bu... Bu bir uydu. Ve... bize geliyor."

Yörünge verileri, yaklaşan cismin, Sovyet Hava ve Uzay Kuvvetleri'ne ait, kamikaze bir uydu olduğunu gösteriyordu. Onları kurtarmaya gelmiyorlardı. Onları, kanlı bir savaşın son tanıkları olarak, yok etmeye geliyorlardı.

Dubois, yüzünde derin bir hüznle, "Vahiy" kitabından bir parça mırıldanmaya başladı: "Yeryüzüne düşen bir yıldız gördüm. Ve o yıldıza, derin kuyu'nun anahtarı verildi." Jensen, gözleri dolmuş bir halde, pencereden aşağıya, o yanan dünyaya baktı. Ailesini, sevdiklerini düşündü. "Gitmemiz gerekiyordu... Eve dönmeliydik..." diye fısıldadı.

Volkov, gözlerini kapattı. Tüm bu anlamsızlık, bütün bu hiçlik, şimdi bir noktada toplanıyordu. İçinde ne korku vardı, ne de öfke. Sadece, derin, sonsuz bir yorgunluk. Kendi elleriyle inşa ettikleri bu umut sembolünün, kendi ulusları tarafından, bir savaşın kirli parçası olarak yok edilecek olması... Bu, ironinin en acımasız biçimiydi.

Ne kadar anlamsız... diye düşündü. Bütün o yılların emeği, bütün o hayaller... Hepsi bu an içinmiş. Bir yıldız gibi parlayıp, bir toz bulutu olarak dağılmak için. O aptalca gurur, o kibir... Hepsi boşunaymış. Biz, uzayda, insanlığın son umuduyduk. Ve şimdi, kendi insanlarımız tarafından yok ediliyoruz.

Kaptan Volkov, son bir nefes aldı. Ciğerlerine dolan havayı, o sonsuz boşluğun sessizliği gibi hissetti. Gözlerini kapattı ve dudaklarından, yorgun bir kabullenmişlikle, eski bir Rus deyimini döküldü:

"На нет и суда нет." (Olmayan bir şeyin davası da olmaz.)

Kamikaze uydu, atomik başlığının gücüyle ISS'e çarptı. Bir ışık patlaması, bir ses... Hiçbiri olmadı. Sadece, yeryüzünden görülebilen, ama asla duyulamayan,

uzaydaki o küçük metal yığının, binlerce parçaya ayrılışı... O parçalar, o enkaz, Dünya'nın üzerinde, bir yıldız yağmuru gibi süzölmeye başladı.

Yeryüzünde, o soğuk ve küllü gecede, Nagihan'la birlikte, bir tepeden gökyüzünü izleyen Hasan, başını kaldırdı. Gördüğü manzara, yüreğini burktı. Gökyüzünden, bir yıldız yağmuru gibi süzölen, ama yıldızların ısıltısını taşımayan, kederli bir parıltı...

İçi burkuldu. Yüzünü Nagihan'a çevirdi, gözlerinde bir acı parıltı vardı. "Gördün mü?" diye fısıldadı. "Bir uzay istasyonunu vurdular... İnsanlığın son umuduydu o."

Hasan, o yıldız yağmuruna doğru elini uzattı, sanki o parçaları yakalayabilecekmış gibi.

Huzur bulun... diye fısıldadı içinden. Yıkılan bir dünyanın son tanıkları olarak, uzayda, sonsuzluğun ortasında... Huzur bulun.

AYNI SANİYELERDE, DÜNYANIN FARKLI KÖŞELERİNDE, DİĞER KARAKTERLERİN HİKAYELERİ DE AYNI KORKUNÇ SONLA KESİLDİ:

- **Moskova:** Yarbay Viktor Kuznetsov, sığınacağın ağır kurşun kapısı kapanırken, gökyüzünde aynı ani parlaklığı gördü. O turuncu-soluk ışık, onun ve ailesinin sonunu getiren kobalt bombasının acımasız habercisiydi. Bir sonraki an, o ve çevresindeki her şey atomlarına ayrıldı.
- **Londra:** Dairesinin karanlığında çaresizce bekleyen Billie, penceresinden aynı kör edici beyaz ışığı gördü. O an, EMP saldırısının ardından gelen gerçek felaketin, doğrudan ve acımasız bir şekilde kendisini bulduğunu anladı. Vücudu, ışığın yoğunluğuyla birlikte anında yok oldu.
- **Berlin:** Brandenburg Kapısı yakınında torunlarıyla piknik yapan Gertrude, gökyüzünde beliren o inanılmaz parlaklığı gördü. O ve torunları Hans ve Greta, saniyeler içinde, geride hiçbir iz bırakmadan buharlaştılar. Kimyasal saldırının dehşeti, yerini nükleer yok oluşun mutlak sessizliğine bıraktı.
- **Varşova:** Bombalanmış mahallesinde torunu Zosia'yı kucaklayan Janek, gökyüzündeki o ani parıltıyı gördü. Bu, beklenen sonun, acımasız ve kaçınılmaz gelişini müjdeliyordu. İkisi de, o parlak ışıkla birlikte, sonsuzluğa karıştı.
- **Tokyo:** Kanlar içinde Shibuya Kavşağı'nda çaresizce bekleyen Kojiro, başını yukarı kaldırdığında aynı dehşet verici parıltıyı gördü. Biyolojik saldırının dehşeti, yerini anlık, atomik bir yok oluşa bıraktı.

- **Sicilya Açıkları:** Sığınağın karanlığında, batan gemilerin metalik çığlıklarını dinleyen Enzo, gemisinin sarsılmasıyla birlikte aynı ani parıltıyı hissetti. Denizdeki dehşet, gökyüzünden gelen nihai tehditle son buldu. O ve sığındığı gemi, bir anda var olmaktan çıktı.
- **Minsk:** Hollanda konsolosluğunun sığınağında, ailesi için çaresizce bekleyen telsizci Jan, kulaklığındaki sessizliğin ardından, pencereden yansıyan o kör edici ışığı gördü. Füzelerin ateşlenmesinin ardından gelen bu parlaklık, onun için de her şeyin sonu anlamına geliyordu.

Ve o an, geldi çatı.

Gökyüzü, milyonlarca yıldır aşına olduğumuz o yumuşak mavisini bir anlığına unuttu. Milyarlarca göz, son bir defa aydınlığı aradı. İnsanlığın felah gibi gördüğü, bütün canavarların düşmanı, vadedilen ışık... O ışık, son bir defa "dehşetle" çaktı; çünkü "kaybolacak" canavarlar sırası, bu sefer insanoğluna gelmişti.

O an, günahsızlar ayrılmadı. Katiller, caniler, soykırımcılar ipe çekilmedi. Sadece, var olan her şey, o anlık aydınlıkta, var olmaktan çıktı. O son an, kimse bir intikam filmi izlemiyordu. O an, o kırmızı butona kimin ilk bastığının hiçbir önemi kalmamıştı. Çünkü ilk basan da, son basan da aynı sonla yüzleşiyordu.

Zaman durdu. Geriye, ne bir tarih, ne bir kahramanlık hikayesi, ne de bir utanç tablosu kaldı. Geriye kalan, sadece bir yalandı: insanlığın, küçücük mavi bir gezegene sığamadığı, ama sonuçta kendisini kocaman bir mezarlık yaratarak sonlandırdığı gerçeği.

İnsanoğlu, kendini her zaman bu gezegenin sahibi, efendisi, kaderinin yöneticisi sandı. Oysa, o, sadece kendini kandıran, zayıf ve bencil bir türdü. Doğanın gücünü anladı, onu taklit etti, hatta kendinden bile daha güçlü canavarlar yarattı. Ama bir şeyi unuttu: her şeyin bir sonu vardı ve o son, onun kendi elleriyle yarattığı o karanlık ışıkla gelecekti.

İnsanlık, bu gezegende var olduğu kısa süre boyunca, bir tür rüya görüyordu. Savaşa, güce ve yıkıma dayalı, her daim tatmin edilmeyi bekleyen bir rüya. Ve o rüya, tam da zirvesindeyken, kendi elleriyle sonlandırdığı o anlık ışıkla sona erdi.

Geriye kalan, sadece bir sessizlikti. Gürültüden, kavgadan, zaferden veya yenilgiden arınmış bir sessizlik. Ve o sessizliğin içinde, dünyanın, insanlığın yok oluşunu, büyük bir huzurla karşıladığı anlaşılıyordu. Çünkü, yeryüzünün en büyük canavarı, artık yoktu.

Ve o an, bir sahne değişimi yaşandı.

Bir zamanların kudretli kuleleri, korkunç hava filoları, tank taburları, çelik donanmalar... Şimdi, erimiş birer heykel, pas rengi almış birer enkazdılar. Şevkle ekilen tarlalar, denizler, gökyüzü, dağlar, ferah rüzgarlar... Onlar da, ağızda metalik bir tat bırakan korkunç bir cehennem sahnesinin tam ortasındaydılar. İnsanlık, kendi elleriyle yarattığı felaketin tam ortasında, kendini izliyordu. Spotlar, insanlığa çevrilmişti. Fakat bu, bir tiyatro değildi. Sahnedeki tür, bir anda yargılanmış, cezası kesilmiş ve icra edilmişti. Perde kapanmamıştı, çünkü seyirci kalmamıştı.

Geride "kıyam gününü" hatırlamak isteyecek kimse kalmayacaktı.

Geriye kalan, sadece bir sessizlikti. Gürültüden, kavgadan, zaferden veya yenilgiden arınmış bir sessizlik. Ve o sessizliğin içinde, dünyanın, insanlığın yok oluşunu, büyük bir huzurla karşıladığı anlaşılıyordu. Çünkü, yeryüzünün en büyük canavarı, artık yoktu.

Bölüm 21: Çürümüş Ordular

Kıyamet, bir mantar bulutunun göğe yükselişinden ibaret değildi. O, sessizlikti. O, fısıltıydı. O, etin kemikten ayrılışıydı. Rusya'nın derinliklerinde, Zhukov'un yeraltı sığınagında zafer naraları atılırken, yeryüzü, kendi intikamını alıyordu. Patlamaların yarattığı radyasyon fırtınası, rüzgarla birlikte zehirli bir nefes gibi tüm kıtalara yayılmıştı. Ama en dehşetlisi, nükleer bombalarla birlikte salınan biyolojik ve kimyasal silahlardı. Bu, bir savaş değil, bir arınma... hayır, bir yok oluştu.

Avrupa'nın toz ve kurumla kaplı yollarında, Rus orduları, zafer sarhoşluğuyla ilerlerken, ilk belirtiler kendini gösterdi. Askerlerin yüzlerinde, anlamsız kızarıklıklar, derilerinde korkunç döküntüler belirmeye başladı. Kimyasal ajanın etkisi, bir zehirli gaz bulutu gibi yayılıyordu. Askerlerin ciğerleri, birer balon gibi patlıyor, etleri, giysilerinin altında eriyordu. Tankların, zırhlı araçların içinde, komutanlar ve askerler, bir anda dehşetli bir şekilde can verdiler. Birbirlerine bakıyor, çılgılık atmaya çalışıyorlardı. Ama ağızlarından çıkan tek şey, kanlı bir köpüktü.

Ordular, savaş meydanına bile varamadan, oldukları yerde, zırhlı araçlarının içinde, çürümüş bir et yığınınna dönüştü. Milyonlarca insan, kendi teknolojisinin kurbanı oldu. Zhukov'un "Velikoye ispytaniye"si, sadece düşmanı değil, bizzat kendi ordusunu da yok etmişti. O, bir zaferin hayalini kurarken, kendi askerleri, henüz savaş başlamadan, en onursuz şekilde can veriyordu.

Aynı dehşet, tüm dünyada kendini gösteriyordu. Amerika'nın, İngiltere'nin, Fransa'nın karşı taarruza geçen orduları, daha Rusya'nın derinliklerine ulaşmadan, yollarda, kamplarda, kendi teknolojilerinin kurbanı oldular. Etleri dökülen, iskeletleri parlayan, birer canavara dönüşen askerler, ne bir emir alabiliyor ne de bir silah patlatabiliyorlardı. Ordular, birer hayalet ordusuna, birer leş yığınınna dönüştü.

Dünya, büyük bir mezarlığa dönüşmüştü.

Ancak, bu kaosun içinde, bir grup, bu kıyametin kendilerine bahşedilmiş bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Kıyametçi aşırı dinciler, kıyamet alametlerini kendi kehanetlerinin gerçekleşmesi olarak görüyor, "Temizlik zamanı!" diye naralar atıyorlardı. Şehirlerin yok oluşuyla birlikte, yeraltından çıkan yağmacılar, insanlığın en düşük ve en sefil formları, kendilerine bu kaosta bir cennet yaratıyordu. Artık, önlerinde onları durduracak düzenli bir ordu yoktu. Bütün zırhlı araçlar, bütün silahlar, sahiplerinin çürümüş cesetleriyle birlikte yollarda terk edilmişti.

Dünya, artık kahramanların ve orduların değil, en düşük seviyeli hayatta kalma içgüdüsüne sahip olanların, inançlarını körü körüne takip eden fanatiklerin ve insanlık dışı yağmacıların elindeydi. Bu, bir medeniyetin sonu değildi. Bu, insanlığın çöküşüydü.

Ve kaos, dünyaya egemen olmaya başlıyordu.

Bölüm 22: Küllerin Romantizmi

Kıyamet, bir anda olup bitmemişti. Önce o dayanılmaz beyaz ışık, sonra sağır edici bir uğultu... Ardından, sonsuz bir sessizlik. Ama bu sessizlik, kısa sürdü. Yerini, infernonun hiç dinmeyen, boğuk ve vahşi korosu aldı. Şehirler, bir zamanların canlı, gürültülü metropoller, şimdi devasa birer fırına dönüşmüştü. Nükleer savaşın tetiklediği mega yangınlar, gökyüzünü yalamakta, taş ve betonu ergitmekteydi. Geceler gündüze karışmış, güneş ışıklarını dünyadan kovan kara bir duman tabakası, her şeyi amansız bir karanlığa hapsediyordu.

Vurulmamış bazı yapılar hala ayakta idi, hayaletler gibi silüetler çiziyorlardı o cehennem manzarası içinde. Belki bir apartmanın onuncu katındaki bir daireydi bu. Pencere camları paramparça olmuş, perdeler rüzgarla yırtılırcasına savruluyordu. Bir zamanlar birinin özenle yerleştirdiği bir vazo, şimdi toz ve kurumla kaplıydı, içinde solmuş bir çiçeğin

hayaleti duruyordu. Balkonda, yarısı küllere dönmüş bir saksı, son bir direnişle tutunuyordu hayata. Bir köşede, izmaritine kadar yanmış bir sigara, bir an önce yaşanan bir telaşın, bir bekleyişin sessiz tanığı gibiydi.

Bir başka sokakta, duvara yaslanmış, devrilmiş bir bisiklet... Belki sahibi, o dehşet anında aceleyle bir yere gitmeye çalışıyordu, belki de sadece bırakıp kaçmıştı. Paslı zinciri, kırık tekerleğiyle, kayıp bir hayatın, yarım kalmış bir yolculuğun acı hatırasıydı. Bir çocuk parkında, salıncaklar boşlukta sallanıyor, paslı zincirlerinden acı bir gıcırtı yükseliyordu. Kum havuzunun bir köşesinde, henüz tutuşmamış, boş bir kundak öylece duruyordu. Bir zamanlar o kundakta yatan bir bebeğin kahkahaları, şimdi sadece rüzgarın uğultusuna karışıyordu.

Şehirlerin üzerinde çöken kara duman, her şeyi yutuyordu. Gökyüzü yoktu artık. Sadece, bu sonsuz karanlığın içinde, alevlerin dansı ve eriyen metallerin parıltısı vardı. Her yer yanık kokuyordu. Her yer kül kokuyordu. Her yer ölüm kokuyordu.

İnsan sesi yoktu. Siren sesi yoktu. Araba kornası yoktu. Sadece infernonun o derin, boğuk sesi... Taşın çatırdaması, demirin bükülmesi, alevlerin hışırtısı... Yokoluşun senfonisiydi bu. Bir zamanlar insanlığın gurur duyduğu şehirler, şimdi kendi mezarlarının başında, acı çığlıkları atan devasa yaratıklara dönüşmüştü. Ve bu cehennemde, hayatta kalmayı başaranlar için, her köşe başında geçmişin hayaletleri ve geleceğin karanlığı kol geziyordu.

Bölüm 23: Cheyenne Dağı'nın Kabus Gecesi

Cheyenne Dağı'nın derinliklerinde, yeryüzünün granit bağrının 610 metre altında, NORAD'ın (Kuzey Amerika Hava Sahası Savunma Komutanlığı) kalbi, her zamanki gibi, soğuk ve hesaplayıcı bir hassasiyetle atıyordu. General Christian Radnor, komuta merkezinin loş ışıkları altında, dev ekranlardaki veri akışını dikkatle izliyordu. Rutin bir gece nöbetiydi; uzayın sonsuz boşluğunda dönen binlerce uydu, potansiyel tehditlere karşı tetikte bekleyen radar sistemleri ve dünyanın dört bir yanındaki sensörlerden akan veriler... Her şey, olası bir düşman saldırısının ilk işaretini yakalamak için kusursuz bir senkronizasyon içinde çalışıyordu.

Saatler gece yarısını geçmişti ki, birdenbire, alarm sistemleri acı bir çığlıkla yankılanmaya başladı. Kırmızı ışıklar, komuta merkezini kan rengine boyadı. Ekranda, Novaya Sovyetov topraklarından eş zamanlı olarak fırlatılan çok sayıda füzenin ilk tespit verileri belirliyordu. Sayılar hızla artıyordu: onlar... yüzler...

"Bu ne?" diye kükredi Radnor'ın sesi, komuta merkezindeki uğultuyu bastırarak. "Yanlış alarm mı? Sistem hatası mı?"

Ama ekranlardaki veriler acımasız bir kesinlikle konuşuyordu. Birden fazla bağımsız sensör, Sovyetler Birliği'nin farklı bölgelerinden, kıtalararası balistik füzelerin (ICBM'ler) ateşlendiğini doğruluyordu. Hedefler henüz belli değildi, ama fırlatma yörüngeleri, Kuzey Amerika'yı işaret ediyordu.

Komuta merkezinde tam bir kaos hakimdi. Eğitimli personel, panik ve dehşet arasında, protokollere uygun hareket etmeye çalışıyordu. Telefon hatları kilitlendi, telsiz iletişimleri anlamsız bir gürültüyle doldu. Herkes aynı soruyu soruyordu: Bu bir saldırı mı? Gerçekten başladı mı?

Radnor, masasına vurarak, "Sakin olun! Herkes yerine!" diye emretti. Sesi, çaresizliğin ince bir katmanıyla titriyordu. Gözleri, uydu doğrulama ekranına kilitlenmişti. Eğer fırlatmalar uydular tarafından da doğrulanırsa... o zaman bu, bir savaş ilanı demekti. İnsanlığın sonunu getirecek bir nükleer kıyametin başlangıcı.

Dakikalar, sonsuzluk gibi geçti. Her saniye, bir ömür gibiydi. Komuta merkezindeki herkesin nefesi tutulmuştu. Ekranda beliren her yeni veri, umut ve korku arasında gidip gelen kalpleri daha da sıkıştırıyordu.

Sonunda, o korkunç an geldi. Uydu doğrulama sistemleri devreye girdi. Ekranda beliren her bir yeşil onay işareti, bir umut ışığını söndürüyordu. Fırlatmalar doğrulanıyordu. Çok sayıda, gerçek füzeler... Kuzey Amerika'ya doğru geliyorlardı.

Radnor, sandalyesine çöktü. Yüzü kül rengine dönmüştü. "Tanrım... Gerçekten oldu," diye fısıldadı. O an, Soğuk Savaş'ın en karanlık kabusları bile, bu gerçekliğin yanında sönük kalmıştı. Bu, sadece bir saldırı değildi; bu, bir sondu. İnsanlığın kendi kendini yok etme arzusunun nihai zaferiydi. Cheyenne Dağı'nın derinliklerindeki o korunaklı kale bile, artık bir mezardan farksızdı. Çünkü dışarıda, dünya yanıyordu. Ve onlar, içeride, bu yangının dehşetini çaresizce izlemekle görevlendirilmişlerdi.

General Radnor'ın dudaklarından dökülen o tek kelime, "Tanrım...", Cheyenne Dağı'nın derinliklerindeki o beton ve çelik kaleyi, hissedilir bir ölüm sessizliğine bürüdü. Ancak bu sessizlik, saniyeler sonra yerini, insanlığın son çırpınışlarının yankılandığı bir curcunaya bıraktı.

Radnor, omzundaki yükün ağırlığını iliklerine kadar hissetti. Doğrudan POTUS'a (Amerika Birleşik Devletleri Başkanı) bağlıydı ve o an, gezegenin kaderi, birkaç

dakikalık bir zaman dilimine sıkışmıştı. "TACOMA'ya alarm! Tüm uçaklar derhal havalansın!" diye haykırdı, sesi komuta merkezinin uğultusunu bastırarak yankılandı. TACOMA, kıyamet günü uçakları; nükleer bir saldırı durumunda, hayatta kalacak ve karşı saldırıyı yönetecek mobil komuta merkezleri. Onların havalanması, son bir umut ışığı, yönetim zincirinin kopmaması için atılan çaresiz bir adımdı.

Ancak zaman, acımasız bir düşmandı. Füzelerin Kuzey Amerika'ya ulaşması yaklaşık 24 dakika sürerken, karşılık vermek için ellerindeki süre, en fazla 6 dakikaydı. O 6 dakika içinde, Başkan'a ulaşılmalı, durum teyit edilmeli, karşı saldırı emri alınmalı ve füzelerin ateşlenmesi için gerekli komutlar girilmeliydi. Bir ömür gibi gelen o kısacık zaman dilimi, şimdi Radnor'ın ve komuta merkezindeki herkesin üzerine bir karabasan gibi çökmüştü. "Başkan'a ulaşın! Ne pahasına olursa olsun!" diye emretti Radnor, parmakları titreyerek acil durum hatlarını tuşlarken. Telefon çalıyordu... çalıyordu... ama cevap veren yoktu. Beyaz Saray'daki durumun ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Belki ilk dalga Washington'ı da vurmuştu. O ihtimal bile, Radnor'ın içini buz gibi bir korkuyla doldurdu.

"Ulaşılabilen bakanları belirleyin! Savunma Bakanı, Dışişleri Bakanı, Başkan Yardımcısı... Kim olursa olsun! TACOMA ekipleriyle koordine olun, onları derhal uçaklara yetiştirin!" Emirler, komuta merkezinde yankılanıyor, her bir kelime, yaklaşan kıyametin soğuk nefesini taşıyordu.

Ülkenin dört bir yanındaki üslerde sirenler çalmaya başladı. TACOMA uçakları, hangarlarından çıkarılıp pistlere doğru hızla ilerliyordu. Mürettebat, hayatlarının en önemli görevine hazırlanırken, yüzlerinde ölümcül bir ciddiyet vardı. Onlar, belki de insanlığın son umudunu taşıyorlardı.

Ancak bakanlara ulaşmak ve onları güvenli bir şekilde uçaklara yetiştirmek, başlı başına bir kaosun ortasında gerçekleşiyordu. Telefon hatları kilitli, hava trafik kontrol sistemleri alarm veriyordu. Helikopterler, gece karanlığında, panik içindeki şehirlerin üzerinde alçak uçuşlar yaparak, belirlenen bakanların evlerine ve sığınaklarına ulaşmaya çalışıyordu. Her saniye, kaybedilen bir hayata, yapılamayan bir karşı saldırıya eşitti.

Radnor, ekranlardaki geri sayımı izlerken, alnından soğuk terler boşanıyordu. 20 dakika... 18 dakika... Her geçen saniye, umudu biraz daha azaltıyordu. Başkan'a hala ulaşılammıştı. Sadece üç bakan, kaotik bir operasyonla uçaklara yetiştirilmiş ve TACOMA, pistten tekerleklerini keserek, karanlık gökyüzüne doğru yükselmişti.

Radnor, derin bir nefes aldı. Karar verme anı gelmişti. Başkan'dan doğrudan emir alamamıştı ama yönetim zincirini güvence altına almak için ellerinden geleni yapmışlardı. Şimdi, karşılık verme yükü, tamamen onun omuzlarındaydı. Ölüm, 24 dakika uzaklıktaydı. Ve o, insanlığın kaderini belirleyecek o altı dakikayı, en doğru kararı vermek için kullanmak zorundaydı. Omuzlarındaki bu ağırlık, dünyanın bütün acısını, bütün korkusunu taşıyormuş gibiydi.

General Radnor'ın dudaklarından dökülen o tek kelime, "Tanrım...", Cheyenne Dağı'nın derinliklerindeki o beton ve çelik kaleyi, hissedilir bir ölüm sessizliğine bürüdü. Ancak bu sessizlik, saniyeler sonra yerini, insanlığın son çırpınışlarının yankılandığı bir curcunaya bıraktı.

Radnor, omzundaki yükün ağırlığını iliklerine kadar hissetti. Doğrudan POTUS'a (Amerika Birleşik Devletleri Başkanı) bağlıydı ve o an, gezegenin kaderi, birkaç dakikalık bir zaman dilimine sıkışmıştı. "TACOMA'ya alarm! Tüm uçaklar derhal havalansın!" diye haykırdı, sesi komuta merkezinin uğultusunu bastırarak yankılandı. TACOMA, kıyamet günü uçakları; nükleer bir saldırı durumunda, hayatta kalacak ve karşı saldırıyı yönetecek mobil komuta merkezleri. Onların havalanması, yönetim zincirinin kopmaması için atılan çaresiz bir adımdı.

Ancak zaman, acımasız bir düşmandı. Füzelerin Kuzey Amerika'ya ulaşması yaklaşık 24 dakika sürerken, karşılık vermek için ellerindeki süre, en fazla 6 dakikaydı. O 6 dakika içinde, Başkan'a ulaşılmalı, durum teyit edilmeli, karşı saldırı emri alınmalı ve füzelerin ateşlenmesi için gerekli komutlar girilmeliydi. Bir ömür gibi gelen o kısacık zaman dilimi, şimdi Radnor'ın ve komuta merkezindeki herkesin üzerine bir karabasan gibi çökmüştü. "Başkan'a ulaşın! Ne pahasına olursa olsun!" diye emretti Radnor, parmakları titreyerek acil durum hatlarını tuşlarken. Telefon çalışıyordu... çalışıyordu... ama cevap veren yoktu. Beyaz Saray'daki durumun ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Belki ilk dalga Washington'ı da vurmuştu. O ihtimal bile, Radnor'ın içini buz gibi bir korkuyla doldurdu.

"Ulaşılabilen bakanları belirleyin! Savunma Bakanı, Dışişleri Bakanı, Başkan Yardımcısı... Kim olursa olsun! TACOMA ekipleriyle koordine olun, onları derhal uçaklara yetiştirin!" Emirler, komuta merkezinde yankılanıyor, her bir kelime, yaklaşan kıyametin soğuk nefesini taşıyordu.

Ülkenin dört bir yanındaki üslerde sirenler çalmaya başladı. TACOMA uçakları, hangarlarından çıkarılıp pistlere doğru hızla ilerliyordu. Mürettebat, hayatlarının en önemli görevine hazırlanırken, yüzlerinde ölümcül bir ciddiyet vardı. Onlar, belki de insanlığın son umudunu taşıyorlardı.

Ancak bakanlara ulaşmak ve onları güvenli bir şekilde uçaklara yetiştirmek, başlı başına bir kaosun ortasında gerçekleşiyordu. Telefon hatları kilitli, hava trafik kontrol sistemleri alarm veriyordu. Helikopterler, gece karanlığında, panik içindeki şehirlerin üzerinde alçak uçuşlar yaparak, belirlenen bakanların evlerine ve sığınaklarına ulaşmaya çalışıyordu. Her saniye, kaybedilen bir hayata, yapılamayan bir karşı saldırıya eşitti.

Radnor, ekranlardaki geri sayımı izlerken, alnından soğuk terler boşanıyordu. 20 dakika... 18 dakika... Her geçen saniye, umudu biraz daha azaltıyordu. Başkan'a hala ulaşamamıştı. Sadece üç bakan, kaotik bir operasyonla uçaklara yetiştirilmiş ve TACOMA, pistten tekerleklerini keserek, karanlık gökyüzüne doğru yükselmişti.

Radnor, derin bir nefes aldı. Karar verme anı gelmişti. Başkan'tan doğrudan emir alamamıştı ama yönetim zincirini güvence altına almak için ellerinden geleni yapmışlardı. Şimdi, karşılık verme yükü, tamamen onun omuzlarındaydı. Ölüm, 24 dakika uzaklıktaydı. Ve o, insanlığın kaderini belirleyecek o altı dakikayı, en doğru kararı vermek için kullanmak zorundaydı. Omuzlarındaki bu ağırlık, dünyanın bütün acısını, bütün korkusunu taşıyormuş gibiydi.

Bölüm 24: Hesaplaşma

Cheyenne Dağı'nın loş ışıklı kalbinde, Radnor'ın yüzünde soğuk terler akıyordu. Ekrandaki geri sayım, bir ölüm cezası gibiydi: 3 dakika. Üç dakika içinde, insanlığın sonunu getirecek kararı vermek zorundaydı. Başkan'dan hala ses yoktu. O son saniyenin baskısı altında, Radnor, son bir çaresiz hamle yapmaya karar verdi.

"Beyaz Saray'daki özel kuvvetler birliğine bağlanın! Acil durum koduyla!" diye kükredi. Sesindeki aciliyet, komuta merkezindeki herkesi yerlerinden sıçratıyordu. "Başkan'ın bulunduğu sığınağa girin. Derhal 'nükleer futbol'u bana getirin!"

O anda, ekranlardan birinde, Beyaz Saray'daki kaosa ait bir görüntü belirdi. Güvenlik kameraları, sığınağın girişinde çatışma olduğunu gösteriyordu. Özel kuvvetler, o devasa metal kapıyı zorluyorlardı. Saniyeler sonra, kapı kilitleri patladı ve içeriye, o kaosun içine daldılar. Görüntüler bozuk ve karışıkta ama Radnor, bir anda, tanıdık bir silueti gördü. Başkan... Oradaydı. Güvenlik ekibinin arasında, şaşkın ve korkmuş bir halde, elinde omuzdan askılı bir çanta tutuyordu. Nükleer futbol...

Telefonun diğ er ucundan, Beyaz Saray'daki özel kuvvet komutanının titreyen sesi duyuldu: "General... Başkan'a ulaştı . Kodu veriyor. Sizinle konuşmak istiyor."

Radnor, titreyen elleriyle telefonu kaldırdı. Sadece 3 dakika kalmıştı. Dünya, son saniyelerini yaşıyordu. Telefonun diğ er ucunda, Başkan'ın yorgun ve acı dolu sesi duyuldu: "Radnor... Ne oluyor? Bu doğru mu?"

Radnor, kelimeleri boğazına düğümlenerek, "Evet efendim... Doğrulandı. Sovyetler... füze fırlattılar. Kuzey Amerika'ya doğru geliyorlar. Karşılık vermemiz için 3 dakikamız var."

Başkan'ın sesi, bir anda, o bilinen, kararlı tona döndü: "Bütün seçeneklerimizi değ erlendirdik. Elimizdeki seçenekler..."

"Efendim," dedi Radnor, Başkan'ın sözünü keserek, "Vaktimiz yok. Seçeneklerin hepsi aynı kapıya çıkıyor. Bu bir son... Ama ne şekilde öleceğimiz, bize kalmış. Onlar bizi yok etmeye geliyorlar. Topyek n bir saldırı başlattılar. Sadece Washington'a değil, bütün ülkeye.

Onlar... onlar bütün dünyayı ateşe verecekler. Ve eğer karşılık vermezsek, sadece biz  lmeyeceğiz. Onlar... onlar galip gelecekler."

Başkan'ın sesi, bir an için durdu. O sessizlik, tüm dünyanın beklediğ , o korkunç kararın verilme anıydı. Radnor, o sessizliğin içinde, dünyanın ağırlığını omuzlarında hissediyordu.

"Bütün insanlığın, masumların, çocukların... bütün bu insanların su ı neydi?" dedi Başkan, sesi kırık bir fısıltıya dönüşerek.

"Hiçbir şey efendim... Hiçbir şey," diye karşılık verdi Radnor. "Ama bu... bu bir mesele değil. Bu bir varoluş meselesi. Onlar bizi yok ediyorlar. Eğer karşılık vermezsek, bu gezegenin üzerindeki her yaşam, onların zaferi olacak. Eğer karşılık verirsek, bu bir savaşın, insanlığın kendi kendine açtığı bir yaranın, son perdesi olacak."

Başkan'ın i   ektiğ ni duydu Radnor. Bir an için, bu kararın, bir kişinin omuzlarına ne kadar ağır bir yük bindirebileceğ ni anladı.

"Topyek n karşılık..." diye mırıldandı Başkan. "Bütün cephaneliğımız... Nükleer   l m z... Hepsi... Kullanılacak."

Radnor'ın gözleri doldu. "Evet efendim."

Başkan'ın sesi, bir sonun başlangıcı gibiydi: "O zaman... Tanrı yardımcımız olsun. Emri veriyorum. Topyekün karşılık. Şimdi..."

Radnor, soğuk ve mekanik bir sesle emirleri verdi. Komuta merkezindeki personel, son protokolleri uygulamak için harekete geçti. Kırmızı bir ışık yanıp söndü. "Nükleer futbol"dan gelen kodlar, Cheyenne Dağı'nın sistemlerine giriliyordu.

Tam o anda, bir alarm daha çaldı. Ekranda, Asya'dan gelen yeni füzelerin izleri belirdi. Çin... Onlar da savaşa katılmıştı. Radnor'ın midesi bulandı. Bu bir savaş değildi. Bu, insanlığın sonunu getiren, zincirleme bir reaksiyondur. Artık geri dönüş yoktu.

Radnor, gözlerini kapattı. Dudaklarından, ağır bir kabullenişle, eski bir Amerikan deyimini döküldü: "So be it." (Öyle olsun.)

Ve o anda, dünyanın kaderi mühürlendi.

"So be it." Radnor'ın dudaklarından dökülen o iki kelime, Cheyenne Dağı'nın derinliklerindeki soğuk havayla karışırken, Başkan'ın sığınağında, cehennemin bir başka sureti yaşanıyordu.

Özel kuvvetler ekibi, Başkan'ı koruma altına almak için sığınağa girdiklerinde, hiç beklemedikleri bir direnişle karşılaşmışlardı. Daha önce güvenlik protokollerinde yer almayan, tanıdık ama düşmanca yüzler... Ayrılıkçı grupların militanları, Amerikan bayrağının bir başka versiyonunu taşıyan yamalarla teçhiz edilmişlerdi. Ama gözlerindeki o fanatik parıltı, onlara yabancı güçler tarafından verilen bir görevin işaretiydi.

Başkan, o kısa arbedenin ortasında, bir an için zihinsel bir boşluğa düştü. Son birkaç saatin ağırlığı, karar verme baskısı... Şimdi de bu ihanet. Ayrılıkçı hareketler... Bir zamanlar marjinal gruplar olarak görülen, iç siyasetin küçük birer parçasıyken, şimdi, dünyanın son anlarında, uluslararası bir komplonun parçası olmuşlardı. Rusya ve Çin... Onları nasıl ayartmışlardı? Vaatler mi, para mı, ideolojik bir saplantı mı?

Zihninden süratle geçen görüntüler, bir yapbozun parçaları gibiydi. Aylar öncesinden başlayan o tuhaf siber saldırılar, sosyal medyada yayılan kışkırtıcı propaganda, ülkedeki siyasi kutuplaşmanın keskinleşmesi... Hepsi, bu son an için hazırlanmış bir senaryonun parçasıydı. Düşman sadece dışarıda değil, içeride deydi. Kendi vatandaşına ihanet eden, kendi ülkesinin yıkımına ortak olan bir avuç fanatik...

Çatışma kısa sürdü ama gürültüsü, sığınığın beton duvarlarında yankılandı. Özel kuvvetler, tehdidi bertaraf etmekte gecikmemiştir. Ancak o kısa süre içinde bile, Başkan'ın zihnine şüphe tohumları ekilmişti. Kime güvenebilirdi? Bu savaş sadece dışarıdaki düşmanla değil, içerideki ihanetle de mi yapıyordu?

Radnor, soğuk ve mekanik bir sesle emirleri verdi. Komuta merkezindeki personel, son protokolleri uygulamak için harekete geçti. Kırmızı bir ışık yanıp söndü. "Nükleer futbol"dan gelen kodlar, Cheyenne Dağı'nın sistemlerine giriliyordu.

"Efendim, derhal tahliye edilmeniz gerekiyor! İstihbarat, Beyaz Saray'ın üzerine birden fazla ICBM tespit etti!" Radnor'ın sesi, telefonda çaresizlik ve aciliyeti aynı anda taşıyordu. Cheyenne Dağı'nın derinliklerindeki komuta merkezinde, ekranlarda Kuzey Amerika'ya doğru hızla yaklaşan ölümcül işaretler belirliyordu. Zaman tükeniyordu. Karşılık verilmişti, ama gelen füzelerden kaçmak da hayati önem taşıyordu.

Başkan, sığınığın soğuk duvarlarına yaslanmış, yüzünde tarifsiz bir yorgunlukla Radnor'ı dinliyordu. Etrafındaki özel kuvvetler ekibi, onu derhal tahliye etmek için hazırlanıyordu. Helikopterler çoktan Beyaz Saray'ın bahçesine inmiş, Air Force One için Andrews Hava Üssü'nde son hazırlıklar yapıyordu. Her şey, olabildiğince hızlı ve protokole uygun ilerlemeliydi.

Başkan ve koruma ekibi, sığınığın ağır çelik kapısından çıkarak, yer üstündeki kaosa doğru ilerlediler. Siren sesleri Washington semalarında yankılanıyor, panik içindeki insanlar, ne yapacaklarını bilmeden koşturuyorlardı. Helikoptere ulaşmaları sadece birkaç dakikalık bir koşuydu. Başkan, başını yukarı kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı. Dünyanın son günlerinden birinin şafağı söküyordu.

Andrews Hava Üssü'ne ulaşmaları kısa sürdü. Air Force One, devasa kanatları ve ikonik mavisıyla pistte onları bekliyordu. Başkan, uçağa doğru hızla yürürken, arkasında koruma ekibi ve birkaç danışmanı onu takip ediyordu. Herkesin yüzünde, yaklaşan felaketin gölgesi vardı.

Uçağın merdivenlerine doğru yaklaştıklarında, her şey bir anda değişti.

Tam Başkan merdivenin ilk basamağına adımını atmıştı ki, dehşet verici bir patlama yaşandı. Sanki gökyüzü yırtılmış, yeryüzü açılmıştı. Patlamanın merkezinde, Başkan'ın hemen arkasında duran bir koruma görevlisi vardı. O korumanın taşıdığı, o tanıdık siyah deri çanta... Nükleer futbol. Ama bu kez, bir emir verme aracı değil, bir ölüm aracıydı. Patlama, etrafındaki her şeyi,

insanları, metali, betonu, atomlarına ayırarak yuttu. Başkan ve ona yakın olan herkes, anında, iz bırakmadan yok oldu. Air Force One, alevler ve dumanlar içinde kaldı. Patlamanın şok dalgası, kilometrelerce öteye kadar hissedildi.

Bu katliam, saniyeler sonra, canlı yayın yapan televizyon kanalları aracılığıyla, dünyanın dört bir yanındaki milyarlarca insanın ekranlarına yansıdı. O an, bir aksiyon filminin kahramanlık sahnesi değil, insanlığın en derin, en karanlık korkularından bile daha korkunç, daha grotesk bir gerçekliğin acımasız bir göstergesiydi. Ekranda görünen, parçalanmış bedenler, yanan enkaz ve dehşet dolu yüzlerdi. Washington, dünyanın gözleri önünde, kanlı bir mezbahaya dönmüştü.

Cheyenne Dağı'nın derinliklerindeki komuta merkezinde, Radnor ve ekibi, bu korkunç olayı, insansız hava araçlarının (drone) canlı yayınlarından çaresizce izliyorlardı. Radnor'ın yüzü, önce şaşkınlık ve dehşetle kasıldı, sonra yavaş yavaş taş kesildi. O an, vicdanının son kırıntıları da kül oldu. Yerini, soğuk, amansız bir intikam ateşi almıştı.

"Bu... bu alçaklık," diye tısladı Radnor, sesi öfkeyle titreyerek. "Amerikan topraklarında... Kendi içimizde..." Gözleri, ekranlardaki alevlere kilitlenmişti. O patlama, sadece bir başkanı değil, bütün bir ulusun onurunu, gururunu ve hayatta kalma umudunu da parçalamıştı. "Bütün birliklere emir verin!" diye kükredi Radnor. "Bütün füzeler ateşlenecek! Bütün hedefler imha edilecek! Eğer onlar bizi bu şekilde yok etmeye kalkışırlarsa... onlara cehennemin kapılarını açacağız!"

O an, Cheyenne Dağı'nın derinliklerinde, insanlığın kaderini belirleyecek son emirler yankılanıyordu. Radnor'ın vicdanı susmuş, yerini sadece, kan donduran bir intikam arzusu almıştı. Dünya yanıyordu ve artık hiçbir şey, bu yangını söndüremeyecekti.

"Emri verin! Ateş!"

Radnor'ın sesi, Cheyenne Dağı'nın komuta merkezinde, ölümcül bir fırtınanın ilk rüzgarı gibi esti. Gözleri, önündeki devasa ekrana kilitlenmişti. Washington'ın küle döndüğü, başkanının bir teröristin eliyle yok edildiği o dehşet verici canlı yayını zihninden bir an olsun çıkaramıyordu. O an, vicdanı yok olmuş, geriye sadece intikamın soğuk ateşi kalmıştı. Teknik olarak, bu emirleri vermeye yetkisi yoktu. Yönetim zinciri tamamen çökmüştü. Ancak Amerikan ordusu, bir intikam arzusuyla yanıyordu ve Radnor, o ateşin en güçlü meşalesiydi.

"Bütün Triad enstrümanlarına eş zamanlı emir! Nükleer yanıt protokolü! SIOP"

Komuta merkezindeki personel, şaşkınlık ve korku arasında, protokollere uygun hareket etmeye çalışıyordu. Onlar, General'ın bu emrinin yasal olmadığını biliyorlardı. Ancak o anda, ne yasa, ne kural... Hiçbiri kalmamıştı. Sadece öfke ve hayatta kalma içgüdüğü vardı.

Binlerce kilometre ötede, ABD'nin farklı bölgelerindeki hava üslerinde, "Kıyamet Günü" olarak bilinen bombardıman uçakları, B-52'ler, B-2'ler ve B-1B'ler, devasa motorlarının uğultusuyla pistlerde titriyorlardı. Mürettebatlar, emirlerin gelmesini bekliyorlardı. Gelen emir, tahmin ettikleri gibiydi. Uçaklar, her birinin karnında, insanlık tarihinin en yıkıcı silahlarını taşıyarak, karanlık gökyüzüne doğru yükselmeye başladı. Havalanmaları, bir zaferin değil, bir intikamın habercisiydi.

Aynı anda, dünyanın okyanuslarının derinliklerinde, Amerikan nükleer denizaltıları, önceden belirlenmiş atış noktalarına sızıyorlardı. Pasifik Okyanusu'nun dibinde, Atlantik'in soğuk sularında... Görünmez ve sessizce, ölümcül yüklerini ateşlemek için son hazırlıkları yapıyorlardı. Denizaltının içindeki mürettebat, emirleri aldıklarında, yüzlerinde bir duygu ifadesi yoktu. Bu, bir görevden çok, bir intikam töreniydi. Komutanlar, son bir kez hedefleri kontrol ettiler, torpidoların ve füzelerin ateşleme hazırlıklarını tamamladılar.

Ve en korkuncu, ülkenin iç kesimlerinde, toprağın altında gizlenmiş devasa ICBM (Kıtalararası Balistik Füze) tarlaları, ölüm uykusundan uyanıyordu. Yüzlerce füze silosu, otomatik olarak kapaklarını açıyor, motorlarının gücüyle etrafı sallıyordu. Toprak titriyor, hava, yükselen bu ölüm makinelerinin gürültüsüyle doluyordu. Füzeler, gökyüzüne doğru fırlatılmaya başladığında, bu sadece bir karşılık değil, aynı zamanda bir başlangıçtı. Cheyenne Dağı'nın ekranlarında, tüm bu eş zamanlı olaylar, kırmızı ve sarı ışıkların parıltısıyla beliriyordu. Uçaklar havalanıyor, denizaltılar atış pozisyonlarına geçiyor, ICBM'ler birer birer fırlatılıyordu. Radnor, her bir fırlatmayı, her bir yükselişi, bir zafer gibi izliyordu. O an, insanlığın son umudu, intikamın o kör edici öfkesiyle yer değiştirmişti. Geri sayım başlamış, dünya, geri dönülmez bir yola girmişti. Ve bu yolun sonunda, sadece küller ve radyasyon kalacaktı.

Bölüm 25: Son Saniye

Cheyenne Dağı'nın komuta merkezinde, ekranlar bir kez daha kırmızı alarmin kan rengiyle aydınlanmıştı. Füzelerin ateşlenmesinin üzerinden saniyeler geçmişti ki, yeni bir veri akışı, Radnor'ın midesine bir yumruk gibi oturdu. Düşman ICBM'leri yaklaşıyordu. Amerikan stratejik savunma sistemleri, "Perseus" bile, bu kadar büyük ve eş zamanlı bir saldırı karşısında çaresiz

kalıyordu. Ekranlarda beliren her yeni füze izi, ülkenin kaderini mühürleyen bir ölüm ilanı gibiydi.

Radnor, yüzünde acı ve kabullenişin garip bir karışımıyla, son bir emri vermek için mikrofona uzandı. "TACOMA uçaklarına acil durum yayını! Cheyenne Dağı'ndan son komut! Komutayı devrediyorum! Bundan sonra tek yetkili sizsiniz!" Sesi, hoparlörlerden yankılanırken, komuta merkezindeki herkesin bakışları ona döndü. Bu, bir komutanın, savaşın en kritik anında verdiği en zor karardı. Birliğine olan inancı, bu uçakların hayatta kalacağı ve bu korkunç savaşın bir gün biteceği umuduyla doluydu.

"Savaşın sürdürülebilmesi ve ülkenin küllerinden gerçekten doğabilmesi için..." Radnor, acı bir gülümsemeyle durakladı. "Uçaklarınızda en kıdemli kabine üyeleri var. Onlardan birini başkan seçmeniz gerekiyor. Komik, değil mi? Dünyanın sonu gelirken, biz hala bir seçimle uğraşıyoruz." Sesindeki o alaycı ton, içindeki öfke ve çaresizliğin dışavurumuydu. Savaşın tüm o görkemi, bütün o stratejik manevralar, sonunda böyle anlamsız bir komediye dönüşmüştü.

Tam o anda, iletişim hatları, anlaşılmaz bir parazit sesiyle doldu. Ekranda, ilk patlamanın izleri belirliyordu. Ama bekledikleri gibi devasa bir nükleer mantar bulutu değildi. Bir ışık parıltısı... Saniyeler sonra, tüm elektronik sistemler, bir anda karardı. Jeneratörlerin uğultusu sustu, ekranlar söndü. Cheyenne Dağı'nın derinlikleri, bir anda, mutlak bir sessizliğe ve karanlığa gömüldü. İlk patlama, bir EMP (Elektromanyetik Darbe) bombasıydı. Düşman, sadece toprakları değil, ülkenin tüm sinir sistemini de yok etmeyi hedeflemişti.

Karanlığın ortasında, Radnor'ın sesi, telsizden son bir fısıltı gibi duyuldu: "Beyler, birazdan öleceğiz. Artık en kıdemli kabine üyesinin başkan olduğunu stratejik birliklere iletmelisiniz, değil mi?" Bu, son bir alaycı gülüş ve son bir acı itirafın birleşimiydi.

Radnor, artık karanlıkta yalnızdı. Etrafındaki personel, sessiz ve korku içinde bekliyordu. Dışarıda, gökyüzü, düşman ICBM'lerinin gelişiyile aydınlanmaya başlamıştı. Ancak karada, kendi fırlattıkları Amerikan ICBM'lerinin izlerini görüyordu. Bu, bir baskın, karşı baskına dönüşmüştü. Amerika'nın nükleer cephaneliği, düşmanın topraklarına doğru yol alırken, düşmanın silahları, Amerika'yı sadece öldürmekle kalmayacak, aynı zamanda onu felç edecekti.

Bölüm 26: 30 saniye

Cheyenne Dağı'nın derinliklerindeki komuta merkezi, bir an önce aydınlık ve gürültü doluyken, şimdi mutlak bir karanlık ve ölümcül bir sessizliğe

gömülmüştü. EMP'nin etkisiyle tüm elektronik sistemler çökmüş, her şey susmuştu. Tek ses, Radnor'ın hızla çarpan kalbinin sesi ve kulaklarında uğuldayan o kan dondurucu sirenlerin yankısıydı. Bu sessizlik, onun için, Tanrı'nın bile sustuğu, dünyanın sonunun geldiği ana işaret ediyordu. Radnor, karanlığın ortasında, elini yavaşça yanındaki masaya uzattı. Parmak uçları, masanın üzerindeki küçük metalik dünya haritası maketine dokundu. Bir zamanlar, bu haritaya bakıp, stratejik üstünlükler hayal ederdi. Şimdi ise, o harita, parçalanmak üzere olan bir gezegenin son portresi gibiydi.

Dışarıdaki gökyüzü, düşman füzelerinin gelişiyle aydınlanmaya başladığında, o da içinde bir monolog başlattı. Bu, ne bir askerin ne de bir Hristiyan'ın konuşmasıydı; bu, sadece korkmuş bir insanın son fısıltısıydı.

30... "Düşünüyorum da... Ne kadar da aptalmışız. Bütün hayatımız, bir fırtınanın en güçlü dalgası olmak için yarışmakla geçti. Oysa şimdi... şimdi o dalga, bizi yutmak üzere. Ben iyi bir Hristiyan'dım... babam her Pazar beni kiliseye götürürdü. O zamanlar Tanrı'nın her şeyi kontrol ettiğine inanırdım. Ama şimdi... şimdi bu karanlıkta, onun sessizliğinden başka hiçbir şey duyamıyorum."

25... Gözlerini kapattı. Annesinin yüzünü hayal etmeye çalıştı. O sıcak gülüşü... O, hep Tanrı'ya inanmasını, her şeyin iyi olacağını söylerdi. O güzel kokulu elmalı turtasını... O turtanın sıcaklığı, şimdi yaklaşan ölümün soğukluğuyla tezat oluşturunuyordu.

20... "Bir asker olarak... her şey basit görünürdü. Düşman belli, hedefler belli... Ama şimdi... düşman bile belli değil. Onlar sadece birer isimdi. Zhukov, başkan... Ne için savaştık? Ne için öldük? Her şey, şimdi anlamsız bir kaosa dönüştü." Karısının ellerini tuttuğu anı hatırladı. O ellerin sıcaklığını hissetmeye çalıştı. Onu ne kadar çok sevdiğini hiç söyleyememişti.

15... "Ne kadar acınası... Bütün bu güç... Bütün bu teknoloji... Bütün o parlak zekalar... Hepsi, bizi bu ana getirdi. Tanrı'nın bir intikamı mı bu? Yoksa biz, kendi kendimizin celladı mı olduk?" Çocuklarının yüzleri zihninde belirdi. O saf, masum gülüşleri... Onları ne kadar çok sevdiğini hiç söyleyememişti.

10... Dışarıdan gelen ses, artık sadece bir uğultu değil, bir gök gürültüsüydü. Artık çok yakındılar. Radnor, son bir kez dünya haritası maketine baktı. O küçük, kırılğan mavi nokta... İnsanlığın sonu...

5... "Tanrım... Eğer sen varsan... Lütfen..."

4... "Affet..."

3... "Beni..."

2... "Ve bizi..."

1... Patlamanın ilk ışığı, Cheyenne Dağı'nın derinliklerine süzüldü. Artık ne ses vardı, ne ışık, ne de his. Sadece yokluk.

Ve o yokluğun içinde, Radnor'ın dudaklarından, bir fısıltı gibi, son sözler döküldü:

"Do not go gentle into that good night..."

ZHUKOVIAN WALTZ

Zhukov: Velikoye Ispytaniye'nin Mimarının Sonu

Bölüm 27: Sonsuz Yolculuk

Moskova'nın altındaki o yeraltı sığınağının zırhlı kapıları, Zhukov'un "Velikoye ispytaniye!" (Büyük Sınav) emriyle birlikte, o gün son kez kapandı. Birlikte seçilmiş generallerle birlikte, devasa bir trenin içine, özel olarak tasarlanmış bir komuta vagonuna bindiler. Yolculukları, tam 18 ayda "inanılmaz biçimde" tamamlanmış, Rusya'nın derinliklerinde uzanan, Ural Dağları'na giden gizli bir yeraltı hattı üzerindedir. Bu, bir tren yolculuğu değil, bir tabut yolculuğuydu. Bir daha yeryüzüne çıkamayacaklardı.

Tren hareket etti. Zhukov, pencereden dışarı bakıyordu. Yüzlerce metre ötedeki şehrin, yani Moskova'nın son anlarına tanıklık ediyorlardı. Trenin komuta vagonundaki geniş ekranlar, dış dünyadan gelen canlı yayınları aktarıyordu. İlk olarak, şehirlerin aydınlatmaları tek tek sönmeye başladı. Ardından, televizyon yayınları kesildi. Radyo kanallarından gelen sesler, sadece parazit ve çatışma seslerine dönüştü. Ve son olarak, şehirlerin en parlak ışıkları, nükleer bombaların patlamasıyla, birer mantar bulutu olarak yükseldi. Sığınakta, dehşet verici bir sessizlik hakimdi. Kimse konuşmuyordu. Sadece, yanan şehirlerin görüntüsü ve uzaklardan gelen bombaların uğultusu duyuluyordu. Zhukov, bu kıyameti, o dehşet anını, yemek yiyerek izliyordu. Elindeki kaşığı ağzına götürürken, gözleri Moskova'nın küllerine kilitlenmişti. Bu, bir intikamın gerçekleşme anıydı. O anda, onun yüzünde ne bir sevinç ne de bir hüznü vardı. Sadece, yaptığından emin bir adamın ifadesi vardı.

Bölüm 28: Adım Adım

İki gün sürdü yolculukları. Nihayet, trenin hırıltılı sesi durdu. Uralların altındaki o devasa yeraltı karargahının kapısına ulaşmışlardı. Yüzlerce metrelik beton ve çelik duvarlar, onları dış dünyanın tehlikelerinden koruyordu. Kapılar, yavaşça açılmaya başladı. Zhukov, trenin kapısından dışarı adımını attığında, bir mesih gibi karşılanmayı bekliyordu. En azından, hayranlık ve saygıyla dolu bir karşılama. Karşısında, kendisini karşılamaya gelmiş bir kalabalık vardı. Ama gözlerindeki ifade... o, dünyanın en büyük dehşetinden bile daha korkutucuydu. Onların gözlerinde ne sevgi, ne umut, ne de minnettarlık parıltısı vardı. Sadece, derin bir umutsuzluk, acı ve tiksinti parıltısı vardı.

Zhukov, o anda anladı. Onlar, kendilerine kurtuluş getiren büyük lideri selamlamaya gelmemişlerdi. O, bu insanların kendisinden nefret ettiğinin farkında değildi. Bu, zaferdi! Bu, büyük kurtuluştı! Zhukov'un zihnine bir monolog düştü: "Bu, 'Velikoye ispytaniye!'nin (Büyük Sınav) ta kendisi. Dışarıdaki o köhne, o çürümüş dünya yok oldu. Ben, bu yeni dünyanın arındırıcısıyım. Onlara yeni bir başlangıç bahşeden, onlara yaşamı yeniden veren, onların tanrısıyım."

Zhukov, o anda, o ana kadar hissettiği tüm gücün, tüm zaferin, tüm intikamın, bir hiç olduğunu anladı. O, bir mesih gibi karşılanmamıştı. Kan ve irinden, hastalıklı bir sürü gibi görüyorlardı onu. Çünkü o, onlara hayat değil, sadece bir hiçlik getirmişti.

Trenin kapıları kapandığında, Zhukov geride bıraktığı o donuk bakışları umursamadı. Onların gözlerindeki tiksinti ve acı, onun için bir anlam ifade etmiyordu. O, bu insanların kendisini neden bir kahraman gibi karşılamadığını anlamıyordu, çünkü buna ihtiyaç duymuyordu. O, bir kurtuluş vaat etmemişti; o, kurtuluşu getirmişti.

Bölüm 29: Gölge

Zhukov, askerlerin önünde yaptığı hitabetten sonra, kendinden emin adımlarla komuta merkezine girdi. Kapı açıldığında, içerideki manzara dışarıdakinden farksızdı; bir disiplin ve düzen merkezi değil, bir hüznün ve kargaşa mabedi. Subayların yarısı, masaların üzerinde duran, içki şişelerinden doldurulmuş kirli bardaklarla, sessiz bir umutsuzluğun içinde kaybolmuşlardı. Diğer yarısı ise, artık işe yaramayan iletişim cihazlarının başında, ailelerinin sesini duymak için umutsuzca düğmelere basıyorlardı.

Zhukov'un içeri girmesiyle birlikte, masalara vuran hüzünlü sessizlik, anlık bir ciddiyete dönüştü. Subaylar, içki bardaklarını kenara itiyor, dik durmaya çalışıyorlardı. Zhukov, onlara sert ve soğuk bir ifadeyle baktı, bu duruş, bir komutanın askeriyle olan ilişkisini değil, bir tanrının fani kullarıyla olan ilişkisini andırıyordu. "Subaylar," diye gürledi, sesi boş odada yankılanarak. "Sarsıldığınızı biliyorum. Dışarıdaki dünya... artık yok. Ama bizim için zaman lehimize işliyor. Onlar yok oldular, biz hayatta kaldık. Artık, yeryüzünün en kudretli ordusuyuz. Tek bir hedefimiz var: Avrupa üzerine yürümek ve bu toprakları bizden çalanlardan geri almak." Zhukov, bu sözleri söyledikten sonra, kimseye bakmadan, masanın ortasına doğru yürüdü. Bir an durdu, generallerin yüzüne baktı, ama onların gözlerindeki ızdırabı görmedi. Odadan çıkıp gitti. Kapı arkasından kapandığında, içerideki sessizlik, bir an daha sürdü. Sonra, o sessizlik, hüzünlü ve acı dolu fısıltılara dönüştü.

Masalardan birinin başında oturan genç bir subay, gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Annemi aradım," diye fısıldadı, sesi titreyerek. "Sadece statik ses... Hiçbir şey yok. Onlar gitti." Kıdemli general, masadaki votka şişesini alıp bardağına doldurdu. "Biliyorum yoldaş," dedi, "Benim ailem de orada. Dün Moskova'dan bir görüntü aldım... bir fotoğraf... şehir yanıyor."

"Ne yaptığınızı anlıyor musunuz?" diye araya girdi, öfkeyle dolu genç bir yüz. "O... o yaşlı manyağın peşinden giderek... bizimkileri, bütün bir şehri kendi ellerimizle yok ettik. O, bir general değil. O, bir kıyametgetiren."

Kıdemli general, bardağındaki votkayı tek dikişte bitirdi. "O, kendisinin Tanrı olduğuna inanıyor," dedi, sesi alaycı bir şekilde fısıldayarak. "Dışarıdaki en büyük şehri yaktı, şimdi bir avuç insanla Avrupa'yı fethetmeye gideceğini sanıyor. Onların şehri, sadece kurum ve tozdan ibaret. Biz neyi fethedeceğiz? Külleri mi?"

Genç subay, başını kaldırdı. Gözlerindeki acı, artık yerini kin ve kararlılığa bırakmıştı. "Bizim de bir kılıcımız var," dedi, sesi kararlı bir şekilde yükselerek. "Biz de savaşın kurallarını biliyoruz. Darbe... Bir darbe planlıyoruz."

"Haklısın," dedi kıdemli general. "O, 'Velikoye ispytaniye' diyor. Ama bu bir sınav değil. Bu bir intikam. Ve o intikam, bizi bitirecek. Yarın yüzeye çıktığımızda, bize inanmış askerlere, asıl düşmanın dışarıda olmadığını, içimizde olduğunu göstermeliyiz. Biz, birer 'kıyametgetiren' olmayacağız. Biz, birer kurtarıcı olacağız."

Subayların gözlerinde, artık umutsuzluk değil, bir hedef vardı. Elleriindeki bardakları, birer kılıç gibi kaldırdılar. Onların kılıcı, intikam ve hüzünle dolu bir

kılıçtı. Darbenin adı konulmuştu: Kıyametin Yargılanışı (Кыяметин Яргыланышы).

Bölüm 30: Yüzleşme

O sırada, komuta merkezinin kapısı aniden gürültüyle açıldı. İçeriye, Zhukov'un kişisel muhafız birliği komutanı Antonov, yüzünde tarifsiz bir acı ve öfkeyle girdi. "Durduramadık!" diye gürledi komutanın sesi, içeride yankılanarak. "Onları durduramadık. O katilleri! Bu, tarihin sonuna kadar sırtımızda taşıyacağımız bir utanç olacak. O, bizi aydınlatacağını söyledi. Ama bizi sadece kendi cehenneminin köleleri yaptı. Sadece düşman değil, biz de katiliz!"

Antonov, elindeki tüfeği havaya kaldırdı. Sesi, bir emir gibi gürledi. "Biz, Zhukov'un muhafız birliği, onun ordusu. Ama biz, Rusya'nın ordusuyuz! Ve bu utancı temizlemek için, doğru olanı yapacak, ve kendi katilimizi burada, kendi evimizde cezalandıracağız! O, kıyameti yarattı. Biz de o kıyametin yargısı olacağız!"

Bölüm 31: Zhukov'un Sonu

Zhukov, komuta merkezine girdiğinde, masaların başında toplanmış subaylara baktı. "Yoldaşlar, ne bu haliniz? İçki masaları ve ağlayan çocuklar gibi... Dışarıda, insanlık tarihinin en büyük zaferi kazanılırken, siz burada zayıflık gösteriyorsunuz!"

O anda, Komutan Antonov, elindeki tüfikle Zhukov'un önüne çıktı. Arkasındaki muhafız birliği de aynı şekilde, silahları Zhukov'a doğrultmuştu. Zhukov, bir an durdu. Yüzündeki ifade, şaşkınlıkla, bir peygamberin ihanete uğradığı andaki gibi bir kırgınlığa dönüştü. "Antonov... ne bu? Bir tatbikat mı?"

Antonov'un sesi titriyordu, ama kararlıydı. "Tatbikat değil, yoldaş Zhukov. Bu, gerçeğin ta kendisi. Bu bir zafer değil. Bu, büyük bir cinayet. Siz, bize bir kurtuluş vaat etmediniz. Siz, bizi bu cinayete ortak ettiniz."

Zhukov, hafifçe gülümsedi. "Sen, ne olduğunu anlamadın, değil mi Antonov? Gördüğünüz manzara, zaferin kendisi. Onlar, bizim düşmanlarımızdı. Onların yalanları, onların

ahlaksızlıkları, onların kibri... hepsi, bir mantar bulutuyla yok oldu. Şimdi, yeni bir sayfa açıyoruz. Ben, bu yeni sayfanın mimarıyım. Ve sizler, o sayfayı yazacak olanlarsınız. Sen ve senin adamların, beni vurarak, sadece kendinizi lanetlersiniz."

"Bizim lanetimiz zaten üzerimizde," diye yanıtladı Antonov. "Moskova'nın yanışını izledim. Benim ailem oradaydı. Onların çığlıklarını duyamadım, ama biliyorum... Onlar, senin bu 'büyük sınavının' bir kurbanı oldu."

Zhukov, Antonov'un yanına bir adım attı. Gözleri, Komutanın gözlerinin içine kilitlenmişti. "Onların ölümü, daha büyük bir amaç için oldu, Antonov. Tanrı'nın bile yeryüzünü temizlemek için bir tufan yarattığı gibi, ben de insanlığı, kendi pisliğinden temizledim. Sen bana 'katil' diyorsun. Ben, insanlığın arındırıcısıyım. Ben, bu yeni düzenin kurucusuyum." "Ben zayıf değilim!" diye gürledi Antonov. "Ben, bir askerim. Ve bir askerin onuru vardır! Siz o onuru bizden çaldınız! Bizi 'kıyametgetiren' yaptınız! Biz, kendi kaderimizi kendimiz çizeceğiz. Sizinle değil, size rağmen!"

Zhukov'un yüzündeki gülümseme silindi. Gözlerinde, ölümün soğukluğu belirdi. "Öyle olsun, Antonov," diye fısıldadı. "Kılıçla yaşayan kılıçla ölür. Ama ben, bu yeni dünyanın tanrısıyım. Ve siz, bana ihanet eden ilk kullarımsınız. Bu ihanetin bedeli... çok ağır olacak."

Antonov, o son sözleri duymadı. Gözleri, sadece, gözünün önünde duran o "kıyametgetiren"i görüyordu. Bir emir, sessizce dudaklarından döküldü. Ve o anda, hüzünlü bir melodi, tüm komuta merkezini doldurdu. "Temnaja Noch" çalıyordu. Zhukov, yüzünde o bilindik soğuk ve hesaplayıcı ifadeyle, bu melodi eşliğinde vuruldu.

Zhukov, yavaşça yere yığıldı. Gözleri, tavanın solgun ışığına kilitlenmişti. Dudaklarından son bir fısıltı döküldü: "Son... zafer..." Ve sonra, o da, kendi yarattığı kıyametin sessiz bir kurbanı oldu.

Bölüm 32: Temnaja Noch

Uralların kalbindeki sığınak, artık bir kale değil, bir mezar olmaya başlamıştı. Aylardır süren sessizlik, dış dünyadan gelen radyoaktif rüzgarların uğultusu ve içerideki kargaşanın fısıltılarıyla doluydu. Zhukov, o demir yumruklu general, koridorlarda yürüyor, her bir yüzü dikkatle inceliyordu. Gözlerindeki o soğuk ve hesaplayıcı ifade, yerini, derinlerde saklı bir kuşkuyla bırakmıştı. O, düşmanın dışarıda olduğunu düşünüyordu, ama asıl tehlike, içeride, kendi yarattığı ordunun kalbinde yeşermişti.

O gece, alarm zilleri, bir fırtınanın habercisi gibi çaldı. Darbe... Bir grup general, Zhukov'un emirlerini ve ideolojisini reddederek, ona karşı ayaklanmıştı. Koridorlarda silah sesleri yankılanıyor, bir zamanlar sadakat yemini etmiş askerler, şimdi o generali alaşağı etmek için birer avcıya dönüşüyordu.

Zhukov'un kaçacak yeri yoktu. Kendini, komuta merkezinin zırhlı kapısının arkasına kilitlemeye çalışsa da, isyancılar çoktan içerideydi.

Kapı patlayarak açıldı. Zhukov, karşısında kendi generallerini ve onların arkasında, onun "Yeni Sovyetler"ini kurmak için eğittiği, genetik olarak güçlendirilmiş askerlerini gördü. Ama bu askerlerin gözlerinde, ne ideoloji ne de sadakat vardı. Sadece kin ve nefretin soğuk pırıltısı parlıyordu.

İçlerinden biri, bir zamanlar en güvendiği komutanı, elindeki süngülü tüfeği uzattı. "General," dedi, sesi zehirli bir yılan gibi tıslayarak. "Sizin için bir sürprizimiz var. Unutulmaz bir gece olacak."

Ve o anda, loş ışıkların yandığı komuta merkezinde, tek bir ses yükseldi. Bir asker, dudaklarından dökülen şarkı sözleriyle başladı:

Темная ночь, только пули свистят по степи,
((Temnaya noch, tol'ko puli svistyat po stepi))
(Karanlık gece, sadece kurşunlar ıslık çalıyor bozkırda,)
Только ветер гудит в проводах, тускло звезды мерцают...
((Tol'ko veter gudit v provodakh, tusklo zvezdy mertsayut...))
(Sadece rüzgar uğulduyor teller arasında, sönük yıldızlar parlıyor...)

Sözler, yavaşça ve hüzünlü bir şekilde, Zhukov'un etrafını sarmaya başladı. İlk süngü, Zhukov'un karın boşluğuna saplandığında, o ne acı ne de şaşkınlık hissetti. Sadece, ihanetin soğukluğunu hissetti.

В темную ночь ты, любимая, знаю, не спишь,
((V temnuyu noch ty, lyubimaya, znayu, ne spish',))
(Karanlık gecede sen, sevgilim, biliyorum, uyumuyorsun,)
И у детской кровати тайком ты слезу утираешь.
((I u detskoy krovatki taykom ty slezu utirayesh'.))
(Ve çocuk yatağının başında gizlice gözyaşını siliyorsun.)

Bir diğer süngü, omzuna saplandı. Kan, yeni kurulan düzenin ilk hediyesi gibi, üniformasının üzerinde yavaşça yayılıyordu. Askerler, onun etrafında, şarkının ritmiyle hareket ediyor, her bir süngü darbesi, bir dansın parçası gibi, planlı ve acımasızca atılıyordu. Zhukov, yüzünde tarifsiz bir dehşet ifadesiyle, o acı veren şarkının sözlerini dinliyordu.

Как я люблю глубину твоих ласковых глаз,
((Kak ya lyublyu glubinu tvoikh laskovykh glaz,))
(Nasıl severim o şefkatli gözlerinin derinliğini,
Как я хочу к ним прижаться сейчас губами!
((Kak ya khochu k nim prizhat'sya seychas gubami!))
(Nasıl isterim şimdi dudaklarımla onlara dokunmayı!)

Bu sözler, onun intikam ve kibirle kurduğu dünyanın, sevgi ve hasretle ne kadar tezat oluşturduğunu gösteriyordu. Onun "yeni medeniyeti," ne sevgiyi ne de sadakati barındırıyordu. Sadece, gücün ve intikamın zehirli meyvelerini yetiştirmişti.

Темная ночь разделяет, любимая, нас,
((Temnaya noch razdelyayet, lyubimaya, nas,))
(Karanlık gece ayırıyor, sevgilim, bizi,
И тревожная, черная степь пролегла между нами.
((I trevozhnaya, chornaya step' prolegla mezhdu nami.))
(Ve endişeli, kara bozkır uzanıyor aramızda.)

Bir asker, süngüsünü onun bacağına saplarken, bir diğer asker, şarkının bir sonraki dizesini fısıldıyordu. Zhukov, artık bir general değildi. Sadece, kendi yarattığı canavarların ellerinde, bir figüre dönüşmüştü. O, kendi kılıcıyla yaşamış, şimdi kendi kılıcıyla ölüyordu. Bu, bir zaferden çok, grotesk bir adalet eylemiydi.

Верю в тебя, в дорогую подругу мою,
((Veryu v tebya, v doroguyu podругu moyu,))
(İnanıyorum sana, sevgili arkadaşıma,)
Эта вера от пули меня темной ночью хранила...
((Eta vera ot puli menya temnoy noch'yu khranila...))
(Bu inanç korudu beni kurşundan karanlık gecede...)

Süngüler, onun bedeninde birer orman gibi yükseliyordu. Kan, beton zemine akıyor, her damla, onun kurduğu o acımasız düzenin birer sembolü oluyordu. Zhukov, acıdan çok, bu ihanetin ve şarkının yarattığı o absürt tezatin ızdırabını

yaşıyordu. Sonunda, isyancılar, onu bir hayvan gibi süngülerle delik deşik ettiler. Bedenini bıraktılar ve komuta merkezinden çıktılar. Arkalarında, sadece kanlı bir ceset ve şarkının hüzünlü yankısı kalmıştı.

Радостно мне, я спокоен в смертельном бою,

((Radostno mne, ya spokojen v smertel'nom boyu,))

(Sevinçliyim ben, sakinim ölümcül savaşta,)

Знаю, встретишь с любовью меня, что б со мной ни случилось...

((Znayu, vstretish' s lyubov'yu menya, chto b so mnoy ni sluchilos'...))

(Biliyorum, sevgiyle karşılayacaksın beni, ne olursa olsun başıma gelse de...)

Zhukov'un ruhu, bedeni hala sıcakken, en sevdiği şarkının son sözleriyle, o hüzünlü ve karanlık geceye karıştı. O, inandığı her şeyin ihanetine uğramış ve kendi "kılıcının" altında can vermişti. Ne zafer ne de intikam... Sadece yokluk.

Bölüm 33: Tunç ve Kandan Bir Kaide

Sığınağın karanlık koridorları, darbecilerin zafer sarhoşluğu ve halkın sessiz kabullenişiyile doluydu. Ancak üç kişi, bu yeni düzenin şatafatlı kutlamalarından uzak, kendi içlerinde bir hesaplaşma yaşıyorlardı. Bir zamanlar Zhukov'a en sadık olan, onun "yeni dünyası"nı kurmak için her şeyi feda eden bu üç adam, artık sadece utanç ve pişmanlık duyuyorlardı. Onlar, dünyanın ölümüne, kendi elleriyle yardım etmişlerdi. Şimdi, bu utancın bedelini ödemenin bir yolunu arıyorlardı. Bu, ne bir isyan, ne de bir intikamdı. Bu, ruhlarını arındırmak için bir çabaydı. Telsizlerden, bir zamanlar korku salan o tanıdık sesler, Velikoye Ispytaniye (Büyük Sınav) emirlerini yağıdırıyordu. Ama Urallar, artık kendi başına bir devletti ve o sesleri görmezden geliyorlardı.

Zhukov'un cansız bedeni, üç gönüllü asker tarafından, buz gibi bir soğuklukla taşındı. Onlar, Çernobil dalgıçlarınıninkine benzer bir görevi üstlenmişlerdi; radyoaktif ve zehirli bir dünyanın yüzeyinde, kirli bir işi bitirmek zorundaydılar. Yüzlerindeki maskeler, sadece dışarıdaki zehirden değil, içlerindeki utançtan da korunmak içindi.

Zorlu bir tırmanıştan sonra, Uralların devasa metal kapısının yanındaki kayalık bir çıkıntıya ulaştılar. Rüzgar, bir zamanlar dağların kudretini anlatan bir fısıltıyla değil, bir ağıtla esiyordu. Zhukov'un bedeni, parçalanmış ve süngü darbeleriyle tanınmaz hale gelmişti. Ancak bu üç adam için o, hala bir generaldi.

Ve kapılar, yavaşça kapandı. Urallar, hayatta kalmak için kendi mücadelesine başlamıştı. Dışarıda, dünyanın sonu devam ederken, içeride, bir avuç insan, utanç ve umut arasında, yeni bir başlangıç için bekliyordu.

Paslı Konserve

Emre, adını bile unuttuğu bir felaketten sonra, ıssızlaşmış sokaklarda, bir zamanlar lüks bir restoran olan mekânın enkazında, günlerdir saklanıyordu. Dışarıdaki dünyanın çığlıkları, patlamaların gürültüsü ve sirenlerin uğultusu, yerini korkunç bir sessizliğe bırakmıştı. Bu sessizlik, ruhunu yavaş yavaş kemiren, dışarıdaki gürültüden daha ölümcül bir şeydi. Her sabah uyandığında, içinde biriken panik ve korku dalgasıyla boğuşuyor, ailesini, arkadaşlarını merak ediyordu. Ama zihninin en karanlık köşesinde, onlara bir daha asla ulaşamayacağı gerçeği yavaşça büyüyordu. Restoranın deposunda, felakete hazırlıksız yakalanmış çalışanların bıraktığı birkaç kutu konserve, bir miktar su ve ilk yardım çantası, onun bu kabusvari varoluşuna tutunmasını sağlayan tek şeylerdi. Ama her geçen gün, o küçük stok tükeniyor, yalnızlığı ise katlanarak artıyordu. İlk günler, aynada gördüğü kişi, tanıdık bir yüzdü. Şimdi ise, o yüzü tanımakta zorlanıyordu. Gözaltları çökmüş, yanakları içeriye doğru çekilmiş, kirli sakalı ve paslanmış bir ruhun ifadesiyle ona bakan bir yabancı vardı. Her aynaya baktığında, pişmanlık, paslı bir bıçak gibi kalbine saplanıyordu. O sabah işe gitmek yerine evde kalabilirdi. O son “önemli toplantı” bahanesiyle evden ayrılmasaydı, belki ailesiyle birlikte bir sığınakta olabilirdi. Ama hırsı, onu bu noktaya getirmişti. Artık ne o toplantı vardı ne de o toplantı için giydiği takım elbise. Sadece çaresiz bir hayatta kalanın pis kokusu ve vicdanının sızısı vardı. Restoranın her köşesinde, geçmiş hayatının hayaletleri geziyordu. Bir masada oturan mutlu çiftler, kahkaha atan arkadaşlar, çocukların gürültüsü... Bütün bunlar, Emre'nin zihninde, bir zamanlar var olan ama artık tamamen yok olmuş bir dünyanın acı bir anısı olarak yankılanıyordu. Bir akşam, elindeki konserve kutusunu açmaya çalışırken, kutunun kapağının paslanmış olduğunu fark etti. Paslı metalin kokusu, onun içindeki çürümüşlüğün kokusu gibiydi. Kendi ellerinde biriken pislik, günlerdir yıkanamamanın verdiği o ağır koku, onun bu yeni gerçeklikle yüzleşmesini sağlıyordu. O, bir zamanlar geleceği parlak bir iş adamı değildi. O, sadece bir paslı konserve kutusundan ibaretti. Dışarıdaki dünya gibi, o da çürümüştü.

Geceler, Emre için kabuslarla doluydu. Kapalı gözlerinin ardında, patlama anının yanan binaları, parçalanmış camların sesleri, insanların çaresiz çığlıkları tekrar tekrar canlanıyordu. Zihni, bir zaman makinesi gibi, onu defalarca o dehşet anına geri götürüyordu. Gündüzleri ise, güneşe karşı koyabilmek için ıssız sokaklarda dolaşıyor, hayatta kalan başka insanlar olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ama her gördüğü silüet, birer potansiyel tehditti. Açlık ve susuzluk, insanları vahşileştirmiş, onları insanlıktan çıkarmıştı. Onlar artık medeniyetin kurallarıyla değil, sadece hayatta kalma içgüdüleriyle hareket eden yaratıklardı. Bu vahşeti, bir marketin enkazında yiyecek ararken acı bir şekilde tecrübe etti.

Yere dökülmüş konserve kutularının arasında, genç bir adamla karşılaştılar. İkisinin de gözlerinde aynı açlık ve çaresizlik okunuyordu. Aralarında tek kelime konuşulmadı. Sadece bakiştılar ve o bakışlarda, insanlığın tüm umutsuzluğu ve korkusu vardı. Genç adam, elindeki konserve kutularını korumak için Emre'ye saldırdı. Emre, ilk başta kendini savunmaya çalışsa da, genç adamın gözlerindeki vahşet, onun içindeki en karanlık, en ilkel içgüdüleri harekete geçirdi. Bir anlık kargaşanın ardından, genç adam yerde hareketsizce yatıyordu. Gözlerinden akan kan, onun hayatta kalma mücadelesinin sonu olmuştu. Emre, kanlı elleriyle, yere düşen konserve kutularını toplarken, içinde hem bir zafer hem de derin bir iğrençlik hissetti. O an, hayatta kalmanın, başkalarının ölümüne göz yummak, hatta onların ölümüne sebep olmak anlamına geldiğini acı bir şekilde anlamıştı. Bu olay, içindeki pişmanlık ve nefreti daha da körüklemişti. Kendinden nefret ediyordu, başkalarından nefret ediyordu, bu lanetli dünyadan nefret ediyordu. O artık, eski Emre değildi. O, sadece bir hayatta kalandı. Ve bu yeni kimlik, onun ruhunu parçalara ayırıyordu.

Haftalar sonra, Emre, terk edilmiş bir otelin barında yaşamaya başlamıştı. Etrafında kırık dökük mobilyalar, boş içki şişeleri ve tozlu aynalar vardı. Bu mekân, onun varoluşunun sembolü haline gelmişti. Geceleri, barın loş ışıklarında kendi gölgesiyle konuşuyor, geçmişteki hatalarını, kaçırdığı fırsatları sayıklıyordu. Yalnızlık, ruhunu sarmış, onu deliliğin eşğine getirmişti. Alkol bulamadığı için, bitkisel hayata yakın bir durumda yaşıyor, sadece hayatta kalmak için soluk alıp veriyordu. Vücudu zayıflamış, ruhu ise tamamen kararmıştı. Bir zamanlar hırslı bir iş adamı olan Emre, şimdi sadece bir gölgeydi. Hayatta kalmak için verdiği mücadele, onu insanlıktan uzaklaştırmış, acımasız ve duygusuz bir varlığa dönüştürmüştü. Artık hiçbir şeye inanmıyor, hiçbir şeyden umudu kalmamıştı. Sadece, bu anlamsız varoluşun bir an önce sona ermesini diliyordu. Bir gün, otelin enkazında dolaşırken, sağlam kalmış bir odada bir ip ve bir sandalye buldu. Bu iki nesne, onun için birer kurtuluş simgesiydi. Gözlerinde, uzun zamandır kaybolmuş bir ifade, bir çeşit huzur belirdi. O an, kararını vermişti. Artık bu kabusla savaşmayacaktı. O, sadece pes edecekti.

Emre, sandalyeyi barın ortasına sürükledi, ipi tavandaki kırık bir avizeye bağıladı. Her hareketi mekanik ve duygusuzdu, bir robot gibiydi. Aynada kendi yansımına baktı. Gözlerinde ne pişmanlık ne de nefret vardı. Sadece derin bir boşluk. İpi boynuna geçirdi. Sandalyeye çıkmadan önce, gözleri barın tozlu penceresinden dışarıya kaydı. Uzaktaki silüetler, gün batımının kızıl rengiyle aydınlanıyordu. O an, zihninde kısa bir an için, ailesinin yüzü, eşinin gülümsediği an, çocuklarının kahkahası belirdi. Bir pişmanlık dalgası içini sızlatsa da, artık çok geçti. Gözlerini kapattı ve sandalyeyi devirdi. Birkaç saniye süren çırpınının

ardından, Emre'nin cansız bedeni, barın karanlık boşluğunda sallanmaya başladı. Dışarıdaki kıyametin ardından, Emre, kendi sessiz ve yalnız kıyametini kendielleriyle hazırlamıştı. Hayatta kalma mücadelesi onu tüketmiş, geriye sadece pişmanlık dolu bir son bırakmıştı.

Beton

Kaliningrad Merkez Hastanesi'nin yeraltı otoparkı, bir zamanlar acil servis ambulanslarının ve doktorların araçlarının park ettiği bir yerdi. Şimdi, sadece çürümüş metal iskeletler ve kırık camların arasında, dört insanın son sığınağıydı.

Beton duvarlar, radyasyondan bir nebze koruma sağlıyordu. Ama soğuktan değil. Baltık'ın o acımasız rüzgarı, havalandırma kanallarından içeri sızıyor, kemiklere kadar işliyordu.

Doktor Marina Volkov, elli üç yaşında, eski bir askeri doktordu. Yüzü, yılların ve savaşların izlerini taşıyordu. Gözleri, bir zamanlar cerrahi keskinlikte olan o bakışları, şimdi sadece boş bir yorgunlukla doluydu. Elinde, paslı bir cerrahi neşter tutuyordu. Neden tuttuğunu kendisi bile bilmiyordu. Belki alışkanlıktı. Belki, hala bir şeyleri kesip çıkarabileceği, düzeltebileceği yanılsamasıydı.

Karşısında, Yarbay Dmitri Petrov oturuyordu. Altmış beş yaşında, emekli bir topçu subayıydı. Sakalları uzamış, gözlerinin altı morarmıştı. Ama konuşuyordu. Hala konuşuyordu. Sanki konuşmayı bıraktığı an, gerçekliğin tüm ağırlığı üzerine çökecekmiş gibi.

"Biliyorsun Marina," dedi Petrov, sesi otoparkın boşluğunda yankılanarak, "ben o füzeleri ateşleyen adamları tanıyordum. Hepsi iyi adamlardı. Ailelerini seven, çocuklarına masal anlatan adamlar. Ama o gün... o lanet olası gün... hepimiz sadece birer düğmeydik. Basıldık. Ve dünya yandı."

Marina, ona bakmadı. Gözleri, tavandaki çatlakları izliyordu. Oradan, zehirli yağmur damlıyordu. Yavaş yavaş. Damla damla. Her damla, bir ömrün sonuydu.

"Suçluluk mu arıyorsun, Dmitri?" dedi Marina, sesi soğuk ve keskin. "Burada mı? Bu beton mezarda mı? Suçluluk, lükstür. Biz, artık lüks içinde değiliz."

Otoparkın köşesinde, Hemşire Katya Sokolova oturuyordu. Otuz iki yaşındaydı. Genç. Çok genç. Ama gözleri, yaşlı bir kadınınkinden daha yorgundu. Elinde, boş bir su şişesi tutuyordu. İçinde, son birkaç damla kalmıştı. Onu içmek mi, yoksa saklamak mı gerektiğini düşünüyordu. Hangi seçenek daha acı vericiydi?

"Doktor," dedi Katya, sesi titreyerek, "dışarıda... dışarıda gökyüzü hala parlıyor. O turuncu ışık... sanki... sanki güneş batmıyor. Hiç batmıyor."

Marina, nihayet başını kaldırdı. Katya'ya baktı. O genç yüze. O hala yaşamak isteyen, ama nasıl yaşayacağını bilmeyen yüze.

"O, güneş değil," dedi Marina. "O, bizim günahlarımızın ışığı. Atmosferde asılı kalan radyoaktif partiküller. Onlar, her gün batıp doğan bir güneş gibi parlıyor. Ama ısıtmıyor. Sadece yakıyor."

Dördüncü adam, otoparkın en karanlık köşesinde oturuyordu. İsmini söylememiştir. Belki de unutmuştu. Belki de söylemeye değer bulmuyordu. Gri bir takım elbise giymişti, ama şimdi o takım, toz ve kanla kaplanmıştı. Yüzü, gölgelerin içinde kaybolmuştu. Sadece gözleri görünüyordu. Ve o gözler, hiçbir şey söylemiyordu. Sadece bakıyordu.

Petrov, o adama döndü.

"Sen," dedi Petrov, "sen hiç konuşmuyorsun. Kim olduğunu bile bilmiyoruz. Ama burada, bizimle birlikte öleceksin. Bari, adını söyle. Bari, bir şey söyle."

Adam, yavaşça başını kaldırdı. Dudakları kımıldadı. Ama ses çıkmadı. Sonra, boğuk bir fısıltıyla, sadece bir kelime söyledi:

"Mühendis."

"Mühendis mi?" diye sordu Petrov. "Ne tür bir mühendis?"

Adam, gözlerini Petrov'a dikti. Ve bu sefer, sesi biraz daha netti. Ama o nettik, bir bıçak gibi keskin ve acı vericiydi.

"Nükleer santral. Kaliningrad Nükleer Santrali. Ben... ben reaktörleri tasarladım."

Sessizlik. Derin, boğucu bir sessizlik.

Marina, neşteri elinde sıkıca kavradı. Katya, su şişesini düşürdü. Petrov, gözlerini kırptırdı.

"Sen mi?" dedi Petrov, sesi titreyerek. "Sen mi o reaktörleri tasarladın? O reaktörler ki, şimdi... şimdi..."

"Evet," dedi mühendis, sesi monoton. "Ben. Ve biliyorsun ne? Onları mükemmel yaptım. Çok mükemmel. O kadar mükemmel ki, füzeler vurduğunda, patlamadılar. Sadece... eriyip aktılar. Yavaş yavaş. Baltık'a. Toprağa. Havaya. Her yere."

Marina, ayağa kalktı. Neşteri, elinde titriyordu.

"Sen," dedi Marina, sesi öfkeyle dolu, "sen bunu bilerek mi yaptın? Bilerek mi o kadar 'mükemmel' yaptın ki, felaketi daha da kötüleştirdin?"

Mühendis, gülümsedi. Ama o gülümseme, bir gülümseme değildi. O, bir çılgınlık. Sessiz bir çılgılık.

"Hayır," dedi. "Ben, sadece işimi yaptım. İyi bir mühendis oldum. Ama kimse... kimse bana füzelerin geleceğini söylemedi. Kimse bana, dünyanın yanacağını söylemedi. Ben, sadece... sadece bir mühendistim."

Katya, ağlamaya başladı. Sessizce. Gözyaşları, yanaklarından süzülüyordu. Ama ses çıkarmıyordu. Çünkü artık, ağlamak bile lükstü.

Petrov, başını iki eline aldı.

"Hepimiz," dedi Petrov, "hepimiz sadece işimizi yaptık. Hepimiz, sadece düğmelere bastık, raporlar yazdık, emirleri uyguladık. Ve şimdi... şimdi buradayız. Bu beton mezarda. Ölmeyi bekliyoruz."

Marina, neşteri yere fırlattı. Metalik bir ses çıkardı. O ses, otoparkın duvarlarında yankılandı. Sonra, yavaşça yere çöktü.

"Biliyorsun," dedi Marina, sesi artık öfkesiz, sadece yorgun, "ben, savaşta yüzlerce insanı ameliyat ettim. Onları kurtardım. Ama şimdi... şimdi kimseyi kurtaramıyorum. Kendimi bile."

Mühendis, yavaşça ayağa kalktı. Gölgelerden çıktı. Yüzü, artık görünüyordu. Kırışık, yorgun, ama tuhaf bir şekilde huzurluydu.

"Belki," dedi mühendis, "belki de kurtarılmayı hak etmiyoruz. Belki de bu, bizim... bizim son mahkememiz. Ve jüri, bu beton duvarlar. Hakim, bu zehirli hava. Ve ceza... ceza, bu yavaş ölüm."

Katya, başını kaldırdı. Gözleri, hala yaşlarla doluydu. Ama sesinde, bir şey değişmişti. Bir kararlılık. Belki de son bir isyan.

"Hayır," dedi Katya. "Hayır. Ben... ben hala yaşamak istiyorum. Hala... hala bir şans olmalı. Bir yerlerde. Bir şekilde."

Marina, ona baktı. Ve o bakışta, hem acıma hem de hayranlık vardı.

"Katya," dedi Marina, yumuşakça, "burada şans yok. Burada sadece... sadece son nefesler var."

Petrov, ayağına kalktı. Otoparkın çıkışına doğru yürüdü. Demir kapıya. O kapı ki, dışarıdaki cehennemi içerideki cehennemden ayırıyordu.

"Ben," dedi Petrov, "ben dışarı çıkacağım. Gökyüzünü görmek istiyorum. O turuncu ışığı. Son bir kez."

"Öleceksin," dedi Marina.

"Zaten ölüyorum," dedi Petrov. "Ama en azından... en azından kendi seçimimle."

Kapıyı açtı. Dışarıdan, o korkunç ışık içeri sızdı. Turuncu, soluk, ama o kadar yoğun ki, gözleri yaktı. Rüzgar, zehirli ve soğuk, içeri doluştu.

Petrov, dışarı çıktı. Kapı, arkasından kapandı.

Marina, Katya ve mühendis, sessizce beklediler. Dakikalar geçti. Belki saatler. Zaman, artık bir anlam ifade etmiyordu.

Sonra, kapı tekrar açıldı. Ama Petrov geri gelmedi. Sadece rüzgar girdi. Ve o rüzgarla birlikte, yanık et kokusu.

Katya, kusacak gibi oldu. Mühendis, gözlerini kapadı. Marina, sadece baktı. Boş gözlerle.

"İşte," dedi Marina, "işte bizim sonumuz. Beton mezarda ya da dışarıda. Fark etmez. Hepimiz, aynı yere gidiyoruz."

Mühendis, yavaşça Marina'ya yaklaştı. Elini uzattı. Marina, ona baktı. Sonra, o eli tuttu.

"Affediyor musun?" diye sordu mühendis.

Marina, gülümsedi. Acı bir gülümseme.

"Hayır," dedi. "Ama belki... belki de affetmeye gerek yok. Belki de hepimiz, sadece... sadece kurbanız."

Katya, köşesinde kıvrıldı. Su şişesini göğsüne bastırdı. Ve sessizce, kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Belki bir dua. Belki bir ninni. Belki de sadece, annesinin adı.

Otoparkın tavanından, bir damla daha düştü. Marina'nın eline. Zehirli. Yakıcı. Ama Marina, elini çekmedi. Sadece o damlaya baktı.

"Biliyorsun," dedi Marina, "bu damla... bu damla, buharlaşmış milyarlarca insanın... belki de son gözyaşı."

Ve o anda, elektrik kesildi. Otoparkın loş ışıkları söndü. Karanlık, her yeri kapladı. Sadece, dışarıdan sızan o turuncu ışık, havalandırma kanallarından içeri süzülüyordu.

Üç insan, karanlıkta oturdu. Sessizce. Bekleyerek.

Ölümü değil.

Ölüm, zaten gelmişti.

Onlar, sadece... kendi kıyametlerini bekliyorlardı.

Ve Kaliningrad'ın gökyüzü, hala parlıyordu. O turuncu, soluk, ölümcül ışıkla.

Hiç batmayan bir güneş gibi.

Hiç affetmeyen bir tanrı gibi.

Kainatta insan medeniyeti olarak bilinen bütün güzellik ve çirkinlik, huzur ve korku, mutluluk ve nefret, yerini Eko'ya bıraktı.

İnsanlık, bu gezegende var olduğu kısa süre boyunca, bir tür rüya görüyordu. Savaşa, güce ve yıkıma dayalı, her daim tatmin edilmeyi bekleyen bir rüya. Ve o rüya, tam da zirvesindeyken, kendi elleriyle sonlandırdığı o anlık ışıkla sona erdi.

Geride kalan, sadece bir sessizlikti. Gürültüden, kavgadan, zaferden veya yenilgiden arınmış bir sessizlik. Ve o sessizliğin içinde, dünyanın, insanlığın yok oluşunu, büyük bir huzurla karşıladığı anlaşılıyordu. Çünkü, yeryüzünün en büyük canavarı, artık yoktu.

Fakat, henüz bitmemişti. Her şeyin sonu sandıkları o an, aslında bir başlangıçtı.

Evrenin tarihinde görülen bu en korkunç kıyım, sadece insanlığı yok etmekle kalmamış, fizik ve zamanın dokusunu da yaralamıştı. Yok oluşun devasa enerjisi, atomların parçalanması, bilinçlerin anlık çılgınlıkları... Bunların hepsi, bir araya gelerek, doğanın kurallarını eğip büken bir anomali yaratmıştı.

Yangın kasırgaları arasında, mavi-mor, grotesk küreler görülmeye başladı. Bunlar, kimsenin anlam veremediği, etrafında ışık ve renk bırakmayan, adeta yangını dahi donduran birer fenomendi. Onlar, ne bir patlamanın sonucu ne de bir doğa olayıydı. Onlar, zamanın ve uzayın, insanlığın son çılgınlığına verdiği birer cevaptı. Strugatsky kardeşler bunu görseydi, "İşte, aradığımız şey bu!" derlerdi. "İnsanlığın deliliği, nihayet fiziksel bir form kazandı!"

Milyarların "bir salise içinde" duydukları o büyük korku, hissettikleri büyük ızdırıp ve çaresizlik, radyasyonla birlikte bir fenomen yaratmıştı. Echo.

Eko, ne bir hayalet ne de bir ruh. O, yok oluşun ta kendisiydi. O, milyarlarca insanın son anlarının, topyekün bir acının, bir felaketin sonsuz yankısıydı. Bu yankılar, uzay-zamanın kendisi tarafından kaydedilmiş ve her yerde hissedilebilir hale gelmişti.

Artık dünya, sadece cansız bir enkaz yığını değildi. O, bir mezarlıktan fazlasıydı. O, acı çeken, ölmeyen, ama sürekli olarak o son anı yeniden yaşayan milyarlarca hayaletin eviydi.

İnsanlık, bu gezegenden silindi. Ama silinirken, kendi acısını, kendi dehşetini de ardında bıraktı. O korkunç metalik sesler, o metalik tat, o soluk turuncu ışık... Hepsi, Eko'nun bir parçasıydı.

Strugatsky kardeşlerin hayalleri, sanki, Lovecraft'ın kabuslarıyla karışmıştı.

Geride kalanların bakiyesi korkuydu.